

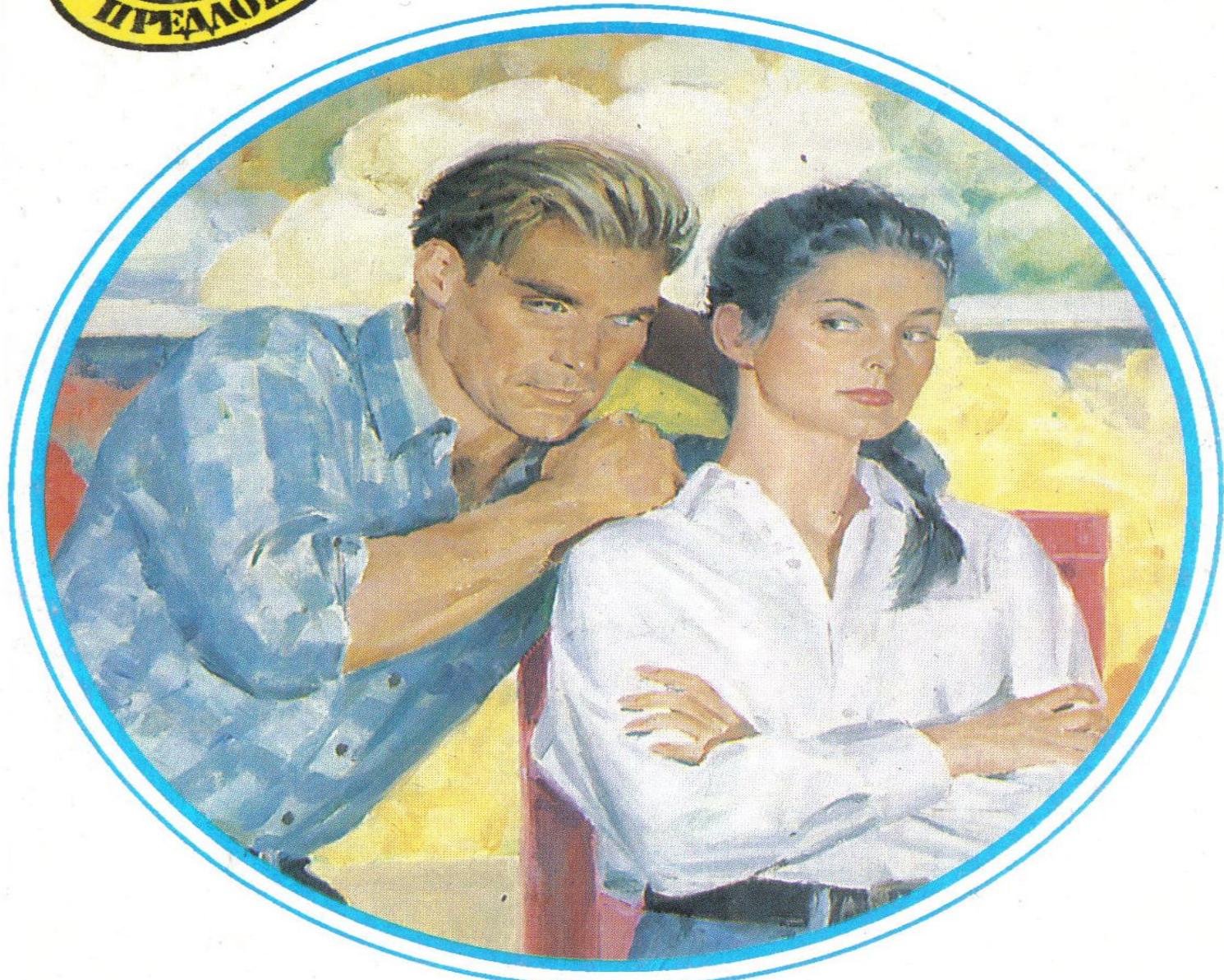
HARLE QUIN™

Романс™ 53

РОГ НА ИЗОБИЛИЕТО

Дей ЛЕКЛЕЪР

НАШЕТО
НОЕМВРИ
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

ДЕЙ ЛЕКЛЕЪР РОГ НА ИЗОБИЛИЕТО

Превод: Димитър Романов

chitanka.info

Райнър Торсен винаги получава онова, което иска. Този път той желае да притежава магазина за плодове и зеленчуци, собственост на чичото на Джордан. Тя не знае как да постъпи. Дали пък да не се опита да очарова симпатичния съвременен викинг? В едно обаче е сигурна — Райнър няма да получи магазина! Все пак Джордан не се самозалъгва. Райнър определено ще й създаде големи неприятности. Особено когато се изяснява, че освен магазина, той иска и самата нея...

ПЪРВА ГЛАВА

Райнър Торсен потърка с ръка издадената си брадичка и се размърда нетърпеливо. Не му харесваше това безкрайно чакане. Нито му допадаше да се мотае наоколо, да убива времето си и да не върши нищо.

Всички край него бързаха нанякъде, както нормално правеше и той. Обаче това тържище за стоки на едро не бе неговото поле за действие. Защото в търговията си на дребно само използваше услугите на търговците на едро. Колкото и да му се искаше да грабне една количка, за да помогне на заетите продавачи, не биваше да прави това. Беше дошъл със съвсем друга цел.

Макар да можеше да гледа до безкрай всяка хубава жена, размотаването на тържището в покрайнините на Сиатъл го подлудяваше. А и просто не бе в неговия стил. Беше човек на действието и точно така предпочиташе да овладява проблемните ситуации. Затова и девизът му беше: „Докато се съмняваш, по-добре да се заемеш сам с решаването на проблемите“. Което означаваше, че е дошло време да действа.

Присви очи и си помисли, че не може да отиде при госпожа Джордан Робъртс и да й каже: „Лейди, продайте ми вашия магазин за хранителни продукти“. Усмихна се при мисълта за това как щеше да настръхне тя. А всичко, което би я впечатлило, го интересуваше изключително.

Отново отправи поглед към нея. В момента се бе надвесила и отваряше кашон с пъпеши, вероятно за да провери качеството им. Очертанията на тялото ѝ изпъкнаха под възтесните джинси и привлякоха вниманието му. Усмихна се по-широко. Гледката бе наистина прелестна. В този момент тя доближаваше лице до един от едрите пъпеши. Затвори очи и го помириса. На устните ѝ заигра лека усмивка. Жената си разбира от работата, реши той. Още повече, че демонстрираше начина, по който тя се отнасяше към нея.

Райнър заговори на продавача, който в този момент се оказа наблизо:

— Явно е, че познава отлично работата, макар да е твърде млада за този бизнес. А е и твърде хубава, което ме прави подозрителен. Би трябвало в нея да има още нещо, освен това ангелско лице. Нали, Марко?

— Има го и още как! — последва категоричният отговор.

— Веднага го усетих. Външно е нежна като праскова, но характерът ѝ сигурно е...

— ... като на прелестно голямо дете — довърши случайният събеседник вместо него.

Райнър се засмя тихо и отново погледна стройната фигура на Джордан.

— Да, така е. Едно прелестно дете, което има остри зъби.

— Не това имах предвид — поклати глава Марко. — Познавам я от десет години и винаги е била весела и безгрижна. Макар отначало да работеше с лудия си чично, а сега — сама.

— От толкова отдавна ли е в този бизнес? — повдигна вежди Райнър и започна още по- внимателно да изучава привлекателната тъмнокоса жена.

Тя вървеше бавно и се заглеждаше в стоката. Спря да прегледа кашон с ябълки. Изглеждаше на не повече от двадесетина години.

— Да не мислиш да я сваляш? — попита с нескрита тревога Марко. — Това едва ли е най-доброят начин да ѝ отнемеш бизнеса!

Райнър се намръщи, явно това напомняне не му хареса. Макар да не го разтревожи особено. Защото нямаше да разреши нищо да попречи на семейния му бизнес, дори жена, след която се обръщаха всички мъже. Реши да отговори честно:

— Щеше да ми е неприятно, ако магазинът беше неин. Обаче той е на чично ѝ. Тя само го управлява. Ако успея да я спечеля, всичко останало ще се нареди. — Замълча и след известен размисъл добави:

— Дори мога да се хвана на бас, че като я отърва от това задължение, ще ѝ направя голяма услуга. Когато има на главата си такава всепогълщаща работа, едва ли би могла да мисли за нещо друго.

— Никога досега не бях мислил за това — погледна го изненадан Марко. — Обаче е странно, че тя винаги изглежда истински доволна от

начина, по който живее. Освен когато е принудена да покаже зядливата страна на характера си.

— Още по-добре — отговори Райнър, без да отмества възхитения си поглед от обекта на разговора. — Предпочитам честните битки.

— Нищо не разбираш — въздъхна Марко. — Ти я ядоса с тези проклети банани и тя няма да ти остане дължна.

— Не съм я ядосал аз — погледна го внимателно Райнър. — Нали ти ми ги продаде!

— Но съвсем не нарочно. — Набръканото от годините лице на по-възрастния мъж се намръщи. — Когато ти ги обещах, не знаех, че вече са продадени. И бъди сигурен, че тя ще си ги поиска. Няма дори да й мигне окото да вдигне скандал. Всичко ще опре до Ник Константин, който несъмнено ще вземе нейната страна. В крайна сметка тези банани по право са на госпожица Робъртс.

— Добре. Това няма значение — сви рамене Райнър. — Макар че имам намерение да довърша това, което започнах, независимо от крайния резултат.

— И какво ще правиш?

— Искам да разбера какъв е точно характерът ѝ. Нали не мислиш, че ще се сбие с мен заради бананите?

— Няма да ми се налага да мисля, защото зная със сигурност, че ще се бие!

— Това ще ми достави истинско удоволствие — усмихна се Райнър и потупа Марко по рамото. — Няма нещо, което да харесва на един Торсен повече от схватка със силен и решителен противник. И няма нищо по-значимо от победата.

— Слушай — размърда се нервно Марко, — ние с баща ти се познаваме от дълги години. Докато работех за Алариц, бих направил за него всичко. Може би ти обаче ще намериш по-подходящ начин да проверяваш характера на госпожица Робъртс. Тя е добро момиче, Райнър. Защо искаш да се караш с нея?

— Защото това ще направи живота ми по-интересен.

— Не и за нейна сметка! — Възрастният мъж го погледна с укор.

— Да не искаш да кажеш, че външността ѝ лъже — усмихна се иронично по-младият събеседник — и скрива избухлив характер?

— Вече ти обясних, че избухва само когато я предизвикат. Тогава обаче тя се превръща в истински вулкан, който не бих искал да виждам да изригва.

— Напротив, сигурно би представлявала прекрасна гледка — проблесна нов интерес в очите на Райнър.

— Може би, ала от безопасно разстояние — добави Марко. — Едва ли би било толкова прекрасно, ако стоиш на пътя на лавата.

— Ей, говориш като съвсем друг човек. Къде остана този прочут авантюристичен дух, за който толкова съм слушал?

— Разделих се с него още на петнадесетия си рожден ден. — Марко сложи молива зад едното си ухо и пъхна бележника с поръчките в джоба. — През всичките десет години госпожица Робъртс купува продукти само от нас и при това се държи с достойнство. Така че защо не избереш друго място, на което да се заяждаш с някоя друга жена?

Сякаш без да го чува, Райнър продължаваше да наблюдава Джордан. Беше стигнала до кашоните с грозде и в момента опитваше едно зърно, преди да кимне със задоволство. Грациозните й движения наистина предизвикваха възхищение. При по-обикновени обстоятелства с удоволствие би се постоплил на огъня, който тя можеше да възпламени. Бизнесът обаче стоеше над всичко, а удоволствията трябваше да отстъпят на почетното второ място.

— Ако съществуваше друг начин, можеш да ми повярваш, че бих предпочел него. Ала този малък вулкан стои между мен и нещо, което желая, при това — силно! И ще намеря начин да я накарам да се отмести, за да мога да си го взема.

— Така ли смяташ? — засмя се тихо Марко. — Много по-лесно би пренесъл на гръб два петдесеткилограмови чувала с картофи.

— Щом смяташ така, само стой настрани и гледай какво ще стане — потри доволно длани Райнър. — Само искам да те помоля да направиш така, че госпожица Робъртс да разбере кой е взел нейните банани. Ще ми е любопитно да видя как реагира.

— Нали вече ти казах каква ще е нейната реакция? — Марко издаде звук, наподобяващ избухването на бомба. — Ще се взриви точно така.

Джордан усещаше с всички свои сетива, че мъжът отново е впил поглед в нея. Почувства как по гърба ѝ полазиха тръпки. Така бе през цялата сутрин, макар да се правеше, че не забелязва нищо.

Вече бе намислила какво да направи. Промуши ръчната количка под тежките кашони ябълки с неимоверна лекота. Дръпна няколко сантиметра назад, после я плъзна през металната рампа върху механичната платформа, която щеше да я свали в каросерията на малкия светлозелен камион.

Сега непознатият наблюдател имаше предимството да разбере коя е и къде работи — на всяка от широко отворените задни врати с цвет, розов като току-що купените ябълки, големи букви оформяха надпис „КОРНКОП — плодове и зеленчуци“. Само да можеше и тя толкова лесно да разбере кой е той... Досега не бе успяла дори да го разгледа както трябва. Сега обаче бе напълно решена да навакса пропуснатото.

Отметна сплетената на плитка тъмна коса на гърба си и с ръце върху дръжката на количката започна да оглежда групите мъже, създаващи впечатление на бъркотия и хаос около платформите за товарене.

Джордан примижа с очи, върху които падна сноп лъчи от ранното юлско слънце. Почти веднага съзря непознатия. „Мили боже!“ — промърмори тя и затаи дъх. Не би била по-изненадана или по-объркана, ако той държеше в ръката си огромен чук или очите му хвърляха ослепителни светковици. Пред нея бе застанал викинг! Мъжът, който не беше откъсвал поглед от нея през цялата сутрин, бе истински викинг от плът и кръв! Тя замръзна на място, без да може да отмести погледа си.

Прецени, че той е на около тридесет години, висок и широкоплещест — телосложението му беше много внушително. Слънцето проблясваше в русата му почти до бяло коса, отпред подстригана късо, а отзад доста по-дълга, като къдиците му достигаха яката на ризата. С широко разкрачени крака и скръстени върху широките гърди ръце той стоеше и съвсем демонстративно я оглеждаше. Неподвижността му обаче не можеше да я подведе. Имаше чувство, че всеки миг викингът ще нададе боен вик и ще се втурне да ѝ пресече пътя.

Тя потръпна, не ѝ харесваше усещането, което непознатият предизвикващ у нея. Започна да я обхваща необяснима паника, която постепенно завладяваше цялото ѝ същество. С огромно усилие успя да скрие възхищението си от него и да запази безразлично изражение.

Как не го бе забелязала по-рано? Раздразни се, като помисли, че цяла сутрин бе усещала присъствието му, без да го разгледа както трябва. По-важно за нея обаче бе защо той не откъсваше поглед точно от нея. Какво ли искаше?

Насила отмести поглед от непознатия и се замисли как да овладее положението, ако изобщо бе възможно да се направи нещо. Едно бе сигурно — преди да предприеме каквото и да е, трябваше да направи всичко възможно, за да разбере кой е той. Веднъж взела решение, тя бутна количката към търговеца, който записваше поръчката ѝ.

— Кой е този викинг, Тери? — попита спокойно Джордан.

— Какъв викинг? — отвърна с недоумение запитаният, без дори да си даде труд да погледне за кого става дума.

— Едрият блондин — намръщи се тя, — който е излязъл сякаш от някоя норвежка легенда.

— О, да, този... човек... — изкашля се Тери. — Мисля, че го доведе Марко, за да се срещне с шефа.

— И този някой ме е зяпнал като хипнотизиран! — почти му се скара Джордан.

— Да — съгласи се усмихнато Тери. — Както и всички останали мъже на тържището. Сигурно си даваш сметка, че тук си заобиколена от сластолюбиви животни, известни още и като мъже. Няма никакво значение дали са с един повече, или по-малко. Би трябвало отдавна да си свикнала с погледите им.

— Хм — захапа долната си устна Джордан. — Това не е един от тези погледи. Този като че ли иска нещо.

— Кажи му да се нареди на опашката. Ще има дълго да чака! — усмихна се Тери. След това сякаш се сети за нещо, бързо измъкна от задния си джоб лист и прокара пръст по списъка. Спра го на реда, където бе записал направената от нея поръчка за гъби. — Забравих да ти кажа, че цената на гъбите е скочила с един долар.

Доволен от свършената работа, Тери леко отмести количката и се съсредоточи върху другите поръчки.

Непознатият все още не померъдваше и Джордан не можеше да се отърве от усещането, че погледът му е забит като свредел в гърба ѝ. Е, щеше да има достатъчно време да разбере що за човек е той, но първо трябваше да свърши работата си.

— Ей, след като си забравил да ми кажеш за повишаването на цената, би трябвало да ти платя по старите цени. — Тя започна да се пазари по начина, който бе обичаен на това тържище. — Качеството на стоката не си струва повишението на цената. Виж тези жалки гъби — взе тя една от кашона и му показва започналата леко да загнива дръжка. — Вече са започнали да се развалят. Виж какъв е цветът им.

— Добре, добре — побърза да се съгласи Тери, ала продължи да мърмори: — Шефът ще ме уволни...

— Сигурно — усмихна се доволно, постигнала своето, Джордан.
— Ще те уволни на куково лято.

Тя отлично знаеше, че Ник Константин никога няма да се скара на Тери — най-добрият продавач на тържището. След това се обърна и с опитно око огледа купчината кашони, пригответи за натоварване, като ги сравняваше с написаното във фактурата. Портокалите не отстъпваха по качество на кивито, краставиците не бяха по-лоши от чушките. Усмихна се доволно.

В следващия момент обаче се намръщи недоволно.

— Тери, я почакай малко. Не виждам къде са бананите.

— Какви банани?

— Не се прави, че не знаеш. Още от сутринта стана дума за тях, че са презрели.

— А, тези банани.

— Да, тези.

— Ами, знаеш ли... — Тери дръпна шапката си така, че закри очите му, обаче не и лицето, което почервения. — Ох... Тези май са... продадени.

— Продадени? — повтори невярваща на ушите си Джордан. — Как продадени...

Едва обузда гнева си. Знаеше, че той няма да й помогне. По начало бе трудно да работи в бизнес, в който доминираха мъжете, без да си спечели репутацията на скандалджийка. Не можеше да си разреши да загуби авторитета, който бе спечелила с толкова дълъг и

упорит труд. Бързината на ума и съобразителността ѝ бяха помогнали да победи в не една битка като тази, която ѝ предстоеше.

— Значи бананите са продадени, така ли? — заговори тя бавно и съвсем тихо. — От самото начало са били измъкнати зад гърба ми? Ти знаеш чудесно, че съм тук от пет и половина, Тери, и че не отказах нищо от това, което ми предложи.

— Да... Спомням си — неохотно се съгласи мъжът, без да я погледне. — Какво ще кажеш, ако следващия път...

— Никакъв следващ път, Тери — поклати тя глава, като не му позволи дори да продължи изречението си. — Знаеш, че идвам толкова рано, за да мога да купя от стоката с намалени цени. Как мислиш, че бих могла да печеля, ако не използвам всяка възможност за сключване на изгодна сделка? Конкуренцията на това тържище е равносилна на смърт!

— Може би ще успея да измъкна специално за теб един-два кашона — прозвуча с нескрита надежда колебливо предложение.

— Съжалявам, Тери. Един-два кашона не ми вършат работа. Разбери, че не мога да си позволя да се откажа от тази изгодна сделка.

Тери жално кимна с глава в знак на съгласие.

— Да, зная — и ритна ядосано един кашон, пълен с изгнили портокали и марули. — Почакай няколко минути и аз... ще се опитам да ти ги осигурая, както обещах сутринта.

Никога не бе виждала Тери толкова изнервен. А го познаваше от доста години. Сигурно нямаше да е трудно да се уреди едно неприятно недоразумение, помисли Джордан и се намръщи. Явно, че бе изпуснala нещо и сега започваше да разбира с кого е свързан пропускът ѝ.

— А кой купи моите банани? — попита рязко тя.

— Има ли никакво значение? — повдигна рамене Тери. — Нали вече ти казах, че ще се опитам да ти ги върна.

— Кой? — повтори тя настойчелно.

— Почакай, не започвай скандал — заговори шепнешком притесненият мъж и инстинктивно погледна през рамото си. — Не точно с този клиент. Много по-добре ще направиш, ако забравиш за бананите.

— На него ли ги продадохте?

— До последния банан — въздъхна с облекчение Тери. — Защо обаче не поговориш с Марко? Може би той ще успее да направи нещо.

— Не се притеснявай — поклати глава Джордан и продължи да говори бързо: — Нали ти казах, че този приятел иска нещо, и това едва ли е пратка презрели банани на намалени цени. И сега му е времето да разбера за какво точно става дума.

— Значи смяташ, че той ги е измъкнал под носа ти, за да се запознае с теб, така ли? — В тона на мъжа се долови задоволство, явно тази идея му допадаше. — Защо ли не се сетих за това по-рано? Да купи всички тези банани само заради теб! Трябва да се съгласиш, че това е нещо ново.

— Едва ли е решил да ме ограби само за да се запознае с мен — не се съгласи с него Джордан. — Ако искаше да се срецне с мен, просто можеше да дойде и да ме поздрави.

Въпреки ласкателното предположение на Тери тя подозираше, че едва ли в отмъкването на бананите има нещо романтично. Повече от ясно бе, че непознатият желае да се срецне с нея, ала искаше да я предизвика тя да предприеме първата стъпка. По този начин той щеше да бъде в по-изгодно положение. Много, много нечестно от негова страна!

Джордан продължи да обмисля положението, в което се бе оказала. Можеше да постъпи по два начина: или да го принуди със сила да й върне бананите, или да зареже всичко и да си тръгне победена. Както правеха кучетата, които като интелигентни и прозорливи създания винаги разбираха кога да завъртят опашка и да напуснат полесражението.

Кучетата обаче нямаха отговорностите на един търговец. Защото, ако тя не осигуряваше на „Корнкоп“ печеливши сделки, нямаше кой да го постигне вместо нея. Плюс това, ако оставеше едрия нахалник да спечели днес, той щеше да постъпи по същия начин утре. Много по-добре бе веднага да разбере какво иска той от нея и така да реши проблема веднъж завинаги.

— Включи в сметката и бананите — подаде тя фактурата на Тери. — Ей сега ще се върна. Може и без глава, но задължително с бананите.

Разстоянието, което трябваше да измине, не изглеждаше голямо. Веднъж взела решение, нямаше смисъл да отлага конфронтацията нито

миг. Пое си дълбоко дъх и тръгна по циментовия под. Стори й се, че всички мъже, които бяха в огромното хале, спряха работа и се втренчиха в нея.

„Запази спокойствие — повтори си тя наум. — Може би все пак този крадец на банани ще ти даде някакво логично обяснение.“ Обаче трябваше да предвиди и възможността, че той е съвременен викинг, в чиято кръв е да покорява другите.

Тя решително заобиколи грамада от ледени кубове, някакъв контейнер със зелен лук и нещастно гледаща Марко. Спра точно пред непознатия.

Пред него изглеждаше като джудже. Не че ръстът му я впечатли. През дългите години на работа в тържището бе свикнала да се справя с неудобните ситуации, в които обикновено я поставяше нейната височина от метър и шестдесет сантиметра.

Смути я изсеченото му като с дето загоряло, с тъмнозлатист тен лице, рязкото очертание на скулите и решителната брадичка с малка трапчинка. Гъсти руси вежди, няколко тона по-тъмни от косата, бяха като изваяни над яркозелени дълбоки очи, от които надничаше агресивният дух на дедите му.

Нещо проблесна и привлече вниманието й. Погледна към лявото му ухо и с учудване видя, че на него е закачена златна обеца във формата на светкавица. Джордан веднага разпозна символа на Тор. Да, истински викинг не само по външен вид!

Погледът й се спусна надолу и проследи широките мускулести рамене и гърди, тънкия кръст и добре очертаните под изпънатите джинси силни бедра. Преглътна и отново погледна към лицето му. То изразяваше самоувереност и готовност да посрещне всякааква атака с пълно хладнокръвие.

— Явно сте разбрали, че искам да ви видя, и сте решили да дойдете — промърмори той, като поглади с пръсти счупения си сигурно при някакъв бой нос. — Много мъдро от ваша страна.

Джордан сви юмруци, едва устоявайки на желанието да му нанесе едно кроше.

— Така ли? — престори се тя на изненадана. — Аз пък помислях, че това е вашето странно разбиране за шега.

— Изобщо не е шега, госпожице Робъртс. Съвсем сериозен съм.

Знаеше името ѝ. Значи беше права, че нарочно е купил запазените от нея банани, за да предизвика среща! Но не както бе сметнал романтичният Тери. Този викинг с положителност не се интересуваше от Джордан като от жена.

Тя усети, че кръвта ѝ кипва. Може би защото разбра, че интересът му към нея е съвсем делови. Ядоса се и на себе си, защото му бе обърнала внимание. Трябаше да се стегне. „Нямаше смисъл сама да накърнявам самочувствието си“ — помисли тя. Той представляващ истинска заплаха и без този вид усложнения.

Джордан погледна към Марко, който бе забил поглед в един кашон с развалени домати, захвърлен в ъгъла на тържището. За всеки, който го познаваше, бе абсолютно ясно, че горкият човечец не би могъл да изрази притеснението си по-красноречиво, дори ако подскачаше на един крак и крещеше с цяло гърло, та всички да го чуят.

— Защо не престанем да си играем на криеница и да се заемем с бизнес — предложи сухо тя. — Вие взехте моите банани и аз бих била благодарна, ако ми ги върнете.

— Моите банани — поправи я той и я загледа упорито.

Как бе възможно погледът на тези ледено зелени очи да изгаря така силно? Тя тръгна към палета с нейните банани, като държеше гърба си колкото може по-изправен. Отвори капака на най-горния кашон, извади един банан и след като внимателно го обели, отхапа от него. Искът е предявен, говореше красноречивият ѝ жест.

— Какво искате, господин...

— Торсен. Райнър Торсен.

Джордан дълбоко си пое въздух, като почти се задави с банана. Фамилията Торсен и репутацията на нейните членове бяха така добре познати сред производителите на плодове и зеленчуци в Сиатъл, както типичният им за викингите външен вид и арогантност. Притежаваха над дузина магазини, всеки един печеливш поне толкова, колкото „Корнкоп“. Трябаше да се досети кой е непознатият по-бързо, да го познае поне по предизвикателно висящата на ухото му обеца.

— Не мислите ли, че моите банани са малко зелени? — попита той с ехидна усмивка.

— Благодаря за вниманието, но моите банани са много вкусни — предизвикателно вдигна глава тя.

— Тогава внимавайте да не се задавите с името Торсен. Зная, че то предизвиква подобна на вашата реакция у доста хора.

— Бъдете спокоен, това няма да ми се случи — отвърна Джордан, без да знае думите му шега ли са, или предизвикателство. — Що се отнася до бананите...

— ... Тъй като и двамата претендират за тях, предполагам, че трябва да си ги разделим — довърши той вместо нея.

Тя сви устни. Не разбираше ли той колко сериозно е положението?

— Това все пак е някакво решение, макар и не съвсем честно — отвърна Джордан. — И двамата знаем прекрасно, че тези банани са мои. Затова разделянето им не ме удовлетворява. Поръчала съм цялата палета. Предполагам, че съзнавате правотата ми и няма да ми правите спънки да ги получавате.

Шеговитият израз на лицето му изчезна и на негово място се появиха твърдите черти на безмилостен търговец. Значи физиономията на закачлив чаровник е била само маска. Трябаше да запомни това добре, кой знае, можеше да ѝ потребява в бъдеще.

— Не — поклати глава Райнър. — Нямам намерение да претендират за чужда собственост. Искам само моята.

— Така и очаквах — въздъхна Джордан и затвори демонстративно очи. — Тогава трябва да решим възникналото недоразумение по единствения възможен начин.

— И бихте ли ми казали какъв е той?

— Ще се бия за тях!

Той бавно огледа нея, после себе си и след кратко мълчание отвърна:

— Няма да ви е лесно. Аз съм доста едричък.

Тя не можеше да издържа повече, без да се засмее. Този път хитрата сврака падна с двета крака в капана.

— Да хвърляме ези-тура, господин Торсен. Вие какво избирате?

— Знаеш ли, Райнър... — опита да каже нещо Марко, но му бе даден знак да замълчи.

— Ези — отговори Райнър Торсен и без да му обръща повече внимание, бръкна в джоба си за монета.

Джордан го изпревари:

— Моля ви, разрешете ми.

Ако преди младата девойка предполагаше, че мъжете я следят с погледи, сега бе уверена, че всички очи са впити в нея. Виковете и спорадичните спорове, които се извисяваха над общата гълчка, затихнаха. Облечените в най-различни работни дрехи мъже, събрани на малки групички, бяха насочили цялото си внимание към тях. Настъпи пълна тишина.

Джордан запази самообладание. Бавно пъхна ръка в десния си джоб, извади една монета и умело я хвърли високо. Всички проследиха полета на сребърната монета. Тя падна със звън на циментовия под, претърколи се няколко пъти и спря.

— Тура — обяви тя. В тона ѝ нямаше никакво тържество или задоволство. Сякаш изобщо не бе изненадана от резултата.

— Моите поздравления — каза Райнър и повдигна едната си вежда. — Струва ми се, че губя за първи път. — Сякаш сетил се за нещо, той се намръщи. — Всъщност сигурен съм, че ме побеждавате за първи път. И съвсем не съм убеден, че това ми харесва.

— Трябва да свикнете, господин Торсен — усмихна се предизвикателно тя. Наведе се с преднамерено безразличие, взе монетата и демонстративно я пъхна обратно в джоба си. След което не се стърпя и добави заядливо: — Когато се наложи, мога да бъда находчива и изобретателна.

После сви розовите пръсти, допря с тях устни и изsviri остро. Като повикан с вълшебна пръчка, пред нея застана Тери.

— Моля те, сложи моите банани в камиона — нареди му тя. Обърна се към Райнър и отново се усмихна. — Приятно ми бе да извърша тази сделка с вас, господин Торсен. — След кратко колебание добави: — Вече свършихме, нали?

— Не съвсем — отговори той, като поклати глава и скръсти ръце на гърдите си. — Аз обаче, госпожице, ще се въздържа до следващия път.

Протегна към нея голямата си и силна ръка. След известно колебание Джордан я пое. Ръкостискането му бе силно и твърдо като самия него. Стисна ръката ѝ и не побърза да я пусне. Очите ѝ блеснаха сърдито и тя опита да издърпа пръстите си. Но колкото и да се мъчеше, не успя да се освободи.

— Свикнал съм да вземам това, което искам, госпожице Робъртс. Моля ви добре да запомните това.

Джордан не смееше да се довери на гласа си и затова се задоволи само да кимне с глава. В следващия миг усети, че ръката ѝ е свободна, побърза да се обърне и тръгна през халето. Разстоянието сега ѝ се стори огромно. Усещаше изпитателните погледи на всички присъствали на току-що разигралата се сцена. Инстинктивно пъхна ръка в десния си джоб и докосна с пръсти фалшивата монета с двойна тура. Колко ли време щеше да му трябва, за да разбере, че е бил измамен?

Когато стигна до своя ъгъл, Тери не се сдържа и побърза да каже с нервен шепот:

— Знаеш ли кой е този мъж?

— Разбира се.

— И въпреки това го измами с една от тези монети, които имат две еднакви страни?

Тя се обърна рязко към него.

— Знаеш, че бананите са мои. Нали още от самото начало ти казах, че така или иначе ще си ги взема. — Обхваната от някакво съмнение, тя попита търговеца, без да скрива тревогата си: — Мислиш ли, че Марко ще му каже какво направих?

— Едва ли — отговори Тери. — Макар че до преди няколко години работеше за Торсен, Марко, както и останалите, сме готови на всичко заради теб. Все пак, ако някой те издаде, това ще бъде господин Константин. И то не заради друго, а защото майтапът е огромен.

— Тогава ще загазя!

— Така е — наведе се доверително към нея търговецът. — Надявах се да не стигнете до сблъсък. Ала ти не забрави тези проклети банани. Освен това по-добре е да знаеш, че Торсенови винаги са купували стоката си от другаде. Чух Марко да увещава господин Торсен да опита при нас. Разбиращ какво означава това, нали?

— Утре ще има подобно представление, така ли?

— Да, но и още нещо. — Лицето на Тери придоби необичайно сериозен израз. — Господин Торсен купува огромни количества и винаги получава това, което иска. А реши ли да купува от Константин, около него ще се върят постоянно поне двама търговци. Освен това, макар да не плаща повече, той винаги плаща само в брой. А това са много пари! Ще се съгласиш, че не е като кредита, който Константин отпуска на „Корнкоп“.

— Сега Ник сигурно подскача от яд — промърмори тя.

— Ако не друго, едно е сигурно — не рони сълзи над халбата си с бира. При количествата, които купува Торсен, господин Константин може да реши, че твоите поръчки са твърде дребни. И ако загуби никаква сделка с твоя викинг заради днешния случай, повярвай ми, хич няма да го интересува колко близка си с дъщеря му. Ще изхвърчиш като тапа.

— Това не е честно! — започна да протестира Джордан. — С Андреа винаги сме държали приятелството си настрана от бизнеса. „Корнкоп“ има открит кредит, защото е надежден партньор, а не защото са намесени никакви личности.

Независимо от протеста тя започна да изпитва странна загриженост. Това, което ставаше, определено не ѝ харесваше. Ник Константин бе особняк, който поставяше търговските интереси над всичко. Нямаше никакво съмнение, че ако Торсен реши да я тормози, Ник би взел страната на клиента с повече пари, без да се замисля много-много за подробности като, например, десетгодишна лоялност.

Упорито стисната устни, Джордан реши, че все още не е победена. Всъщност борбата още не бе започнала.

— Знаеш ли, Тери, „Корнкоп“ може да не е от калибъра на Торсеновите магазини, ала не е за подценяване.

— Не е точно така — въздъхна Тери и пристъпи по-близо до нея. — За да получи техните поръчки, старецът би продал и собствената си дъщеря, ако се стигне дотам. Така че внимавай! После да не ме обвиниш, че не съм те предупредил!

— Добре, добре. Приемам, че съм предупредена съвсем официално.

Тя погледна през рамо към другия край на халето. Викингът стоеше изправен, заел, както изглежда, любимата си поза — със скръстени на гърдите ръце, и я наблюдаваше.

И Джордан Робъртс съвсем ясно си даде сметка, че бизнесът между тях в никакъв случай не може да се смята за приключен...

Райнър Торсен проследи с очи как младата жена се качи в кабината на малкия камион и запали мотора. Бе успяла да го впечатли, при това — силно. По време на краткия им сблъсък, според него, тя не бе проявила никаква склонност към избухване. Когато обаче разбереше

какво точно иска от нея, със сигурност щеше да реагира като изхвърлящ огън и пепел действащ вулкан.

Дяволска работа! Джордан Робъртс наистина го бе заинтригувала. В немигащите й синьо-сиви очи прозираше ум и проницателност. Освен че бе красivo, лицето й издаваше твърдост на характера. Брадичката и тъмните извити вежди се свиваха по начин, който издаваше решителност. Високите и изпъкнали скули говореха за вътрешна сила, твърде рядка за жените от неговата среда. А инстинктивният жест, с който често приглеждаше къдиците на черните си коси, издаваше умението й да се контролира.

В мислите му изникна сравнение за черно кадифе, обвило твърда стомана. Интересна представа, която за него бе и прозрение, и откритие.

— Ако се съди от това, как впи зъбите си в този нещастен банан — обърна се Райнър към Марко, — мога да си представя как ще реагира, когато разбере, че това, което искам, е „Корнкоп“. Но трябва да й се отдаде дължимото за риска, който пое с приемането на облога. Тя явно има здрави като корабни въжета нерви.

— Щом твърдите така — промърмори с леко неудобство Марко и погледна настрана.

— Точно така твърдя... — повтори Райнър и се намръщи. — Изглежда, че трябва да избирам между три възможности: да се откажа от идеята си, да купя „Корнкоп“ или да наруша монопола му в северната част с конкурентноспособен магазин. Тъй като не съм свикнал да се отказвам от желаното, а да го получавам, една от възможностите автоматично отпада.

— Не зная — закашля се смутено Марко. — Понякога до целта се стига по-бързо по заобиколни пътища. Разбиването на скали за прокарването на по-прям път отнема много време.

— Тунелите се правят, за да скъсят дългите разстояния при заобикалянето. Пък и работата е по-чиста. По една или друга причина „Корнкоп“ започва да запада. Много по-добре е агонията му да не се протака.

И след като погледна към посоката, в която изчезна светлозеленият камион, кимна решително и каза сякаш на самия себе си:

— Е, госпожице Робъртс, получихте бананите, които искахте толкова много. Обаче съвсем скоро ще паднете в ръцете ми...

ВТОРА ГЛАВА

Малко по-късно сутринта Джордан влезе в „Корнкоп“ и се запъти към помещението, което чувстваше като собствен дом. До работното време оставаше цял час. Тя се огледа и въздъхна с облекчение и задоволство. Да седи тук, в открития още от дядо й магазин, и да работи за продължаването на семейната традиция, определено действаше добре на настроението ѝ.

Изведнъж рязко стана и с енергични крачки тръгна към стената, на която бяха закачени множество снимки, проследяващи историята на магазина от откриването му до наши дни. Гордееше се с тази история, която караше и Джордан, и чично ѝ Клит да се чувстват част от нея.

Тя щеше да наследи магазина и затова водеше всекидневна упорита борба за неговото запазване. Бе твърдо решена да съхрани жив духа и традициите на дедите ѝ в семейния бизнес. След удара, който получи чично ѝ преди година, все повече отговорности за магазина падаха върху крехките ѝ женски рамене. Терзаеше я мисълта, че може да изгуби последния си жив роднина.

„Стегни се — каза си тя наум. — Тази работа ти е позната и ти можеш чудесно да се справиш с нея. Както баща ти и чично ти, както дядо ти преди тях.“

Първи собственик на магазина от семейството бе дядо Джо. След неговата смърт преди повече от двадесет години баща ѝ Джейк и брат му Клит бяха поели бизнеса. Сега чично ѝ бе единственият останал възрастен член на семейството. А след удара, който получи, той не успя да се възстанови достатъчно, за да се върне на работа. Наложи се управлението да бъде поето от нея. Един ден „Корнкоп“ щеше да е неин.

Джордан дяволито се усмихна. Надяваше се да работи така, че да печели достатъчно, за да може да отделя необходимите за пенсионирането на чично ѝ суми. Чакаше я упорита работа.

Бе оставила камиона до страничната врата. Стоката сигурно беше разтоварена, тъй като оставаха пет, в най-добрия случай — десет

минути до отварянето на магазина. Искаше да се наслаждава най-пълно на оставащите ѝ мигове покой и тишина.

Тръгна бавно между осветените от слънцето рафтове. Опитният ѝ поглед нямаше да отмине незабелязан нито един пропуск, колкото и дребен да бе той. По-трайните стоки вече бяха подредени, докато местата за най-лесно развалищите се плодове и зеленчуци все още бяха празни — щяха да ги поставят в момента, преди в магазина да нахлуят първите нетърпеливи купувачи.

Доволна от видяното, тя се усмихна. Доброто качество на предлаганите стоки и разумните цени превръщаха „Корнкоп“ в наистина привлекателно място за пазаруване. Най-много клиентите обаче бяха привлечани от особената атмосфера на почти семеен уют, който правеше магазина обичан от постоянните му клиенти. А Джордан знаеше колко важно е чувството на принадлежност към едно сплотено семейство.

— Чично Клит! — извика тя и продължи към задната част на магазина. — Почакай да видиш какво успях да купя днес.

— Не сега, мила — отговори току-що появилият се между тежките завеси, отделящи служебните помещения от магазина, мъж на около шестдесет години. В едната си ръка държеше авокадо, а с другата придържаше тежкия плюш. — Трябват ми още само три хода, за да победя Уолкър.

— Шест! — чу се упоритото възражение на неговия приятел и помощник.

— Не знам защо си толкова пристрастен към спазването на всички глупави правила — отговори с нескрито отегчение чично Клит. — Знаеш, че вероятно ще ти се наложи да се предадеш само след още два хода.

— Три, както каза преди малко.

Младото момиче едва не се разсмя на глас. Ала трябваше да внимава чично ѝ да не се обиди, ако разбере смеха ѝ неправилно. Не би искала да направи нищо, с което да го насърби. Затова побърза да му напомни с делови тон:

— Време е да отваряме, чично Клит.

— След миг, скъпа.

— Хайде, побързай — подкани го тя и като се наведе, го целуна нежно по оплешивящата глава. След това реши да отвлече за малко

вниманието му. — Знаеш ли, току-що минах край най-непривлекателно изглеждащите патладжани, които някога сме излагали. Наистина са твърди и тъмнолилави на цвят, но в действителност са твърде зелени. Страхувам се, че никой не би дал дори един пробит долар за тази стока.

— Не можеш да предлагаш на клиентите ни такава стока! — сопна се с раздразнен тон възрастният мъж. — Никой няма да я купува, а това означава, че няма да имаме нормални приходи... Ако започнем да губим... — При това предположение очите му се разшириха от ужас и той решително се обърна към партньора си. — Нали се разбрахме, че аз спечелих. Значи можем да прекъснем играта и да се захванем с работа.

Джордан си позволи лека усмивка на заслужено удовлетворение. Не изпитваше угрizение на съвестта, че бе използвала едно така сигурно оръжие като заинтересоваността от по-голяма печалба. Нали в любовта и войната бе разрешено използването на всякакви средства? За нея бизнесът бе постоянна битка, без начало и край.

Докато погледне към мястото, където бяха до преди малко, двамата мъже вече бързаха към щандовете. Тя пак се усмихна. Какво да се прави — семейство. С него — трудно, без него — съвсем лошо. Бавно тръгна след тях, успокоена, че те ще се погрижат всичко да бъде наистина готово за клиентите. Защото чично й наистина притежаваше безценното умение да съчетава стоката по цвят, видове и качества, така че да привлича в най-голяма степен потенциалните купувачи.

Джордан се отби в столовата за служителите в магазина, отвори хладилника и взе кофичка кисело мляко. Седна пред една от покритите с чисти покривки маса и извади от единия джоб фактурата, а от другия — калкулатора. Започна да пресмята какво е купила и на каква цена.

Това бе рутина, която Джордан изпълняваше с религиозна упоритост. Така вършеха своята работа всички служители в магазина. Двама разтоварваха камиона и внасяха кашоните в склада. Част от стоката чично Клит и Уолкър веднага нареждаха по рафтовете, а другата отнасяха в хладилното помещение. В това време тя приготвяше етикетите с новите цени.

Всичко бе пресметнато така, че точно в девет да са готови и магазинът да отвори врати. Поне така трябваше да бъде. Което невинаги бе желаната реалност.

Тя привърши с надписването на последния етикет и дояде киселото мляко. След това се протегна към закачалката, от която взе чиста престишка и я облече над джинсите и тениската. Забърза към големите реклами черни дъски, на които се отбелязваха стоките с най-ниските за деня цени. Бяха й нужни една-две минути, за да закачи новите съобщения.

Когато се обърна към вътрешността на магазина, доволното изражение на лицето й изчезна. По средата бяха натрупани кашоните с банани и двама служители разгорещено спореха. Трети стоеше безучастно и ги слушаше. Чичо Й Клит и Уолкър се суетяха около щанда с патладжани.

Всичко беше както обикновено. Идваше моментът, в който тя трябваше да се намеси и да постави всичко на мястото му. За начало избра бананите.

— Лерой, Анди, бананите трябва да са някъде най-отпред. Сложете колкото може повече — трябва да се отървем от тях, преди да са започнали да се развалят. Иначе ще трябва да си ги ядем сами чак до Коледа.

Когато двамата се заловиха малко гузно да изпълнят нареддането й, тя се обърна към третия работник, младо симпатично момиче:

— О, Мишел, извинявай, че те откъсвам от размислите ти. Обаче не би ли изнесла празните кашони на боклука? На връщане можеш да провериш терmostата на хладилното помещение.

След това дойде редът на чичо Клит и неразговорливия Уолкър. Чу гласа на чичо си:

— Трябва да преместиш тези репички — наредждаше той на Уолкър. — Знаеш, че имат политическа нетърпимост към патладжаните.

— Така ли?

— Естествено — повиши се гласът на възрастния човек. — Мястото на репичките е при зеления лук, кервиза и останалите демократи. Патладжаните са републиканци до дъното на дръжките си. Затова никога не трябва да се поставят едни до други.

— Но те нямат дръжки.

— Не спори!

Джордан застана между двамата с ръце на кръста.

— Чичо Клит, Уолкър, нали се бяхме договорили в магазина да не се занимавате с политика?

Двамата мъже впиха погледи в пода.

— Обикновено спазвам договорката. — Чичо Клит погледна ядосано към Уолкър. — Ала в случая просто нямаше как да избегна този разговор. Фактът си е факт, а правото — право: патладжанът е републиканец.

— Чичо Клит... — започна тя предупредително.

Той обаче се усмихна, протегна ръка към нея и я привлече към себе си. Погледна я в очите и каза:

— Слушай, скъпа, през последните няколко години се справяш наистина добре. Дори чудесно! Но преди да се пенсионирам и магазинът да стане изцяло твой, има още някои неща, които задължително трябва да научиш. Няма да мога да се оттегля спокойно в имението си в Ню Мексико...

— Аризона, чичо Клит — поправи го тя.

— Това няма особено значение. Важното е преди това да съм убеден, че си разбрала политическата и философската същност на плодовете и зеленчуците.

— Не знаех, че тези стоки притежават каквато и да е същност — промърмори Джордан.

— Не съм изненадан — погледна я чично й със съжаление. — Само действително проницателни очи могат да проникнат в тази сложна материя — потупа я по рамото той. — Ето защо съм тук да ти помагам. Да вземем патладжана, например. Той мрази репичките, при това до такава степен, че не може да стои до тях. Ето защо не бива дори да се подреждат на един щанд. Ако направиш такава грешка, резултатите ще са плачевни.

— Чично, зная, че е важно. Обаче вече е... — хвърли тя бърз поглед към стрелките на часовника си.

— Жизненоважно е. Абсолютно важно! Ако сложиш патладжаните до листата от ряпа, които много клиенти използват като зеленчук, всичко ще изглежда съвсем различно. Само в редки случаи можеш да си позволиш да сложиш патладжаните до чушките. При това никога до червени, а само до зелени камби.

— Ще запомня това. А сега можем ли да...

— Разбира се, да се върнем към въпроса за репичките.

Джордан едва се сдържа да не изкреши. Затвори очи.

— Репичките ли? — повтори тя, като полагаше огромни усилия гласът ѝ да звучи нормално.

— Разбира се. Тук не става дума за размера на репичките, а за това, че просто не могат да стоят до патладжаните.

— Прав си, прав си — побърза да се съгласи с него тя, за да сложи край на този абсурден разговор. — Политическото разногласие между тях би имало ужасни последици, нали? — След това се обърна към помощника на чично си: — Уолкър, вземи връзките с репичките и ги сложи до... — Изведенъж спря и погледна въпросително възрастния човек.

След като помълча известно време, за да се наслади на тази ситуация, в която на преден план изпъкваха неговите умения, той се усмихна снизходително и махна с ръка.

— Нека бъдат до зеления лук и кервиза. Това ще им помогне да обсъдят последните промени в икономическото положение.

— Добре — съгласи се тя и доволна видя забързалия се да изпълни заръката Уолкър. След това извика високо, за да я чуят всички: — До отварянето остават пет минути! Освободете пътеките между рафтовете. Лерой, забърши онази вода, някой ще се подхълзне. Анди, погрижи се да има различни разфасовки от картофите. Мишел, ти ще отговаряш за плащанията в брой. На работа! Вече закъсняваме!

Колкото и да ѝ беше неприятно, почти винаги закъснявала. Така ѝ се искаше поне веднъж да отворят магазина и всичко да бъде идеално приготвено. Малките пропуски и нередности я дразнеха неимоверно. За съжаление бе приела, че са неразделна част от този вид бизнес.

Забърза към входа на магазина, ала спря и изпъшка почти на глас. Първа на опашката пред входа бе застанала госпожа Свенсън. Не трябваше да се учудва. По-рано сутринта денят на Джордан бе започнал с един истински викинг. Защо да не продължи с норвежката женска версия на Атила — предводителя на хуните? Господ да е на помощ на доматите, защото госпожата притежаваше такава желязна хватка, която можеше да изстиска вода от камъка.

Джордан отключи, отвори широко вратата и се усмихна. Само за няколко минути магазинът се изпълни с клиенти. Младото момиче забеляза, че госпожа Свенсън се запъти право към доматите. В

последния момент обаче свърна към патладжаните. Джордан си помисли, че съчетанието между желязната хватка на госпожа Свенсьн и почти любовното отношение на чичо й към патладжаните би могло да доведе до избухването на пожар, затова тръгна бавно след нея.

Чичо Клит прегради с тяло скъпоценния зеленчук, който сам бе подредил. Грамадното туловоище на госпожата обаче с лекота го отмести на страна. Протегна се, взе един патладжан и започна да го разглежда с такова внимание, като че ли от неговото качество зависеше скъпоценният ѝ живот.

— Патладжаните ти изглеждат поувяхали — обяви тя след педантичната инспекция.

— Поувяхали?! — В гласа на чичо Клит прозвучаха странни нотки. Той грабна патладжана и го прегърна като бебе. — Уважаема госпожо, нима не виждате, че тези патладжани са в разцвета на зрелостта си?

— Какво ли знаеш ти за нея, след като едва ли си в състояние да кажеш нещо за собствената си зрелост? Вие, мъжете, смятате, че вашата зрелост започва от момента, в който престанат да ви повиват в пелени, и завършва със забиването на последния пирон в ковчега ви.

— А нима не е така? — промърмори той под носа си.

Погледът, който уважаемата клиентка му хвърли, би могъл да пръсне ако не тиква, то поне грамадна диня. Тя взе друг патладжан и го размаха пред лицето му.

— Били са зрели преди седмица. Днес са направо стари — и върна нещастния патладжан в купчината при неговите събрата. Сполетя ги неговата участ, когато тя ги погледна отвисоко и каза пренебрежително:

— Няма нищо по-ужасно от престарели патладжани.

— О, госпожо Свенсьн, колко ми е приятно да ви видя! — намеси се решително Джордан. — Видяхте ли какви чудесни банани имаме днес?

— Добро утро, Джордан. Да, видях. Обаче ти знаеш, че аз обикновено купувам само най-качествената стока. А тези банани не стават за нищо — протегна се тя към трети патладжан.

В следващия момент в разговора се намеси нов глас — дълбок и до болка познат, който смрази кръвта на Джордан:

— Вижте този, госпожа Свенсьн — предложи Райнър Торсен. Той внимателно мина между двете жени и взе един голям патладжан от далечния край на купчината. Хвана го с двете си ръце и го вдигна високо, така, че светлината да се отрази в бляскавата му тъмновиолетова повърхност. — Да, този наистина е прекрасен.

— Така ли смятате? — попита норвежката, като го погледна с изненада и подозрение.

— Определено. — Той пое загрубялата ѝ от домакинска работа ръка и внимателно я постави върху патладжана. — Само бъдете нежна. Патладжанът е като красивата жена — ако го стиснете по-силно, ще го нараните и ще му остане белег. А това би било грях. Не мислите ли?

— О — простена тихо Джордан, — започва се отново. Първо политика, сега —екс. Мога да се закълна, че тези зеленчуци са обградени с повече внимание, отколкото самата аз!

— Да... Прав сте — започна да заеква госпожа Свенсьн. От една страна, явно бе заинтригувана от думите на непознатия, а от друга — не знаеше как точно да реагира.

— Даже формата му е женствена — не ѝ разреши да се двоуми новопоявилият се. — Закръглена, с гладка и твърда кожа. Усещате ли, че просто ви приканва да го докоснете? Патладжанът е един от най-еротичните плодове.

Джордан слушаше изумена. А госпожа Свенсьн само въздъхна. Патладжанът да е еротичен? Възрастната жена обаче сигурно бе съгласна, защото започна така енергично да кима, че грижливо подреденият ѝ кок едва остана цял.

— Еротичен... Много е еротичен — повтаряше тя механично.

Райнър пусна патладжана в кошницата, която висеше на ръката ѝ, хвана я под мишница и я поведе към друг щанд, като не преставаше да говори:

— Но не толкова, колкото доматите. — Обърна се и хвърли предупредителен поглед към последвалата ги, без да мисли, Джордан.

— Не бихте могли да купите за мъжа си патладжани, мила госпожо, без да го изкушите със зеленчуците на любовта — доматите.

— Мила... — повтори замечтано норвежката. — Моят мъж ме наричаше точно така.

— Купувайте му по-често домати и той ще продължи да го прави — реагира светковично Райнър.

— Аз пък ще се превърна в маринована херинга — промърмори Джордан, без да сваля очи от покоряващия с лекота трудната клиентка мъж.

Не знаеше дали да му бъде благодарна, да прояви раздразнение или да го подозира. В тази вътрешна борба спечели подозрението. За какъв се мислеше той? И какво бе сторил с нейната клиентка? Трябаше да признае, че викингът очарова госпожа Свенсън до такава степен, че тя купи плодове и зеленчуци за цял месец напред!

Джордан се облегна в края на рафтовете и присви очи. Това русо и сладкодумно човешко същество, за което нямаше никакво съмнение, че е самият дявол, определено искаше нещо. И ако беше достатъчно умна, трябаше да разбере какво точно.

Преди да предприеме каквото и да е, усети как някой я тупа по рамото. Обърна се и видя чичо Клит.

— Кой е този мъж? — попита той с нескрито любопитство и посочи Райнър.

— Една голяма неприятност. С главно Н.

— Това е невъзможно — светнаха очите на възрастния човек. — Човек, който има такъв инстинктивен усет към философската същност на патладжаните, е невъзможно да бъде лош.

— Този път можеш да mi се довериш — опита се да говори безразлично. — При това „лош“ не е точната дума, с която да се определи този ужасен човек...

Решена да разбере какво търси той в техния магазин, Джордан тръгна след Райнър. Естествено бе, че не вярваше в две поредни съвпадения в течение на по-малко от три часа. Какво искаше той? Разбира се и дума не можеше да става, че това са бананите. А ако е разбрал за номера с монетата и сега е дошъл да си иска това, което тя бе взела е измама? Пръстите й инстинктивно стиснаха фалшивата монета в десния джоб.

Когато Джордан стигна до Райнър и госпожа Свенсън, те разглеждаха доматите. Погледът й спря върху дългите пръсти на Райнър, които галеха един червен домат.

Райнър беше прав, помисли си тя. Доматите също бяха чувствени, доказателство за това бе начинът, по който той ги докосваше. И Джордан с изненада си призна, че никога вече нямаше да мисли за тях като за най-обикновен зеленчук.

Тя прегълтна мъчително. Докосването на този мъж бе нещо изключително. Жалко, че го хабеше за зеленчуците. Не че държеше особено да опита неговите милувки... Но да се отделя толкова внимание и истинска любов на някакъв домат...

В този момент викингът се наведе и прошепна нещо на ухото на госпожа Свенсън. Тя се изчерви като домата, който държеше, и се засмя с лек и звънлив момичешки глас.

— Това е истина — настоя Райнър вече на глас. — Ако не ми вярвате, попитайте Джордан.

— Да ме попита ли? Какво? — обърна се към него тя, без да е съвсем сигурна, че действително иска да узнае за какво става дума.

— Че едно от имената на този зеленчук — заговори той тихо и внимателно взе един узрял червен домат — е „ябълка на любовта“.

Колкото и да не ѝ се искаше, трябваше да се съгласи с него.

— Да, това е едно от многото му имена.

— Но за мен винаги ще има само едно — това, което споменах преди малко.

Значи господин Торсен се опитваше да играе с думите! Е, добре, тя щеше да прави същото. Заговори решително:

— Доматите са нискокалорични и много хранителни. Съдържат Витамин A, B1, B2, C...

— Някога са ги смятали за отровни — прекъсна я и продължи вместо нея Райнър. — Дълго време са ги смятали за афродизиак. Затова не са били употребявани от благопристойните девици, които са пазели добродетелите си. — Той избра един домат и го подаде на Джордан. — Мога ли да изкуша вашето целомъдрие?

— Латинското му название е „Ликоперсон ескулентум“ — прие отправеното й предизвикателство Джордан и взе домата. — Той е единственият ядивен от семейството, към което принадлежи. Макар вътрешността му да е по-характерна за плодовете от семейството ягодови, всъщност той е истински зеленчук.

Райнър пристъпи по-близо до нея и я погледна с интерес. В очите му блещукаха весели пламъчета.

— Съществуват хиляди сортове...

— Някои от тях носят имена като Канибал, Черен пламък...

— Лунна светлина, Идеален — продължи играта Райнър. Говореше съвсем тихо и все повече се приближаваше към нея. Сякаш я

милваше с поглед, а госпожа Свенсън не съществуваше. — Бялата красавица, Червеният блясък. И не на последно място — Венера.

За Джордан това бе битка и тя не се отказа от нея. Продължи със странно глух глас, като се стараеше да вложи колкото е възможно повече двусмисленост във всяка своя дума:

— Снежната топка, Нечупливият...

— Забравихте Супермена.

— Също така Замръзналия ад — вдигна тя предизвикателно брадичка и го погледна право в очите.

— Вероятно съм пропуснал този сорт — усмихна се той. — При първия удобен случай ще погледна в каталога.

— Бихте ли ми казали кой от споменатите сортове е този домат?

— не се стърпя и най-после взе думата забравената от тях госпожа Свенсън, като гледаше с пълно недоумение ту единия, ту другия.

— Замръзналия ад — заговори Джордан първа.

— Това е нов сорт, който се казва „Дръжте се прилично“ — намеси се той предизвикателно и след миг колебание уточни, без да откъсва поглед от Джордан: — „Дръжте се прилично, пържоли“.

— Колко интересно! Кой им е дал такива странни названия?

— Особени хора със странно чувство за хумор — опита да се реваншира Джордан.

— Благодаря, скъпа — наклони демонстративно глава Райнър, — но бих предпочел думата „ексцентрични“ пред „особени“.

— Е, човек невинаги може да има точно това, което му се иска.

— Явно не сте слушали добре тази сутрин на тържището — закани ѝ се той шеговито с пръст. Дълбоките му очи изльчваха стаена заплаха, която със сигурност щеше да се стовари върху главата ѝ. — В противен случай щяхте да сте съвсем наясно, че получавам точно това, което пожелая.

— Но невинаги, господин Торсен — напомни му тя ехидно. — Сигурно сте забравили, че загубихте бананите. А доколкото си спомням, ги искахте.

Не ѝ отговори веднага. Бе зает с избирането на домати, които внимателно поставяше в кошницата на госпожа Свенсън. След като свърши, вдигна глава и отговори тихо:

— Това би било загуба, ако бананите бяха моята единствена и крайна цел. А те не бяха. — Замълча, за да ѝ даде време да осмисли

скритото значение на думите му, и добави: — Трябва да запомните, че постигам желаното от мен. В някои случаи това ми отнема малко повече време, обаче в крайна сметка побеждавам. При това винаги.

С тези думи той се обърна към явно недоумяващата госпожа Свенсън и я поведе към следващите щандове.

„При това винаги“. Заплашителните му думи повиснаха във въздуха. Джордан не можеше да се помръдне от мястото, на което сякаш беше пуснала корени. За първи път разбра какво значи да изпитваш почти панически страх. Какво, за бога, искаше той?! Трябваше да помисли, да се досети...

За съжаление именно в този момент възможностите на ума й да прецени реално обстановката, я бяха напуснали. Обикновено без никакви усилия откриваше кои са силните и кои — слабите места от характера на хората, с които се срещаше. Но този викинг явно имаше само силни страни, за слаби изобщо нямаше никакви признания. Ала как би могла да започне борбата си без това?

Решително тръгна след него. Нямаше смисъл да се отдава на терзания. По-добре да направи грешка крачка, отколкото да бездейства. В този момент я настигна Мишел.

— Джордан, студентът, с когото говори преди няколко дни, отново е тук и иска да пазарува на кредит.

— Добре — отговори тя машинално.

— Знаеш ли — започна да обяснява с някакво неудобство дребната блондинка, — този път покупките му са малко скъпички — над двадесет долара. А сметката му все не намалява.

— Това е абсолютно вярно — заговори високо Джордан и се засмя предизвикателно. — Обаче лесно можем да се справим. Просто вземи старите му сметки и ги хвърли в кошчето за боклук при касата.

— В кошчето за боклук ли? — не повярва на ушите си Мишел.

— Да. После започни с новата сметка на чисто. Това е най-добрият начин да се отървеш от стари сметки.

— Да, но...

— Мишел, Сет полага огромни усилия да завърши образоването си. Приеми дарението ни като скромен принос към това благородно дело.

— Резултат от умението му да се подмазва... — промърмори недоволно младата продавачка.

— Не бъда толкова строга — погледна я Джордан предупредително. — Опитай се да мислиш за постъпките му като за начина, по който ти процедираш с електроснабдяването — като платиш сметката и вкъщи отново става светло.

Едната ѝ вежда се вдигна — сигурен знак, който трябваше да накара Мишел да замълчи. Тя обаче продължи:

— Не зная колко светло ще е при вас, след като освен Сет има още толкова много неплатени сметки. Ала това не е моя работа. Нали вие сте шефът...

— Тук си абсолютно права — отговори Джордан и погледна към касата. — Върви и, моля те, бъди добра със Сет. Изглежда толкова притеснен...

— Досещам се за причината — не се предаваше Мишел.

— Внимавай, Мишел! — повиши тон шефката. — Говоря ти напълно сериозно. Знаеш, че той е изключително горд, затова не го притеснявай допълнително.

Когато продавачката тръгна към касата, Джордан си разреши да погледне към Райнър. За своя изненада видя едно намръщено лице, което ясно показваше, че разговорът с Мишел е бил чут и възприет не съвсем одобрително. Това я изпълни с възмущение. „Корнкоп“ бе неин магазин, стоките в него си бяха нейни, а студентът беше неин постоянен клиент. И не влизаше в работата на този викинг какво прави тя със собствеността си!

Преди да успее да му каже какво мисли, обектът на нейното възмущение отново насочи вниманието си към госпожа Свенсън. С неочеквано мила усмивка той се наведе към нея и взе вече пълната и доста тежка кошница. Явно говореха за картофите, пред които бяха застанали. По време на разговора той започна да пренарежда купчината.

В този момент до Джордан застана чичо Клит.

— Какво прави този? — прошепна той в ухoto ѝ.

— Той, той е... — заекна тя, без да намира точните думи.

— Нека аз да ти кажа какво прави той. Пипа моята стока и я размества. Погледни! Как си позволява да пренарежда картофите? Исках те да бъдат разположени точно по този начин! А и те харесваха начина, по който бяха наредени. Този мъжага развали всичко. Налага

се да променя мнението си, че разбира философската същност на патладжаните.

— Той не може да се сдържи да не премества стоката от едно на друго място. Трябва да разбереш, че това не е обида към теб, а просто навик. — Чак след като изрече думите на глас, Джордан осъзна, че казаното е истина. Да посяга към стоката за него сигурно бе толкова естествено, колкото и за самата нея.

— Навик ли? — раздразни се чичо й. — Да не би и той да се занимава с продажба на плодове и зеленчуци? Знаеш ли как се казва?

— Райнър Торсен.

Чично й замръзна на място. Едва след известно време изруга така, както никога досега. Тя го погледна изумена. Изплашеното изражение на лицето му предизвика у нея повече загриженост, отколкото изненада.

— Какво има?

— Какво иска той? — просъска чично й. — И какво търси тук?

— Нямам представа — поклати тя глава. Това бе истина, но само отчасти. Защото знаеше, че Райнър Торсен е викинг, човек на действието, победител. Какво искаше да спечели в техния магазин?

— Изпъди го! — заповяда чично й с нетърпящ възражение глас.

— От него можем да очакваме само неприятности.

— Не си ли спомняш, че вече ти казах точно това — напомни му тя тържествуващо. — А ти ми отговори точно така: „Човек, който има такъв инстинктивен усет към същността на патладжаните, е невъзможно да бъде лош“.

— Била си права. Признавам, че сгреших. Той ще ни причини само неприятности. Затова го изхвърли по-скоро!

— И как, според теб, да го направя? — попита Джордан с престорена наивност. — Може би да отида при него и да му кажа, че този магазин е доста тесен за двама ни. Затова да си обира крушите.

— Не е време за шеги!

— И какво може да ни направи? — Дълбоко в съзнанието й, проблесна мисълта, че неволно е защитила този арогантен тип. Явно влиянието му върху околните бе пагубно. Въпреки това нещо я накара да продължи в същия дух: — Виж, накара госпожа Свенсън да купи толкова, колкото обикновено взема за цял месец.

— Ще мина и без покупките на госпожа Свенсън!

— Ами Еди и госпожа Лоусън? Вече повече от половин час обикалят магазина и напълниха по две кошници. И защо пазаруват по толкова много? Отговорът е съвсем елементарен — защото не са в състояние да откъснат очи от господин Торсен.

— Това е отвратително!

— Обаче се отразява добре на продажбите — реши да се пошегува тя. — Дори си мисля дали няма да е добре да го наемам веднъж седмично. Докато го гледат като хипнотизирани, всички ще пазаруват така, сякаш го правят за последен път през живота си. Дори бих могла да сложа някаква реклама на нововъведението...

— Ще изриташ ли този човек, или не? — втренчи се в нея чично Клит с убийствен поглед.

— Няма да мога — призна Джордан.

— Тогава да не си посмяла да ми кажеш, че не съм те предупредил! — отговори гневно той, обърна се обиден и се втурна към противоположния край на магазина.

Тя съжали. Не биваше да ядосва възрастния човек от сутринта. При първия удобен случай щеше да му се извини. Отношенията им бяха твърде ценени и от двамата, за да ги подлагат на изпитание заради някакъв си нахалник. Това означаваше първо — да намери сили и да застане лице в лице с Райнър Торсен, второ — да разбере какво точно иска и трето — да намери най-учтивия начин да го принуди да напусне магазина.

Тя сви решително устни и след миг беше при щанда за плодове. Госпожа Свенсън държеше втора кошница, препълнена с праскови, грозде и малини и говореше оживено на високия мъж до нея, усмихната до уши:

— Благодаря ви, господин Торсен... Всъщност ще ви наричам Райнър. Толкова ми помогнахте! Не мога да дочакам да се върна вкъщи да разкажа на мъжа ми всичко за доматите...

— Ябълките на любовта — поправи я той. Възрастната жена се изчерви като момиче и закрачи към касата, а Джордан намери момента за изключително подходящ да изпълни това, което си бе наумила.

— Вие двамата определено си допаднахте. Не знам дали бихте се съгласили да приемете целодневна работа, но виждам, че имате огромен успех сред моите клиенти, особено сред жените.

— Не се заяждайте — не развали доброто си настроение викингът. — Би трявало да сте ми благодарна, защото освен другото, успях да я убедя да купи и малко банани.

— И каква беше темата този път? — попита тя истински заинтригувана.

— Нищо особено. Просто ѝ споменах един добре известен на всички факт — че бананите са като хората, с възрастта стават по-хубави.

— Ммм, добре — едва не се засмя на глас Джордан.

— Благодаря. Оценката ви е особено ценна, тъй като по начина, по който раздавате стоки на кредит, скоро ще имате нужда от допълнителни продажби, което аз с лекота мога да ви осигура.

— По-добре би било да се заемете със собствената си работа — усмихна се тя престорено мило. — Така ще си спестите някои не особено приятни думи, които ви предстои да чуете от мен.

— Значи искате да ми покажете изхода? — отговори той, без да се смути ни най-малко.

— Как познахте?

— Не беше особено трудно — посочи той с поглед завесата, водеща към задната част на магазина. — Не трябваше да казвате на чично си кой съм. Моето име определено го разстрои.

— Сигурно е имал основание — промърмори тя, като реши да не му доставя удоволствието да го пита откъде знае, че Клит е неин чично.

Зашо винаги, когато се приближеше до Райнър, тя забравяше, че той е в състояние да ѝ причини само неприятности. Трябваше да се стегне и да прекрати играта, колкото и приятна да беше. Следваше да постави интересуващия я въпрос пряко и открито без никакво протакане.

— Вижте какво, бихте ли ми направили една голяма услуга — преди да си тръгнете, да ми обясните какво точно искате.

Когато изрече предварително намислените думи, Джордан въздъхна, като че ли бе свалила непосилно тежко бреме от крехките си плещи.

Райнър Торсен се усмихна с типичната си безмилостна усмивка на воюващ викинг, която сякаш казваше: „Ще победя на всяка цена“. После бавно и тихо, но съвсем ясно, отговори:

— Не е нещо особено. Искам „Корнкоп“.

ТРЕТА ГЛАВА

Райнър протегна ръка към лицето ѝ със скрито желание да я помилва по бузата.

— Очите ви от сини станаха сиви — проговори той небрежно. — Да разбирам ли, че това е някакъв сигнал?

— Приемете го като предупреждение за настъпваща буря! — отговори с едва сдържан гняв Джордан и го погледна в очите. — Изчезвайте!

— Ясно. Ще наблюдавам тайфун, вместо изригващ вулкан.

— Какво общо, по дяволите, има нашият разговор с тайфуни и вулкани? — Реагира като тигрица, бранеща рожбите си. — Вие да не сте луд? Нахлувате в моя магазин, беспокоите клиентите ми, разрешавате си да пренареждате стоките, заплашвате и накрая заявявате, че искате самия магазин!

— Все пак той принадлежи на чичо ви — напомни ѝ той.

— Моля? — В гласа ѝ се долавяше неприкрито предупреждение.

— Магазинът е на чичо ви — повтори малко по-твърдо той.

Тя отстъпи назад, но Райнър веднага скъси разстоянието, като пристъпи крачка към нея.

Откъде се бе появил този страх, когато около нея бе пълно с хора? Въпреки това Джордан се бе изплашила. Той се приближи по-близо до нея и тя отстъпи още една крачка. В този момент исполинът се беше превърнал в истински хищник, който никога не изпуска плячката си. Така стигнаха до ъгъла с пъпешите. Едва сега тя успя да проговори:

— Какво... правите?

— Изяснявам си някои неща. И за ваше сведение, не съм беспокоил клиентите ви, а само ви демонстрирах как най-лесно да се справяте с капризните клиенти.

— Сърдечни благодарности. Следващият път аз лично ще се заема с госпожа Свенсън, макар да се съмнявам, че ще имам същия успех.

— Що се отнася до пренареждането на някои стоки, отнесете го към непреодолимото ми желание да доизпипвам нещата около себе си. А в магазина има по-хубави неща, които ми се искаше да пипна. — Двусмислицата в думите му беше повече от ясна. — Имахте късмет, че се ограничих само със стоките...

— Моите поздравления. За награда получавате една малина!

— Що се отнася до обвинението ви за заплахите. Това е нещо, което изобщо не съм правил. Обикновено обещавам и изпълнявам обещанията си — каза, сякаш изобщо не я бе чул.

— А и винаги получавате това, което искате — вметна тя с подигравателен тон. Какво я прихваща? Защо не можеше да държи езика зад зъбите си? Сигурно в нея изведнъж се бе появило някакво атавистично влечеие към смъртта, което я караше да изтърсва думи, гарантиращи ѝ бърза смърт...

— Толкова се радвам, че се разбираме взаимно — усмихна се той и направи още една крачка, която я накара да се притисне до масата, на която бяха подредени пъпешите. — Удобно ли се чувствуваш? — попита я любезно и грижовно.

— Прекрасно! — скръцна Джордан със зъби.

— Тогава ще продължа. Ако греша, моля да ме поправите. Доколкото разбирам, този магазин е собственост на господин Клит Робъртс, а не на госпожица Джордан Робъртс. Това вярно ли е?

— Откъде знаете? — Този път започна да я обхваща паника.

— Да не би да е тайна?

— Разбира се, че не е, обаче...

— Щом е така, всички делови разговори относно „Корнкоп“ ще бъдат водени със собственика, а не с някаква претендираща за опит и ум толерирана от него служителка.

Претендираща за опит ли? Толерирана? Та за нея това беше напълно естествено. Нали беше член на семейството! Паниката бързо се превърна в гняв. Джордан сложи ръце на гърдите му и като напрегна всичките си сили, опита да го изблъска. Би постигнала същия успех, ако срещу нея се намираше не човек, а скала. Явно, че трябваше да се откаже от прилагането на физическа сила и да използва друг вид оръжие.

— Вижте какво, господин Торсен — започна колкото ѝ бе възможно по-спокойно. — Този магазин е семеен. Във вземането на

решения равноправно участват всички членове на нашата фамилия. И независимо дали ви харесва, или не, ще бъдете принуден да си имате работа и с мен. Такива са фактите и бъдете добър да се съобразявате с тях.

— Вулкани, тайфуни, а сега и пламъци — промърмори сякаш на себе си той. — Това определено ми харесва.

— Не ме занимавайте с предпочтенията си. По-добре се размърдайте, защото ако не се отместите, вместо шлем върху главата ви на горд викинг ще бъде нахлупен пъпеш!

Стори ѝ се, че прекали. Той присви очи и от тях я лъхна хладът на арктическото море. После някъде дълбоко от гърдите му се появи някакъв звук, който ставаше все по-силен и накрая се превърна в неудържим смях. Като по даден знак главите на всички клиенти се обърнаха към тях.

— Сега разбирам — отговори той, когато най-сетне спря да се смее и си пое дъх. Протегна бавно ръка, обхвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си. — Значи вие сте валкирия! Трябаше да се сетя.

— Какво искате да кажете? — попита тя, изпълнена с подозрения.

— В старите скандинавски легенди това са жените воини, които отнасят намерилите смъртта си герои във Валхала — двореца на мъртвите, където им прислужват. Това ли искате от мен?

— Въщност с най-голямо удоволствие бих ви отнесла на някое митично място.

— Не бих имал нищо против, ако останете до мен. За да стигнем обаче дотам, първо трябва да спечеля някоя битка. Така че се пригответе да ми нанесете удар и... да загубите!

Най-после той отстъпи назад. За първи път Джордан успя да си поеме дълбоко дъх. Брадичката ѝ пареше от неговото докосване. А самата тя изгаряше от обхваналите я пламъци на яростта, примесена с необясним смут. Не можеше да избяга от спомена за пръстите му, нежно галещи узрелите домати.

Постепенно смущението ѝ се засили за сметка на гнева, който постепенно започна да затихва. Това не ѝ хареса. Райнър ѝ бе дал да разбере, че не се интересува от нея като жена. Той искаше да ѝ вземе това, за което Джордан щеше да се бие със зъби и нокти. В момента

обаче не бе в състояние да направи нищо друго, освен да му каже неочеквано и за самата себе си:

— Мисля, че е време да си вървите.

— Не съм съгласен. По-добре да намеря чичо ви и да се заемем с работата, по която съм дошъл. Знаете ли къде се е скрил?

— Начинът ви за осъществяване на делови контакти е доста странен. Сигурно семейните ви магазини имат успех не *благодарение* на вас, а *въпреки* вашето участие в управлението им.

— Мислете каквото искате — сви той рамене безразлично. — Ще ми бъде само от полза да имам противник, който ме подценява.

О, тя никога нямаше да си го позволи! На тържището той вече ѝ бе демонстрирал колко чаровен и същевременно безпощаден може да бъде. За да е съвсем сигурен, че го е разбрала правилно, продължи демонстрацията в собствения ѝ магазин. Всъщност магазинът на чичо Клит, поправи се тя наум. Не биваше да забравя тази малка, но съществена подробност.

— Чичо Клит сигурно е отзад и играе...

— Интересно. Значи той се забавлява, докато вие работите?

— Ако искате да знаете, той работи много и е заслужил почивката си! Плюс това не е в първа младост, а и след удара не е в най-добрата си форма — опита да защити чичо си тя. Нещо обаче започна да я задушава. Джордан мъкна и потрепери.

— В такъв случай моето предложение би трябвало да го заинтересува повече, отколкото предполагах — констатира със задоволство Райнър, като се обърна и тръгна към вътрешната част на магазина.

— Почакайте! — докосна го с ръка тя в плах опит да го спре. — Моля ви... — Облиза пресъхналите си устни, които с голяма мъка изрекоха молбата. — Почакайте. Бихте ли казали първо на мен за какво става дума? Какво смятате да предложите на чичо Клит?

— Струва ми се, че вече знаете, Джордан — смекчи се тонът му.

— А и, както правилно ми напомнихте, това е семеен магазин. И като равноправен член на семейство Робъртс вие също ще присъствате на разговора.

Когато стигнаха до вътрешното обширно помещение, завариха чичо Клит в разгара на поредната битка с Уолкър. Вместо фигури, на игралната дъска бяха поставени манго и киви. Преди да направи

последните крачки, за да привлече вниманието на чичо си, Райнър я спря, като я хвана здраво за ръката.

— Оставете ги да довършат играта — предложи шепнешком той.

Джордан седна на един стол и започна да мисли трескаво. Защо отлагаше разговора, а не започваше веднага? Очакването бе истинско мъчение за нея. Объркана, тя го погледна.

Райнър Торсен изглеждаше съвсем спокоен, сякаш цялото време на света му принадлежеше. Бе подпрял глава на свитите си в юмруци ръце, а лактите бяха подпрени на коленете му. Рус кичур небрежно падаше върху челото му.

Джордан си даде сметка, че между нея и този истински викинг съществува странно привличане, на което при други обстоятелства с удоволствие би се отдала. Тежката въздишка изрази съжалението й за това, което в действителност бе абсолютно невъзможно.

Започна да мисли защо ли Райнър така съсредоточено гледа чично й. Изведнъж разбра, че той го наблюдава, за да може по ходовете в играта му да анализира неговите вероятни действия и в бизнеса. Райнър Торсен не се интересуваше от играта, а от методите на чично й! По същия начин, както я бе наблюдавал часове наред, преди да избере начина, по който да подхodi към нея.

Не можеше да го упреква. Самата тя винаги постъпваше по същия начин — преценяваше съперниците, определяше позицията си и чак тогава се впускаше в атака. Само че за себе си тя използваше други думи — събираще общи впечатления за клиентите си, нуждите и желанията им, след което бе готова да направи всичко, за да им достави това, което искаха.

Играта между двамата мъже завърши по-скоро, отколкото тя очакваше. Джордан стана от стола, приближи се до Уолкър и го помоли да отиде и да помогне за подреждането на току-що пристигналите портокали. След като озадаченият играч изчезна, тя се приближи към чично си.

— Господин Торсен е тук. Иска да говори с нас за магазина.

Когато се обърна и видя, че въпросният мъж е седнал зад него, възрастният човек не успя да скрие изненадата и объркването си.

— Наричайте ме Райнър — протегна гостът ръка към него.

Чично Клит я погледна като че ли бе гърмяща змия и неохотно изръмжа:

— Да се държим като цивилизовани хора. Наричай ме Клит.

— Благодаря ви. За вас съм чувал от баща ми, който казва, че познава вас и брат ви.

— Вярно — като че ли се зарадва собственикът на „Корнкоп“.
Тогава бяхме малко и бяхме здраво свързани помежду си. През онези времена всички, които работеха в един и същи бизнес, се познаваха. А между вашия баща, Джейк и мен съществуващо някакво приятелство. Радвам се да те видя, момчето ми. Как е Аларик?

— Благодаря ви, радва се на добро здраве. Този месец навършва шестдесет години.

— Чудно как летят годините! Сякаш беше вчера, когато и аз отпразнувах тази годишнина. — Той стана с тежка въздишка. — Е, синко, беше ми приятно да се запозная с теб. Поздрави баща си и му кажи, че тези дни ще намеря време да намина да го видя. А сега сигурно ще си тръгваш.

— Още не.

— Така ли? — почти се строполи обратно върху стола си чичо Клит.

— Чично... — опита се да каже нещо Джордан, обаче строгият поглед на Райнър накара думите да замръзнат неизречени на устните й. Беше безполезно да противоречи на неканения посетител. Той изльчваше сурова решителност.

— Преди няколко месеца ви изпратихме писмо. Спомняте си за това, нали?

— Не — отвърна поглед възрастният мъж.

— Чично Клит, за какво говори господин Торсен?

Вместо него отговори Райнър:

— След като чично ви не си спомня да е получавал писмо от нас, бих могъл да кажа за какво точно ставаше дума в него. Уведомявахме го, че предвиждаме разширяване на мрежата си от магазини. И като имаме предвид близките отношения, които съществуват между двете семейства, не бихме искали да претърпите загуби от нашите нови операции. Във връзка с това изразявахме готовност да разговаряме с господин Робъртс как да запазим взаимните си интереси.

— Много бих се радвал, ако Торсен открие верига от магазини в Канада.

— Това би било добре. Обаче засега смятаме да се ограничим със северните части на Сиатъл.

— Но това е в нашия район! — Чичо Клит не можеше да скрие тревогата в гласа си. — Няма ли да си пречим...

— Точно за това става дума. Бихме искали да ви направим едно, според нас, твърде изгодно предложение. Бихме могли да купим „Корнкоп“.

— Да купите „Корнкоп“? Как смеете да ми предлагате такова нещо? — разлюти се възрастният човек.

— Защо не? Готови сме да ви предложим наистина добра цена.

— Не можете ли да разберете — тропна с юмрук по поставеното върху обърната щайга картонено поле, от което на земята се посипаха служещите за фигури киви и манго, — че човешкият труд и пот нямат цена! Предложението ви е повече от обидно. — Пое си дълбоко въздух и след като се поуспокой, попита: — Бихте ли задоволили любопитството ми, като ми кажете с колко точно искате да ме обидите?

Райнър назова такава цифра, от която на Джордан й се зави свят. Предлаганата сума бе наистина огромна. Отправи тревожен поглед към чичо си, който заговори с видимо усилие:

— Това наистина е голямо оскърбление. А отговорът ми е, че не можете да купите магазина на никаква цена. „Корнкоп“ е принадлежал на баща ми, преди да стане мой. Аз му обещах да остане на Джордан, след като се оттегля от бизнеса.

— Разбирам ви напълно — кимна Райнър. — Но бих искал да знаете, че постъпваме честно. Нищо няма да спре настъплението ни във вашия район. Бихте могли да се оттеглите от бизнеса, като спечелите голяма сума. Или ако откажете предложението ни, да загубите всичко!

— Заплашвате ли? — не успя да се стърпи и се намеси в разговора Джордан. — Няма да успеете да унищожите нашия магазин. Ще се борим с всички сили срещу вас. Не само ние, но и целият квартал!

— Добре — усмихна се викингът. — Аз пък държа да знаете, че има само едно нещо, което ние, Торсенови, правим по-добре, отколкото се борим. Това е да побеждаваме.

С тези думи той стана, сбогува се почтително с възрастния човек и се обърна към Джордан:

— Ще ме изпратите ли?

— Защо? Да не би да ви е страх, че ще се загубите? — опита да му се подиграе тя. Като видя опасната светлинка, блеснала в очите му, побърза да добави: — Добре, да тръгваме.

Когато стигнаха до изхода, Райнър Торсен спря, обърна се и я погледна в очите.

— Поязвайте ми, зная колко ви е трудно. Обаче се опитайте да прецените реално обстановката. Това е битка, която никога няма да спечелите.

— Ще видим — бе краткият ѝ отговор.

— Вие притежавате както бизнеса, така и тази сграда, нали?

— Защо питате? — запита тя подозрително. За да предложи толкова висока цена, сигурно бе научил и това.

— Едва ли бихте повярвали, ако кажа, че е от празно любопитство.

— Прав сте.

— Умна жена — усмихна се великодушно, без обаче усмивката да стигне до очите му. — Сградата е наистина чудесна. Почти толкова, колкото тази, която се строи от другата страна на улицата — посочи той почти довършеното ново модерно здание.

Джордан не можеше да реагира, дори ако от това зависеше живота ѝ. Само го гледаше с широко отворени очи.

— Това ще бъде нашият нов магазин — прозвучаха тържествуващи нотки в отговора му. — Ще бъдем съседи.

Десетина дни по-късно Джордан стоеше до камиона си пред тържището на Ник Константин. Да, бяха минали цели десет дни, откакто Райнър Торсен се появи в живота ѝ. Откакто изрече обещания, които не бяха нищо друго, освен злостни закани. След което последваха дни на пълно мълчание от негова страна.

През това време тя премина през целия възможен спектър на емоционални изживявания — гняв, раздразнение, досада, загриженост и накрая — страх. Той не си ли беше дал сметка колко ще разтревожи всички с предложението си? Или може би точно това бе целта му? Така ѝ се искаше това непоносимо очакване най-после да приключи!

С надежда погледна към втория етаж на тържището. Въздъхна с облекчение, като видя, че прозорците на стаята, в която работеше Андреа, бяха отворени. Щеше да е приятно да види приятелката си.

Ако не друго, разговорът с нея поне щеше да я разведри. Още повече, че бе споделила с нея предложението на Райнър Торсен и Андреа знаеше за неприятностите, които то бе донесло на Робъртсови.

Изкачи се и тъкмо бе протегнала ръката си към звънеца, когато вратата се отвори и на прага застана високата блондинка.

— Вече бях тръгнала да те търся — кимна приветливо тя и я покани да влезе. — Трябва да поговорим.

Джордан влезе, взе един стол и седна пред бюрото на Андреа. Погледна към нея и замръя от изненада. Тя бе отслабнала, веселата безгрижност в очите ѝ бе отстъпила място на съвсем ясно доловима тревога. Забрави собствените си грижи и попита разтревожено:

— Какво се е случило?

— Просто съм уморена. Нали знаеш, че понякога ми е трудно да се справям с толкова много работа. Освен това направих някои проверки, както ти бях обещала. Okаза се, че заплахите, които ти е отправил Торсен, съвсем не са безобидни. Те имат сериозни намерения да разширят бизнеса си.

— Забрави за това — махна с ръка Джордан. — По-добре ми кажи какво те е разтревожило толкова много.

— Говориш така, защото не познаваш средствата и методите, които използват Торсенови, за да постигнат целите си. Разбери, че нищо не може да ги спре.

— Откъде знаеш толкова много за тях? — попита внимателно Джордан.

— Зная, защото... — Андреа рязко стана и отиде до прозореца. След известно време каза, без да се обръща: — Защото известно време бях сгодена за Тор — по-малкия брат на Райнър...

— Какво?! — втренчи се тя във високата фигура на приятелката си. — Но ти никога не си споменавала за годеж!

— Просто нямаше смисъл, тъй като цялата история приключи много бързо. — Андреа се обръна и погледна с измъчени очи приятелката си. — Нали си спомняш, че миналия месец ти споменах за моя, както го наричах, „Бог на гръмотевиците“, в когото бях лудо влюбена. Okаза се обаче, че той се е влюбил в изгодната сделка, която баща ми му предложил. За съжаление научих това, след като бях приела предложението му. Когато разбрах, развалих годежа и скъсах с Тор.

Джордан си спомни предупреждението на Тери — че когато става дума за изгоден бизнес, старият Константин би продал дори собствената си дъщеря. Горката Андреа!

— Не ме съжалявай. Вече се оправих. По-добре да поговорим за твоите проблеми. Знаеш ли, че Райнър Торсен е тук?

— Не ме интересува. По-добре ми разкажи какво си научила.

— Преди всичко трябва да си наясно, че щом са решили да завладеят пазара в северния район, ще го направят. При това на всяка цена. Вече имаше такъв случай. Когато поискаха да купят магазина на стария Лео Голдбрик и той им отказал, откриха свой клон точно срещу него. Започнаха да продават стоката си на неприлично ниски цени, не мина много време и старецът беше принуден да приеме предложението им. Когато имаш цяла верига от печеливши магазини, можеш да си разрешиш единият от тях да работи известно време на загуба.

Джордан си спомни как Райнър й бе показал сградата, която се строеше точно срещу „Корнкоп“ и която съвсем скоро щеше да бъде довършена. Не се съмняваше, че там Торсенови ще открият нов магазин. Знаеше, че при всички случаи „Корнкоп“ щеше да издържи по-дълго от Лео Голдбрик. Крайният резултат обаче щеше да е абсолютно същият.

— Хората от квартала няма да го позволят. В никакъв случай няма да продадем магазина си.

— Ти не познаваш възможностите на Торсенови. Ще ви заобиколят отвсякъде с магазини и ако не приемете тяхното предложение, просто ще ви принудят да фалирате. Тяхното настъпление няма да ви унищожи веднага, но в края на краишата ще капитулирате. Не си в състояние да се справиш с тях, Джордан.

— Поне ще опитам. — Красивите й тъмни очи потъмняха. — Това, което те не биха могли да предвидят, е психологията на хората, живеещи в този район. Те са по-различни. И старите, и младите държат на семейните традиции. Никога няма да пазаруват в някой от безличните модерни магазини на Торсенови.

— Не грешиш ли, като залагаш твърде много на този фактор? — попита с тревога Андреа.

Джордан не отговори. Бе изправена пред ситуация, в която нямаше право да допусне и най-малката грешка!

Джордан излезе от кабинета на Андреа. За първи път след предложението на Райнър Торсен се почувства обнадеждена. Досега изпитваше само неясен гняв, който й пречеше да действа. Сигурно именно това е била неговата цел. Обаче колкото и умен да бе Райнър, все пак, ако напрегнеше ума си, Джордан би могла да намери някакъв изход...

Благодарение на информацията на Андреа, знаеше какво да очаква от него. Това й даваше възможност да действа по различни начини. И ако единият се окаже безрезултатен, щеше да опита другия. Само трябваше добре да преценява всеки възможен ход на неприятеля.

Знаеше, че няма да й е лесно. Но когато ставаше въпрос за „Корнкоп“, нямаше друг избор, освен да направи всичко, зависещо от нея, за да го запази.

Преди всичко следваше да стори всичко възможно, за да спечели на своя страна хората, живеещи в района. Само по този начин щеше да попречи на плановете на Райнър Торсен, щеше да го...

— Ох! — изстена тя от болка

Потънала в мислите си, не бе забелязала приближаването на грамадата мускули, в която се бълсна.

— Ей, къде гледате? — чу тя вместо поздрав въпроса на мъжа, който бе причината тя да се замисли толкова дълбоко. — Не е ли по-добре, вместо да се опитвате да минавате през стената, да потърсите врата? Тази сутрин изглеждате невероятно решителна!

— Благодаря за съвета. Ала наистина не само изглеждам, но и се чувствам точно така — вдигна тя гордо глава.

Той се взря в нея. Пръстите му дръзко докоснаха нежната кожа на лицето й.

— Днес не фучите като буреносен вятер. Очите ви предсказват слънчево време с безоблачно и синьо небе.

Не успя да се отдръпне от допира на пръстите му. По цялото й тяло премина тръпка. Докосването на ръцете му бе чиста магия, която Джордан искаше да продължава безкрай. Въпреки това намери сили да каже:

— Моля ви, престанете! Нито е времето, нито мястото за това, което правите.

— Само посочете времето и мястото и аз ще бъда там — почти прошепна той в ухото й.

— Знаете, че това е невъзможно — почти със съжаление поклати глава смутеното момиче. — Още повече, не това е начинът, по който ще получите това, което искате. Знайте, че не можете да ме купите полесно, отколкото чично ми.

— Зная — започна да се смее високо той. — Ако това бе пътят към „Корнкоп“, отдавна щях да съм тръгнал по него.

Гневът помете силата на магията и тя направи крачка назад. Андреа беше права — Торсенови бяха готови на всичко, за да постигнат целите си.

— А и — продължи вече сериозно Райнър, — макар че няма да го признавате, много преди да ме забележите, бяхте почувствали присъствието ми. А това няма нищо общо нито с „Корнкоп“, нито с фамилията Торсенови. То е свързано с естественото поведение на мъжа и жената, с инстинктивното привличане между тях. Това са неподвластни на човека сили, срещу които той не бива да се съпротивлява.

— Глупости!

— Това предизвикателство ли е? — проблеснаха познатите пламъчета на решителност в очите му. — Знаете ли, хрумна ми чудесна идея. Това предизвикателство ми допада. Ще ми хареса дори повече, отколкото борбата за магазина. Чудесно! Приемам, че ръкавицата е хвърлена! Приемам вашето предизвикателство!

— Вие сте луд! — Джордан отстъпи и го погледна ужасена. — А може би аз съм дори по-луда от вас, защото стоя тук и слушам празните ви приказки. Никакво предизвикателство не съм отправяла към височайшата ви особа!

Какво точно искаше да каже Райнър Торсен? Не можеше да се преструва, че не е разбрала намека му. Подтекстът на думите му бе познат на човечеството от мига, в който Ева беше съблазнила Адам. Обаче Джордан Робъртс не беше толкова глупава, че да се опита да съблазни точно този измамно чаровен мъж.

— Не е препоръчително да показвате страха пред врага си — каза ѝ той съвсем сериозно. — Още по-лошо е една жена да покаже на мъжа, че се страхува от него. Това събужда инстинктите му на ловец.

— Ако сте решили да се правите на Тарзан, по-добре да слезете от дърветата. Няма да приема да играя ролята на Джейн!

— Досега съм смятал тази история за много глупава. Сега обаче промених мнението си. Използвахте я изключително сполучливо...

— Вече не ви слушам — обърна му тя гръб и си тръгна.

— Почакайте! — сграбчи я той за ръката.

Тя се освободи от него и продължи напред. Той вървеше до нея с широки крачки.

— Извинявайте, Джордан. Не исках да ви плаша!

— Дори не си мечтайте, че сте ме изплашили — безочливо изльга тя.

— Ей, чуйте ме! — усмихна се загадъчно той. — Не за това щях да говоря с вас. Исках да ви помоля за една услуга.

— Ако е така, опитахте се да го направите по твърде странен начин.

— Признавам, че имате право. Но това не ми пречи да ви поканя утре да разгледаме заедно някои от магазините на веригата „Торсен“.

— И защо? — Впи изненадан поглед в него.

— За да разберете цялото безсмислие на съпротивата си. Вижте, знам, че не чичо ви, а вие ръководите магазина. Сигурен съм, че ако промените мнението си, господин Робъртс ще приеме предложението ни. Може би, след като видите нашите магазини, вие ще оцените силата на позициите ни и ще разберете, че продажбата на „Корнкоп“ би била най-доброят възможен избор. Всъщност това е единственият избор, който имате.

— Бих могла да ви кажа едно-две неща за моя избор! — започна побеснялата от гняв Джордан, ала навреме мълкна.

Не, нямаше да каже нищо, за което по-късно да съжалява. Погодбре да се съгласи с него. Така ще разбере какви са намеренията му. Едно разглеждане на магазините щеше да й даде възможност да открие евентуални слабости, които да използва.

— Приемам — отвърна Джордан с лукава усмивка. После допълни, колкото можеше по-спокойно: — Елате да ме вземете утре в девет и ще отидем да разгледаме заедно вашите магазини.

„И дано след това да живеете достатъчно дълго, за да съжалявате за поканата си!“ — добави наум тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сдружаване с врага! Така наричам тези неща!
— Чичо Клит — въздъхна Джордан, — не се сдружавам с врага.

Аз...

Възрастният мъж поклати глава.

— Това е печален, много печален ден за мен. Ден, в който единствената ми роднина и скъпа племенница, напусна семейството и премина във вражеския лагер...

— Да, много печален ден... — каза Уолкър, изразявайки безценното си мнение.

Джордан и Клит се обърнаха едновременно и се втренчиха свирепо в него. Той се изчерви, смотолеви нещо за извинение и тръгна към щанда с цветно зеле.

Клит Робъртс стисна ръцете си толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Дядо ти Джо вероятно се преобръща в гроба.

Джордан се намуси и хвърли поглед на часовника си. Остана изненадана, че вече наблизава девет. Ако не свършеха скоро с този разговор и не се заемеха със сутрешните задължения навреме, тя щеше да закъсне.

— Чичо Клит, искаш ли да продадеш „Корнкоп“ или не? — въздъхна тя с досада.

— Що за въпрос? — изпъчи се той.

— И все пак, искаш ли?

— Разбира се, че не! Какво те кара да мислиш, че бих могъл да продам магазина?

— Сигурен ли си? — продължи да опипва почвата тя. — Торсенови предлагат много пари — повече от достатъчно, за да се оттеглиш. Доста преди да започне зимата, би могъл да си в Аризона и да се наслаждаваш на слънцето.

Лицето му помръкна.

— Значи предпочиташ да продам магазина? Смятах, че го обичаш.

— Естествено, че го обичам. Ала сега става дума за теб.

Клит хвана ръцете ѝ. Синьо-сивите му очи, които толкова приличаха на нейните, упорито бяха вторачени в пода.

— Скъпа, Робъртсови са „Корнкоп“! Въпреки трудностите през последните десетина години, почти половин век този бизнес беше нашата гордост и радост. Може би съм egoист, след като позволих на старческите ми мечти да те обвържат, вместо сега да си свободна.

— Чично Клит, аз много обичам „Корнкоп“! — изрече Джордан с насиљзени очи. — Обичам го почти колкото теб. Не желая да продаваш...

Внезапно мълкна. Не бе имала намерение разговорът да протече по този начин... Беше типично за чично ѝ да постави нейните интереси над неговите. Но не биваше да задържа магазина само заради някакви оstarели разбириания за дълг и отговорност.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се усмихна окуражаващо.

— Ние сме заедно, Джордан, с теб сме един отбор. Разбира се, че няма да продавам магазина. Иначе какво ще стане с теб?

— Не бива да се тревожиш за мен. Мога да се оправям сама. Ще си намеря друга работа. — Погледна го неуверено. — Убеден ли си, че искаш да запазиш „Корнкоп“?

— Да — кимна той. — А ти?

— Смятам, че това е въпрос на живот и смърт.

— Тогава защо ще ходиш днес с Торсен?

— Защото той ме покани да разгледам владенията му — засмя се тя. После се поколеба, преди да продължи: — Време е да сложа маска и черен плащ...

— Ще го шпионираш ли? — Гъстите му вежди се повдигнаха в недоумение. След това устните му се разтеглиха в усмивка. — Джордан, идеята ти е брилянтна!

— Обожавам да ме хвалят. — Сведе поглед с престорена скромност. — Моля те, продължавай.

— С удоволствие! Ти си в състояние да установиш какво крои той, какви са намеренията му, като използваш чара и женската си хитрост. — Потри ръце. Очите му блестяха развлнувано и Джордан се

разсмя от неговия ентузиазъм. — Искаш да станеш истинска Мата...

— Той мълкна изведнъж и на лицето му се изписа ужасен израз.

— ... Хари — помогна му Джордан с невинен глас.

Чичо Клит я погледна така, сякаш я виждаше за първи път. Размаха неодобрително пръст и каза:

— Само да си посмяла, ще те натупам! Всъщност на колко си години?

Тя се мъчеше да запази сериозното си изражение и да не избухне в смях.

— Миналата седмица навърши десет и четири, не помниш ли?

— Ако баща ти беше жив — поклати той глава, — щеше да те заключи и да хвърли ключа в някоя бездънна пропаст. Ти си твърде млада и красива. Не е за чудене, че този мъж се навърта наоколо.

— Но, чично...

— Всъщност премислих. Торсен изглежда доста привлекателен. Той е едър, висок и... рус! Аз ще отида с него! Може да разведе и мен по магазините! От друга страна, е твърде вероятно изобщо да не иска „Корнкоп“, а... теб! И в двата случая не съм сигурен кое е по-малкото зло.

Ех, само да искаше мен, помисли Джордан с копнеж. Само помежду им да стоеше магазина. Тя, Джордан, стоеше между магазина и стремежа на Райнър да го притежава. И бе почти сигурна, че желае не нея! Как би могла да се убеди дали е искрен в отношенията си към нея, че не й прави мили очи заради „Корнкоп“?

— Смяtam, че се отклонихме от тезата, чично Клит. Гарантирам, че той иска не мен, а магазина — заяви твърдо тя. — Просто смята, че като ме разведе из владенията на Торсенови, ние ще променим решението си и ще му поднесем на тепсия това, което иска.

Чично й обаче не беше толкова сигурен.

— Райнър Торсен е симпатичен... — промълви той замислено.

— О, така ли? Не съм забелязала — изльга Джордан, без да ѝ мигне окото. — Единствената ми грижа е как да отстраня от пътя ни този човек. Завинаги. И смяtam, че не бива да пропускаме предоставилата ни се възможност. Защо да не отида с него? Един поглед във вражеския лагер би ни помогнал да победим — убеждаваше

го тя, без сама да си вярва. Е, поне отклоняваше вниманието на възрастния човек от завладелите го опасения.

— Съмнявам се, но щом си решила... — Неочаквано я прегърна.
— Само бъди предпазлива.

Джордан помисли неспокойно, че думите му звучат като предупреждение... Спомни си усещането от допира на пръста на Райнър по бузата си и цялата потрепери. Как щеше да защитава „Корнкоп“, след като не бе в състояние да опази самата себе си от неотразимия чар на този викинг?

— Хей, Джордан! — прекъсна мислите ѝ Мишел. — Клиентите са пред вратите, вече минава девет. Какво да правя?

Джордан стисна очи в отчаяние. Как да остави магазина за цял един ден? Та нали още преди залез-слънце щяха да се натрупат хиляди малки задачи, решаването на които беше нейно задължение!

— Ами, опитай да отвориш вратите — предложи тя.

— Ох! — Мишел повдигна вежди учудено. — Трябваше да се досетя...

— Хайде, Мишел, идвам след минутка. По-добре върви на мястото си.

Младото момиче покорно се отдалечи. Джордан и чично ѝ се спогледаха и избухнаха в смях...

Райнър пристигна едновременно с отварянето на магазина.

— О, днес отваряте с малко закъснение. Сигурно знаете, че това не е добре за бизнеса.

— Тъкмо обратното — парира Джордан. — Всяко закъснение кара клиентите да се трупат и да правят по-голям оборот. Но ще тръгваме ли, или ще си губим времето в празни приказки?

— По-добре да тръгваме.

Внезапно се появи чично Клит и застана до Джордан с вид на свиреп доберман, пазещ кокала си.

— Следи го! — прошепна той достатъчно високо, за да го чуе Райнър.

— Неотлично — обеща тя. — А ти няма да забравиш да смениш табелите, нали?

— Разбира се — обидено отвърна той. — Както знаеш, не съм новак в бизнеса.

— О, извинявай — изрече племенницата му с искрено разкаяние.

— Ще се видим по-късно. — Целуна чично си по бузата и се обърна към Райнър.

Той я хвана за ръка и я повлече след себе си към изхода. Изтичаха под дъжд да червената му спортна кола. Слава богу, че е с гюрук, помисли Джордан с облекчение. Той ѝ отвори вратата, настани я на предната седалка, а после изтича от другата страна и седна зад волана.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Смятах да разгледаме магазините ни в южната част на града. Те приличат най-много на „Корнкоп“. После ще отскочим до дома на родителите ми. Тор каза, че ще бъде там и бих искал да ви запозная с него.

— Това вашият брат ли е? — намръщи се тя. Спомни си признанията на Андреа и помисли, че едва ли ще ѝ е особено приятно да се запознае тъкмо с този член на фамилията Торсен.

— Да, Тор е по-големият ми брат.

— По-голям ли? — не повярва Джордан. Помъчи се да си представи мъж, по-голям от Райнър, но не успя.

— Да, аз съм вторият син. Може би затова съм толкова борбен. Обичам да се боря.

— И да печелите, нали?

— Разбира се — засмя се той. — Макар че това не е лесно, когато съм изправен срещу една чернокоса Валкирия с буреносен поглед.

— Поласкана съм.

— Така и трябва да бъде. Всъщност някой правил ли ви е по-добро описание? — Хвърли ѝ бегъл поглед.

Тя се поколеба.

— Моят... дядо Джо обичаше да ме дразни с външността ми.

— И какво точно ви е казвал?

— Казваше... че имам коса, по-черна от аризонската нощ, яркочервени бузи като на добре узрели домати и очи с цвят на сиатълска утрин. — Засмя се. — Той е израснал в Аризона, както баща ми и чично Клит. Предполагам, че тъкмо затова чично иска да се върне там.

— Дядо ви ли е открил „Корнкоп“? — полюбопитства Райнър. И когато тя кимна, продължи: — Как изглеждаше той?

Спомените нахлуха в съзнанието и объркаха мислите ѝ.

— Беше... едър, силен и... грубоват. Вдигаше с лекота петдесеткилограмови чуvalи с картофи. А мен подхвърляше във въздуха и твърдеше, че съм лека като перце... Наричаше ме своята детелинка. Не е ли глупаво? — В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Явно ви е обичал много силно. Баща ми, например, който бе много привързан към племенницата си Лаура, я наречаше зелка. И странно, но този прякор ѝ харесваше... А вие на колко години сте били, когато баща ви е починал?

— Първо почина майка ми — отвърна Джордан тихо. — Тогава бях на пет години.

Райнър изруга, отби колата от пътя и изключи мотора. Обърна се към Джордан. В очите му се четеше искрено съжаление.

— Боже, Джордан, съжалявам, не знаех.

— Беше много отдавна — тръсна глава тя — и нещата, които си спомням са откъслечни и епизодични. Зная, че приличам на майка си, тя също беше дребна и тъмнокоса.

— А баща ви?

— Стана трудова злополука с камиона на магазина. По онова време бях вече четиринадесетгодишна — усмихна се тъжно тя. — Знаете ли, тогава сигурно веднага щяхте да получите магазина...

— Как можете да говорите така! — възмути се искрено Райнър.
— И как се оправихте, след като изгубихте и баща си?

— Чичо ми Клит беше готов да направи всичко за мен. А и той имаше нужда от някой, който да му помога. Докато навлизах в работата, бизнесът малко позападна. Но последните няколко години работата ни върви много добре, въпреки сърдечния удар, който чично ми получи миналото лято.

— Значи сте започнали да ходите на тържището от четиринадесетгодишна — проговори той като че ли на себе си.

— Ходех да помагам на чично преди училище и след като свършваха часовете, чак докато станеше време за затваряне. Когато завърших, поех снабдяването на магазина изцяло.

— Не мога да повярвам!

— Защо? Та аз съм много по-добра от чичо при избирането на най-подходящите плодове и зеленчуци. Той пък е незаменим в подреждането на щандовете.

— Кога намирате време за себе си? — попита той.

— Понякога... — отвърна тя след кратко колебание.

— Не се опитвайте да ме заблуждавате. И аз работя в този бизнес. Затова зная чудесно колко часове са нужни, за да свършите всичко, с което сте се заели. Изпитал съм го на собствения си гръб. И ако не се лишавам от забавления, то е защото ми помагат. При това — много.

— И аз мога да разчитам на чичо Клит.

— Разбрах всичко. Ако някъде по света има момиче, което трябва да бъде спасено от работа, то в момента седи до мен. Да включи мотора и да ви отвлека?

— Няма нужда — опита да се усмихне тя. — Не съм Пепеляшката на „Корнкоп“. Не работя като роб, а защото ми харесва. Иначе отдавна да съм напуснала.

— Добре, добре. Обаче може би, преди да се отказвате от някои удоволствия, би следвало да научите какво представляват.

Бавно вдигна ръце и погали косата ѝ, после я прегърна. Целуна я внимателно и нежно. Всичко около Джордан се завъртя и изчезна.

Устните му докосваха нейните, търсеха взаимност. Тя си помисли дали бе разбрал колко неопитна е в тази област. Все пак това не я притесняваше особено много. Винаги е била добра ученичка, а подозираше, че Райнър е не по-лош учител...

Не разбра кога бе завладяна от непозната до сега страсть. Сърцето ѝ заби лудо с ритъма на неговото. Никога не бе реагирала по този абсурден начин на една обикновена целувка. Самоконтролът ѝ се стопи като пролетен сняг, цялата започна да трепери, а от устните ѝ се откъсваха леки стонове.

Собственият ѝ глас я накара да дойде на себе си. С усилие се освободи от прегръдката му и се сви на седалката колкото можеше по-далеч от него. Гледаше го с широко отворени очи.

— Хубаво беше, нали? — попита Райнър с доволна усмивка.

— Да... — едва пророни тя.

— Бихме могли да го правим по-често. Това, което почувствах от целувката с теб, не може да се сравни дори с усещането, което изпитва

човек, отхапал отровно лютива чушка.

— Какво искаш да кажеш?

— Че в моя живот, за разлика от твоя, не съществува само работата.

Тя обръна глава и се загледа с невиждащ поглед през прозореца на колата. Той беше прав — не ѝ оставаше никакво време за лични контакти. Не че специално избягваше срещите. Просто „Корнкоп“ я ангажираше изцяло.

Погледна го тревожно. Спомни си какво ѝ бе казал вчера за любовното предизвикателство, което явно имаше предвид. Съжали, че Райнър събуди толкова откровени усещания в нея. Те издаваха твърде много от характера ѝ. Ловецът бе попаднал на следа, която щеше да следва докрай. А Джордан бе като бягаща от него сърна.

Нужен им бе повече от час, за да стигнат до първия магазин. Намираше се на удобен ъгъл в безспорно преуспяващ квартал. Над блестяща бяла фасада бе написано „Торсен — Юг“. Най-неочаквано за нея на витрините видя сандъчета със здравец.

— Харесва ми! — възклика тя. — Този здравец придава на магазина почти домашен уют.

— Да. И привлича повече клиенти — кимна доволно Райнър.

— Не разваляйте чудесното ми впечатление. Много повече ми се иска това да е направено само защото някой обича цветята.

— Да, но щом те привличат клиентите и ги карат да купуват повече стоки, защо да не го правим специално заради това? Ти не би ли постъпила така?

Джордан помисли за стените на „Корнкоп“, които бяха покрити с рисунките на децата на постоянните клиенти. Дали не беше сторила несъзнателно, с цел да привлече хората в магазина?

Не, не беше така. Искаше да придаде на „Корнкоп“ повече топлина, да го направи свой истински дом — по-истински от къщата, която обитаваха с чичо Клит.

— Грешиш — заяви твърдо Джордан. — И именно затова никога няма да успееш да ни поставиш на колене. Нашият магазин има сърце. Нещо повече, има и душа. А това са неща, които не се създават с прецизно водене на счетоводните книги или с редовните анализи на компютърните проучвания.

— Значи според теб нашите магазини нямат душа. Да влезем и пак ще си говорим след това. Сигурен съм, че ще си вземеш думите назад. Специално този магазин се управлява от сестра ми и нейния съпруг.

Още с отварянето на вратата към тях се спусна голяма пухеста бяла топка, следвана по петите от две развиващи се руси плитки. Райнър сложи снежнобялата персийска котка на рамото си и дръпна за плитките едно малко момиченце на около пет-шест години.

— Вуйчо Райнър, вуйчо Райнър! Мама позна, че днес ще дойдеш!

— И ето ме тук. — Той се обърна към Джордан. — Това е племенницата ми Лаура. А пухкавата топка е Снежинка.

След бурното посрещане Джордан с любопитство започна да се оглежда наоколо. Всичко блестеше от чистота. Единствените цветни петна бяха изложените зеленчуци, примамливо подредени на различни щандове.

— Чудесно е! — Уважението към професионализма взе връх над предубежденията й.

Започна да сравнява начина на подреждане, етикетите и цените. Наистина ѝ харесваше, ала не можеше да се отърси от чувството, че нещо липсва. Е, не беше точно без душа, но в него нямаше чара на „Корнкоп“. Беше просто един прекрасен магазин. И толкова.

И ако това бе преценката ѝ за „Торсен — Юг“, не можеше да каже същото за неговите собственици. Сестрата на Райнър, Брита, приличаше на брат си много, макар да бе изненадващо дребна и фина. А мъжът ѝ Кевин се държеше приятно и дружелюбно.

След като се запознаха, Брита хвани Джордан под ръка и я повлече към вътрешната част на магазина. Докато се качваха по някакви стълби, не спря да бъбри:

— Живеем в апартамента, който се намира над магазина. Хайде да поседнем на чаша чай, докато Кевин и Райнър свършат работата си.

Влязоха направо в кухнята. Брита веднага се зае да направи обещания чай. Джордан не се стърпя да я попита:

— Вие не сте ли заета в магазина?

— Искате да знаете дали съм от онзи тип жени, които не могат да живеят без счетоводните книги и калкулатора?

— Моля да ме извините за нетактичния въпрос...

— Няма нищо — усмихна се Брита. — В нашето семейство разговорите обикновено се въртят около бизнеса. Затова винаги, когато имам някакво извинение да се отърва поне за малко от тази тема, го правя.

— Но обичате работата си, нали?

— Разбира се. Всички от фамилията са заети по един или друг начин с този бизнес. Защото ние, норвежците, държим най-много на две неща — семейството и храната. А нашият бизнес съчетава и двете.

— Забелязах, че всички имате скандинавски имена... — започна неуверено Джордан.

— И искате да знаете наистина ли сме с норвежки произход. Питате, защото още не сте срещнали Тор. Всички ние се отнасяме с голямо уважение и отговорност към нашия произход. Аз, например, исках да кръстя Лаура с някакво типично норвежко име, ала Кевин не ми разреши. А която и жена да избере Райнър за своя съпруга, убедени сме, че във вените ѝ ще тече и скандинавска кръв.

Сърцето на Джордан се сви. Спомни си как сияеше лицето му, когато вдигна във въздуха племенницата си. Нямаше съмнение, че ще се отнася към собствените си деца по същия начин. Неговото отношение към дребосъците я бе изненадало приятно.

Брита продължаваше да нарежда:

— Сигурно все още не е намерил подходяща жена. Винаги е твърдял, че ще остане ерген, докато не намери жена, която във всяко отношение да прилича на Валкирия. Сигурно знаете, че съгласно легендата те отнасят в царството на мъртвите загиналите в честна битка герои. Голяма чест е за простосмъртните да срещнат истинска Валкирия...

В това време чаят кипна и Брита го сипа в извадените от бюфета чаши. След това се намести срещу Джордан и я погледна.

— Разбрах, че вие също имате магазин за плодове и зеленчуци. И с какво, ако не е тайна, ще се занимавате, когато продадете „Корнкоп“?

Джордан я погледна изумена. Преди обаче да успее с отговора си да разсее заблуждението на Брита, чу до себе си гласа на Райнър:

— Не зададе правилно въпроса си, сестрице. Младата дама не е убедена, че иска да ни продаде магазина. И затова днес е тук.

— Моля да ме извините — обърна се с плаха усмивка към Джордан дребната жена. — От Кевин бях останала с впечатлението, че

сделката е сигурна. Освен това трябва да знаете, че Райнър винаги получава желаното.

— Тогава това ще е първият случай, в който ще загуби — изрече с леден глас Джордан.

Вече бе започнало да ѝ омръзва непрекъснато да ѝ повтарят тази фраза.

Усмивката на Брита се стопи. Тя погледна първо брат си, после Джордан. Не разбираше какво става между двамата. В очите ѝ се появи състрадание към младата девойка и тя повтори още веднъж:

— Извинете. — В тона ѝ обаче нямаше и следа от извинение...

Всъщност тя просто потвърждаваше неизбежността от победата на брат си.

И Джордан чудесно го разбираше...

ПЕТА ГЛАВА

Следващият час бе истинско мъчение. Джордан трябваше да седи и да разговаря с Брита и Кевин като че ли нищо не се беше случило. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел. Най-после изпитанието свърши. Сбогуваха се най-сърдечно и по обратния път през магазина стигнаха до колата на Райнър.

— Знаете ли, през цялото време имах чувството, че сестра ви знае нещо, което не сте казали на мен — обърна се тя към него, докато спътникът ѝ сядаше зад волана.

— Да, знае.

Съгласи се с такова ледено спокойствие и безразличие, че ѝ се прииска да изкремчи. Вместо това подхвърли нова реплика с надежда, че ще го накара да обясни за какво точно става дума:

— Сигурно е уверена, че вие ще постигнете своето.

— Разбира се. Защото ме познава.

Райнър подкара колата към северната част на Сиатъл. Слънцето надзърна иззад последния дъждовен облак и всичко блесна от свежест и чистота. Ако слънчевите лъчи можеха да внесат такава яснота и в нейния живот... Защото с болните си амбиции да завладява, този викинг бе потопил бъдещето ѝ в гъста мъгла...

— Кой е следващият магазин?

— Смятам набързо да отскочим не само до един, а до няколко. Обаче във всички тях ще видите почти същото, което бе в „Торсен — Юг“. Като запозната с бизнеса, сигурно успяхте да хвърлите око както на качеството и асортимента на предлаганите в магазина плодове и зеленчуци, така и на начина, по който са аранжирани. А и на цените. Едва ли сте пропуснали и хладилните помещения...

— Прав сте. И видях, че сте свършили отлична работа. Всичко е изключително чисто и приветливо. Единственият недостатък, който забелязах... — Тя замълча, опасявайки се от неговата реакция на критиката ѝ. Въпреки колебанието си реши да бъде откровена докрай.

— Направи ми впечатление, че в задния ляв ъгъл няма толкова много стоки, както в останалата част.

— Точно това обсъждахме с Кевин, докато вие пиехте чай — съгласи се с почти доволен вид Райнър. — Получило се е така, защото неотдавна са закупили нови хладилни шкафове, които все още не са монтирани.

— Биха могли временно да преместят зеленчуците до стената и да запълнят средата с нещо като островче, на което да се наредят плодове. Така би изглеждало значително по-добре.

Бяха стигнали до светофар, който светеше червено. Райнър спря, обърна се към нея и внезапно я целуна леко по бузата.

— Мислим съвсем еднакво. — Примижа от удоволствието, което му бе доставило докосването до нежната ѝ кожа и бързо я целуна втори път. — А това трябва да правим по-често. — След изявленietо се наведе и без да се интересува от светофара, притисна топлите си настоятелни устни към нейните.

Някакъв нетърпелив шофьор зад тях натисна клаксона. Райнър се откъсна от нея, измърмори недоволно и потегли.

Посетиха още четири магазина. Навсякъде минаваха край щандовете, като задълбочено и професионално обсъждаха видяното. Всеки път той искаше да узнае какво смята тя и Джордан започна спокойно и конкретно да изразява мнението си.

Всички магазини на Торсенови се управляваха от по-близки или далечни роднини на фамилията. Изглежда семейството му бе колкото многобройно, толкова и коравосьрдечно. Направи ѝ впечатление, че навсякъде не само бяха чували за нея и за намеренията на Райнър да купи „Корнкоп“, но ѝ даваха да разбере, че според тях става въпрос не само за магазина...

— Сега отиваме при родителите ми — обяви спътникът ѝ, когато излязоха от поредния магазин. За нейна изненада подкара към Магнolia, квартал, който се намираше на един хвърлей от „Корнкоп“. — Те живеят тук от много години.

Той отби колата в обширна градина, изпълнена с играещи деца и доста възрастни.

— Всички тези хора роднини ли са ви? — попита тя, невярваща на предположението си.

— Повечето са братовчеди, вуйчовци, лели, а също и наши служители. По традиция майка ми и баща ми ги канят всеки петък следобед. И тъй като всички са заети в семейния бизнес, тук могат свободно да обсъдят повече от проблемите, с които се срещат в ежедневната си работа. И понеже обикновено вземат със себе си в магазините и децата, те могат да тичат на воля и да се освободят от натрупаната енергия.

— Толкова са много! — прозвуча нотка на завист в гласа ѝ. Ех, ако и тяхното семейство беше толкова голямо, никога нямаше да се чувства самотна или тъжна!

— Елате да ви запозная — хвана я той за ръка.

— Страхувам се, че никога няма да запомня всички — пристъпи плахо след него тя.

— Няма нужда да се стараете. Щом познавате мен, това е напълно достатъчно. — Бяха стигнали до висока симпатична жена. — Това е майка ми — представи я той.

— Наричайте ме Соня — бяха първите думи на симпатичната жена с топли кафяви очи. — Хайде да отидем на терасата, там има чай и дребни сладкиши. Ще можем да поседнем.

На терасата имаше множество столове и голяма маса с наредени чаши и кани с чай и кафе. Райнър взе три чаши и ги напълни. Подаде едната на Джордан и седна до нея. Дечурлигата веднага се струпаха около него и с викове го приканваха да вземе участие в тяхната игра. Той погледна със съжаление към димящия чай, кимна на Джордан за извинение и скочи от мястото си. С лекота затича по поляната, следван от шумната връв на малчуганите.

Джордан го наблюдаваше вторачено. Остана възхитена от лекотата и грацията, с която се движеше едрото му тяло. До ушите ѝ долетя звънливият смях на участниците в гоненицата и отново я обхвата желание да има голямо семейство.

— Сигурно твоето семейство не е голямо — изрече мило Соня.

— Толкова ли личи какво мисля? — отговори с малко тъга момичето. След това я погледна по- внимателно и в очите ѝ блесна подозрение. — Да не би Райнър да ви е разказал историята ми?

— Не, издаде те изразът на лицето ти. — После се обърна и загледа към групата на поляната. — Не мислиш ли, че в Райнър има нещо момчешко?

— Не — отговори съвсем чистосърдечно Джордан.

— Така ли? — обърна се към нея по-възрастната жена. — Значи вече си се сблъскала с него. Всички мъже в нашето семейство са като непробиваема стена, която не може да се преодолее, заобиколи или прескочи. Искаш ли да ти разкажа как се справих с тази фамилна черта?

— Почакайте, почакайте... Да не би да сте намерили врата, през която сте минали? — Спомни си насмешливата забележка на Райнър, когато се бе сблъскала с него на тържището.

— Райнър ли ти каза това?

— Да. Помислих, че се шегува. Сблъсках се с него и той каза, че когато застанеш срещу стена, вместо да се опитваш да я пробиеш с глава, е по-добре да потърсиш врата...

— Това е израз — обясни Соня, — който използваме в семейството, за мъжете, когато станат нетърпимо твърдоглави.

— А кога ставаме такива? — чу се глас зад тях.

— Такива сте непрекъснато — присмя се възрастната жена и погледна към гостенката. — Джордан, тази канара е най-големият ми син Тор.

Джордан стисна ръката му и веднага побърза да я пусне. Ето значи какъв беше „богът на гръмотевиците“, поразил приятелката ѝ Андреа. Съвсем не бе свирепият груб гигант, който си беше представила.

Приликата между двамата братя бе повече от очебийна — еднакви високи скули и решителни брадички. Тор обаче изглеждаше по-затворен, в строгия израз на лицето му нямаше и следа от хумора, който правеше Райнър толкова привлекателен.

— А сега, колкото и да ми се иска да мързелувам и да се наслаждавам на разговора с теб, ще трябва да те оставя в компанията на Тор, за да се погрижа за вечерята — стана любезната домакиня.

— Бих могла да ви помогна — побърза да предложи момичето, ужасено при мисълта да остане насаме с огромния страшен мъж.

— Благодаря, обаче и без теб в кухнята помощничките ми са повече, отколкото е необходимо. А и нека видим дали можеш да накараш този човек да се усмихне. — Погледна закачливо сина си, после гостенката.

Тор изчака майка му да изчезне във вътрешността на къщата, обърна се към Джордан и започна да я оглежда невъзмутимо. Тя отвърна на предизвикателството, като направи същото. Намери, че тихият му поглед не изразяваше така ясно мислите, както живите зелени очи на по-малкия брат.

— Райнър е прав. Наистина е открил истинска Валкирия. — Когато тя не реагира на неговия остръ тон и почти неприлично опипващ поглед, той продължи: — Явно не приехте думите ми като комплимент, какъвто исках да ви направя. Сигурно предпочитате да говорим за по-сериозни неща, нали?

— За какво, например, бихте искали да разговаряме?

— Бихме могли да обсъдим условията, при които сте готови да продадете „Корнкоп“.

— Предполага ли се, че за вас обсъждането означава безусловно да приема предлаганото от вас, тоест да взема парите и да се откажа от всичко, създадено с труда на няколко поколения. Ако сте на мое място, така ли щяхте да постъпите?

— Права сте. Обаче аз не съм на ваше място.

— И вие сте прав. Аз съм неомъжена и целият ми живот е посветен на семийния бизнес, който вие с Райнър заплашвате. Зная, зная — прекъсна го тя като видя, че отваря уста да й възрази, — че вие не заплашвате никого. Вече съм го чувала от Райнър. Ала нали знаете, че от много повтаряне, грамофонната плоча се разваля по-бързо.

— Не е така — отговори той съвсем тихо, което накара думите му да звучат още по-застрашително. — Вие имате грешна представа за нас. Смятате, че постъпваме безцеремонно и непочтено — като хищници с невинни и безпомощни жертви.

— Нима не е така?

— Естествено, че не. Да не мислите, че „Корнкоп“ наистина ни е притрябал?

— А не е ли? — опита да скрие смущението си тя.

— Съвсем не. Разберете, че ви предлагаме изключително изгодна цена за магазин, който само след една-две години няма да го има.

— Искате да купите магазина, само за да го закриете? — не можеше да повярва на предположението си Джордан.

— Съвсем не. Ако го продадете на нас, той ще стане част от нашата печеливша верига. Ако обаче не го направите, ще открием свои

обекти навсякъде около вас и съвсем скоро ще фалирате.

— И защо? — Не успя да спре машиналния въпрос.

— Резонен въпрос. Защото вашият магазин държи ключа към всички квартали на северния район. Казано образно, ние трябва да разбием катинара, независимо от начина, по който ще го постигнем. — Сви устни в гримаса, която в никакъв случай не можеше да се определи като усмивка. — Вземете парите, които ви предлагаме, госпожице Робъртс. Защото в противен случай ще бъдем принудени да сломим съпротивата ви със сила.

Тор наистина беше толкова безмилостен, колкото ѝ го бе описала Андреа. Отвърна поглед от него и се загледа към поляната, на която шумната група, предвождана от Райнър, играеше футбол. Само да можеше да го извика! С него щеше да се чувства по-сигурно.

Сякашоловил немия ѝ зов, Райнър Торсен погледна към тях. После се наведе към най-близкото дете, прошепна му нещо и закрачи към терасата. Когато стигна до нея, погледна въпросително Тор.

— Не видях кога си дошъл. Отдавна ли си тук?

— Относително.

Райнър небрежно се отпусна на облегалката на шезлонга, в който седеше гостенката му. Така се оказа между нея и брат си, от когото сякаш искаше да я защити.

— Жалко. Искаше ми се да съм тук, когато се запознаваш с Джордан. — Зад привидната му любезност прозираше зле прикрито раздразнение, от което Тор трепна.

— Не си пропуснал много. Точно обяснявах на Джордан някои прости истини. Тя обаче не проявява нужното разбиране, което ме кара да мисля, че е по-добре в бъдеще да разговаряме с чичо ѝ. Нали все пак той е собственикът на „Корнкоп“.

— Не е ли по-добре да запазим известно благоприлиchie? — попита Райнър и в гласа му прозвуча заплаха.

Изведнъж Джордан се почувства изморена и раздразнена. Всичко ѝ бе дошло до гуша, омръзнали ѝ бяха тези Торсенови с техните заплахи, дразги и... целувки. Трябваше да преживее и без тях. Не можеше да издържа повече. Скочи на крака и обяви:

— Бих искала да си тръгвам.

Райнър стана, като не се опита да я разубеди. Каза тихо нещо на Тор и като хвана Джордан за ръка, я поведе не към градината, а към

къщата. Сбогуваха се с майка му и чак когато затвориха вратите на колата, той се обърна и я попита:

— Какво ти каза Тор, че изведнъж се намуси? — поинтересува се той, непринудено преминавайки на ти с нея.

— Нищо повече от това, което вече ти си ми казвал. Или поне не много повече. Въпреки всичко още не съм решила какво да правя. Затова не се радвай предварително на победата си!

— Не съм и помислил да се радвам. Напротив, ще ме разочароваш, ако се предадеш толкова лесно.

— Нали още не си ме видял да издигам бял флаг? — вдигна предизвикателно глава Джордан.

— Още не — усмихна се широко Райнър, подкара по алеята, излезе на улицата и започна да се отдалечава от Магнолия.

Не продумаха, докато стигнаха до „Корнкоп“. Чак когато спряха пред магазина, Райнър попита:

— Къде да те оставя?

— Вкъщи. Това е сградата зад магазина. — Трябаше да остане за малко сама, за да помисли върху случилото се.

Той спря пред посоченото здание и паркира. В следващия момент върху предния капак на колата скочи огромен червеникав котарак.

— Това пък какво е?

— Мелез между обикновена котка и планински тигър, който е законният владетел на тези места.

— Нещо в теб се промени — констатира той, след като я изгледа изпитателно. — Изглеждаш смазана.

— А ти какво искаш? Да се бием ли? Добре, атакувай, а аз ще отбивам твоето нападение.

— Хм, предложението ти е съблазнително. Само че ще се откажа. Сигурно вече разбра, че искам „Корнкоп“ и нищо няма да ми попречи да го получа. Но предпочитам това да стане, без да те унищожавам. Трябва да приемеш неизбежното и да се приспособиш към новите условия.

— Приспособи се или умри... — промърмори тя. В гърдите ѝ започна да бушува яростен гняв. — Крайно време е да разбереш, че няма да се предам без съпротива.

Той се протегна и обхвата с ръка лицето ѝ. Като я гледаше в очите, заговори съвсем тихо:

— Не те взех със себе си, за да кръстосаме шпаги. Въпреки че малките ни схватки ми допадат, предпочитам да не се опитваш да пробиваш стената с глава. Аз съм една много здрава стена. Ще те заболи.

Ръката му се плъзна към шията ѝ. Пръстите помилваха поруменелите ѝ бузи, а устните му продължиха да мълвят:

— Отпусни се и се наслаждавай на това, което ти предложи днешният ден. Никой не знае какво ще му донесе утрешният.

— Ако не мисля за бъдещето, кой ще го направи вместо мен?

— Аз — отговори съвсем просто и спокойно Райнър Торсен, като я хипнотизираше с немигащите си зелени очи.

Свободната му ръка се плъзна и обгърна кръста ѝ.

Дланта му бе топла и силна. Пръстите на другата му ръка потънаха в тъмните ѝ къдрици и привлякоха главата ѝ.

— Само ми позволи, и ще се погрижа и за днес, и за утре, и за всички останали дни... — Той впи устни в нейните.

Джордан обви ръце около врата му импулсивно и отвърна страстно на огнената целувка. Кожата ѝ пламтеше от магията на докосването му, която отново се появи. Впи нокти в гърба му, за да се овладее от завладяващата я страсть.

— Ето, с такива средства трябва да водим войната. Така и двамата печелим — прошепна той, след като премести устните си върху ухото ѝ.

Тя не желаеше да слуша душете му, не искаше да мисли за нищо. Знаеше какво представлява Райнър — воин, водещ множество тежки и безпощадни битки. В момента, в който тази мисъл ѝ мина през ума, тя си даде сметка, че започва да губи почва, да се предава на очарователната магия на викинга...

Обаче съзнанието, че може да предизвика в него такава възбуда, не беше ли всъщност оръжието, което Джордан търсеше с такава настойчивост?

Все още не бе изгубила „Корнкоп“! Спомни си думите, че Торсен винаги печели. Но магазинът не бе негов. Когато се сблъскаха за покупката на бананите, той фактически не загуби, защото не бананите

бяха крайната му цел. Дали и сега чрез нея не се опитваше да стигне до това, което искаше в действителност — „Корнкоп“?

С огромно усилие на волята си наложи да се откъсне от него. Отдалечи се така, че да го погледне в очите и задъхано промълви:

— Този път не искаш банани. Нали така?

— Не говори като чичо си. Изрази се на нормален език.

— Добре тогава. Кажи ми какво точно искаш — мен или магазина?

Отговорът му последва без никакво колебание:

— И двете.

— Откъде знаеш — продължи да се горещи тя, — че след като ме използваш и получиш „Корнкоп“, няма да постъпиш с мен като със... зеленчук?

— Да те изхвърля като презрят домат ли?

— Не ставай нагъл!

— Трябва да ми имаш повече доверие — въздъхна Райнър.

— Лошото е, че изобщо не мога да ти вярвам — отговори тя, като си мислеше за това, което бе направил Тор с приятелката ѝ Андреа. Без да обръща внимание на потъмнялото му от гняв лице, продължи: — Престани с предизвикателствата и битките, със скандинавските митове и легенди. Искам да оставиш на мира нашия магазин и чичо ми. Но най-много от всичко желая да оставиш на мира самата мен!

Не очакваше да ѝ отвърне. Отвори вратата на колата и слезе. Едва когато я затвори, разбра, че е оставила частица от сърцето си при очарователния завоевател...

По-късно вечерта Джордан се разхождаше нервно из магазина, без да забелязва нищо около себе си. Пръстите ѝ стискаха фалшивата монета. Разбираше, че за да запази магазина, ще има нужда от помогъщо оръжие, отколкото евтиния трик, който бе използвала, за да получи бананите.

Спра се пред снимката на родителите си. Как ли биха постъпили, ако бяха живи? Дали щяха да се борят, или да се предадат пред неизбежното? При самата мисъл за тази възможност сви устни непримирамо. Даде си сметка, че Торсенови ще бъдат доволни, ако

само след няколко часа, прекарани в техните владения, тя се откажеше от борбата.

— Джордан! — чу да я вика чичо й. — Тук ли си, мила?

— Да, чичо Клит.

— Какво правиш сама в тъмното? Какво се е случило? Да не би онзи... Райнър Торсен...

— Не е направил нищо, чично — облегна се тя на рамото на стареца. — Нищо повече от това, което вече знаем. А сега трябва да поговорим.

— Е, добре. Само ми кажи потъваме ли вече? — тъжно попита той.

— Не още. Спомняш ли си, че тази сутрин реши да не продаваш „Корнкоп“? Трябва да премислиш добре това ли желаеш в действителност, преди да обсъдим какво да предприемем по-нататък. Също така искам да те предупредя, че Торсенови са много сериозни в намеренията си.

— Не ме е страх от тях — отвърна той не особено убедено.

— Независимо от всичко, май е по-добре да приемеш предложението им, да вземеш парите и да се махнеш оттук колкото може по-бързо.

— Наистина ли смяташ — проблеснаха гневно очите му, — че ще се откажа от борбата за твоето наследство и ще те оставя сама? Трябва да знаеш, че не бих го сторил за нищо на света! Ние сме едно семейство и ще се изправим заедно срещу всички неприятности!

— Не забравяй, че е възможно и заедно да паднем — промърмори тя.

— Защо си настроена толкова пессимистично? — обгърна бащински раменете й старецът. — Какво ти е влязло в главата?

— Борбата няма да е лека. — Отпуска отново глава на рамото му. — Съществуват три възможности и нито една от тях няма да ти хареса. Знаеш ли, че Торсенови притежават строежа от другата страна на улицата, точно срещу нас. Първата възможност е да открият там конкурентен магазин и да отмъкнат клиентите ни...

— Е, поне ще се опитат — поправи я чично Клит. — А има вероятности и да загубят.

— Другата възможност е да купят магазина, но ти вече я отхвърли. Третата, за която научих днес, е да открият редица малки

магазинчета в целия район. Така в крайна сметка пак ще отмъкнат много от наглите клиенти и ние ще останем едва ли не на изживяване...

— И ти смяташ, че е най-добре да продам магазина. Така ли, тикво такава? — попита я той нежно, като използва едно от обръщенията, които използваше, когато бе съвсем малка. — Ако го искаш, просто ми кажи и толкова!

— Знаеш, че съществува шанс да спечелим — усмихна се Джордан, започнала да възвръща увереността в собствените си сили. — Макар че е много по-вероятно да загубим. Чувстваш ли се достатъчно силен, за да поемеш подобен риск?

— Аз ли? Хвърляй заровете, момиче! Още не съм си завързал траурна лента. С малка помощ на лейди Фортуна може да уцелим и десетка!

— Чудесно. А сега трябва да решим какво да правим.

— Каквото кажеш ти — целуна я шумно чично й по бузата.

— Мисля да започнем с публикуването на реклами за някои стоки, които не се търсят. Ще видим дали по този начин ще увеличим продажбите. Ще набледнем на традициите, които привличат нашите основни клиенти. Можем да помолим някой журналист да напише цял материал за историята на семейния ни бизнес...

— Идеята е чудесна!

— Ако успеем да привлечем вниманието на вестниците, те ще ни помогнат в борбата с Торсенови. Представяш ли си как ще им се отрази заглавие като това: „Викинг-мародер заграбва семеен бизнес“.

— Ще им вдигне кръвното! Но дали ще го харесат хората от района?

— Несъмнено. Човешко е всички да съчувстват на онеправданите. Освен това е позиция, от която за Торсенови ще мислят като за...

— Викинги-мародери? — повтори чично Клит нейните думи.

— Е, може би не чак толкова кръвожадно... Смяташ ли, че можем да организираме това и то да ни помогне?

— Иска ли питане? Знаех, че мога да разчитам на теб. Винаги измисляш нещо, което да накара ескимосите да купуват фризери.

— Е — усмихна се дяволито Джордан, — би било значително по-лесно, отколкото ако се наложи да им продавам хладилници.

Джордан нежно хвани чичо си за ръка и двамата тръгнаха към кабинета. Предстоеше им да разработят най-подробно ходовете си.

Джордан се надяваше Райнър Торсен да не разбере какво му се готови. Или ако научи, да не знае какво да предприеме, за да им противодейства...

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джордан отиде в магазина и се зае с всекидневните си задължения. Огледа щандовете и остана доволна.

Като се имаше предвид, че вчера целия ден бе отсъствала, нещата не изглеждаха толкова зле. И тъй като съботните дни бяха най-натоварените, искаше да е сигурна, че за днес всичко ще е в идеален ред.

Тази сутрин Райнър не беше на тържището и тя изпитваше угризения на съвестта, че бе загубила твърде много време да се оглежда за него. Дори да се бе отказал да ползва услугите на Константин, това не трябваше да я засяга по никакъв начин.

Въпреки опитите да си втълпи това в главата нещо я накара да се съмнява, че нещата стоят точно така. Като че ли се страхуваше да си признае истината.

Когато стигна до щанда с папаята, очите й неволно се спряха върху цената. Отвори ги по-широко, сякаш не повярва на видяното. Но беше така — написаната цена ги правеше продаваеми, но доста под това, което бяха платили за тях.

Ужасена, тя затвори очи. Чичо Клит! Вчера бе обещал да сложи новите цени. Бяха решили да променят само три, едната от които бе напълно объркана. Втурна се към пъпешите и сърцето й се сви. Цифрите на табелката потвърдиха най-лошите й предчувствия. И тази цена бе неразумно ниска.

Какво да прави? Огледа се и като видя, че никой не я наблюдава, свали табелката. В суматохата едва ли някой щеше да забележи липсата ѝ...

Подготовката за отварянето на магазина беше като всеки друг ден. Когато стана почти девет, още цареше пълен хаос. Анди и Лерой продължаваха да спорят къде да бъдат поставени ягодите, Уолкър и чичо Клит се сражаваха над поставената върху обрнатата празна щайга разчертана дъска, а пъrvите клиенти се трупаха пред вратите.

Джордан се засмя. Обожаваше този бизнес!

Денят се оказа колкото интересен, толкова и изтощителен. Към шест привечер, когато затвориха след последния клиент, се чувствуваше уморена, но доволна.

Точно след като заключиха вратите, се появи Райнър.

— Заповядайте вкъщи — покани го чичо Клит.

Джордан погледна с учудване възрастния човек, който изглеждаше доволен от себе си. Какво ли го беше направило така неочекано дружелюбен? Без да коментира, тя пусна госта вкъщи и се зае да свари кафе. Остана в кухнята по-дълго, отколкото бе необходимо. Дълго гледа като хипнотизирана блестящата кафеварка. Вчера следобед беше взела окончателно и твърдо решение, което не можеше да си позволи да промени заради бъдещето на „Корнкоп“. Затова и неговото появяване я дразнеше.

Докато между нея и Райнър стоеше магазинът, нямаше никаква надежда да оправят отношенията си. Пък и изпитваше към него само физическо влечеие, стараеше се да си втълпи тя. Нищо повече!

Но когато се беше появил на вратата, Джордан осъзна, че реакцията ѝ към чара на този великан не можеше да бъде нито овладяна, нито пренебрегната...

— Трябваше да дойда — каза той вместо поздрав и добави съвсем тихо: — Липсвах ли ти?

За миг се поколеба. Бързо премисляше какви възможности за отговор имаше. Едната бе да си признае честно, че ѝ е липсал и да спечели... целувка. Другият — да процеди през зъби отвратителна лъжа и по този начин да спаси гордостта си. Целувка или гордост! По дяволите! Човек живее само веднъж, реши най-сетне тя.

— Липсваше ми — съгласи се и сви рамене. — И какво ще направиш, за да промениш това чувство?

— Имам една-две идеи — прониза я той с поглед. Бързо се озова до нея и я грабна в прегръдките си.

Известно време не отместваше изпитателния си поглед от нея. После бавно наведе глава и впи устни в нейните. Цялото ѝ тяло потръпна. Остави се да потъне в насладата на страстните му обятия. След известно време се размърда и след като си пое с труд дъх, проговори с треперещ глас:

— Не бива да оставаш с грешно впечатление. Случващото се между нас няма нищо общо с магазина.

— Остави на мен да знам какво точно е общото между двете неща — изръмжа Райнър и отново започна да я целува. Изведнъж се отдръпна. — Чичо ти ни вика. Мисля, че иска кафе.

— И аз искам... някои неща — простена Джордан.

— Какви?

— Имам предвид... Добре, ще му го занеса. А ти как пиеш твоето?

— Със захар. С много, много захар — отвърна той и зарови лице в косите й.

— Нали знаеш, че захарта не е полезна за здравето — освободи се тя от прегръдките му и започна да търси чаши.

С треперещи ръце подреди подноса. Беше благодарна на Райнър, че го носеше вместо нея. Чичо Клит я погледна подозрително.

— Къде се бавихте толкова дълго?

— Обсъждахме вредата от употребата на твърде много захар — изльга дръзко тя.

— Може да се каже, че става дума за всеизвестни преимущества — промърмори Райнър.

— Предполагам, че сте дошли с определена цел, господин Торсен — обърна се към него чичо Клит и отпи глътка кафе. — Все още ли искате да ни отнемете „Корнкоп“ или вече разбрахте безсмислието на намерението си?

— Безсмислие ли? — повдигна въпросително вежди викингът и се обърна към Джордан: — До това решение ли стигнахте в края на краищата?

— След като видях магазините от веригата „Торсен“, мога съвсем честно да отговоря — да, това е решението ни. Вашите магазини не са подходящи за нашия район, господин Торсен. Нашите клиенти харесват магазина такъв, какъвто е с нас като негови собственици. — Пое дълбоко дъх и продължи: — „Корнкоп“ не е направен по рецепта, която да купите и повторите. Той е уникален, единствен по рода си. И е толкова различен от вашите магазини, колкото денят от нощта.

— Ама че реч — изтегна се Райнър в стола, на който бе седнал.
— Добре, убедихте ме.

— Наистина ли? — погледна го смаяна Джордан.

— Да — кимна той и русите къдици се разлюляха от решителното движение. Стана и като пъхна ръце в джобовете на

панталона си, започна бавно да се разхожда. — Сигурно мнението, че за да успеят в северния район, магазините ни следва да имат друг облик, е и на двама ви. Премислих и съм съгласен с вас. И току-що реших, че най-разумното е да намеря някой, който да ме научи как да се приспособя към изискванията на вашите клиенти...

— И кой ще се заеме с тази почетна задача? — присмя се тя.

— Точно така. Кой? — попита нетърпеливо и старецът.

— Ами... Вие — усмихна се той и в зелените му очи заиграха играви пламъчета. — Бие двамата най-добре познавате навиците на купувачите тук. Вземете ме само за една седмица на работа при вас и ако наистина не се страхувате от конкуренцията на нашите магазини, ми покажете тайните на търговията в северния район на нашия град.

— За нищо на света! Няма да го направя, дори ако ми предложите един миллион долара!

— Чак толкова не мога, но като начало какво ще кажете за сто долара?

В отговор тя се изсмя почти истерично.

— Двеста.

Нов смях.

— Тогава петстотин — почти изстреля Райнър ново предложение.

— Дай хилядарка и смятай, че сме се договорили — включи се с блестящи очи в наддаването и чичо Клит.

— Дадено. Ще работя във вашия магазин една седмица...

— ... и ще ни платиш хиляда долара. Защо ли всичките ни продавачи не бяха като теб?

Чак сега Райнър като че ли си даде сметка какво точно беше направил. За отстъпление обаче бе твърде късно.

— В понеделник сутринта ще бъда на работа. — След това се обърна с гръб към възрастния човек и каза толкова тихо, че думите му бяха чути единствено от Джордан: — В края на краищата, ще бъдеш моя. — След това ѝ обърна гръб, приближи се до новия си работодател и му подаде ръка за довиждане с думите: — Надявам се в края на седмицата всички проблеми между нас да бъдат решени. — После погледна към Джордан. — А с теб можем да спорим, докато ме изпращаш до колата.

— Добре де! — отвърна тя троснато и веднага се обърна към чичо си: — А с теб ще поговоря, като се върна.

— Не си го изкарвай на стареца — прошепна Райнър, докато вървяха към мястото, където бе паркирал колата си. — Той просто искаше да бъде резонен в отношенията си с представителя на конкуренцията в мое лице.

— Не се надявай на принципност от страна на чичо Клит. Сигурна съм, че си е наумил нещо и мога да се обзаложа, че това не е странния договор с теб за работа при нас.

— Би трябвало да си достатъчно умна, за да разбереш, че плащам не защото вярвам, че клиентите в северния район са по-различни от всички други в нашия град...

— Тогава защо?

— Защото се надявам в края на седмицата да стигнем до приемливо и за двете страни решение.

— Няма да стане. По-добре зарежи налудничавата си идея.

Райнър Торсен не отговори. Просто скръсти ръце на гърдите си в знак на мълчалива непримиримост.

— Хайде да хвърляме ези-тура. Нали така разрешихме спора с бананите? Бихме могли да го направим и сега — промени тактиката си тя.

— А какво ще получа, ако спечеля?

— Каквото пожелаеш. Но искам предварително да знам какво е то.

— Страхливка! Ще поискам да ми помогнеш с каквото можеш.

— Ези или тура? — попита тя с уверения вид на човек, който е сигурен в късмета си.

— И сега, както миналия път, избирам ези. — Той хвана ръката й, която се плъзгаше в десния джоб. — Само че Ник ми каза за твоята дребна измама и този път ще хвърляме истинска монета.

— Добре, хвърляй — съгласи се с престорено безразличие Джордан.

Той подхвърли монетата високо във въздуха. Улови я ловко и я залепи на опакото на другата си ръка, като обяви:

— Ези. — След това съвсем спокойно прибра монетата.

— Ей, ти не ми показва какво се падна. Не е честно! — погледна го с възмущение.

— Смятай, че сме квит с бананите.

— Да не мислиш, че след подобна постъпка ще ти помогам в бизнеса?

— Доста ще бъдеш изненадана, ако разбереш в какво точно искам да ми помогнеш — отговори той, бавно протегна ръка и като я привлече към себе си, прилепи жадно устните си към нейните...

— Чичо Клит! — извика тя още от прага на вратата.

— В кухнята съм — отговори той. — Ще вечеряме ли?

Тя прекоси кухнята, извади сребърните прибори и започна да говори, докато подреждаше масата за вечеря.

— Сега ще ми обясниш ли, или ще трябва да ти вадя думите с ченгел от устата?

— Какво точно трябва да ти обяснявам?

— Как можа да се съгласиш? — обърна се тя и го погледна възмутено. — Ако се мотае по цял ден в магазина, ще научи всичко за тайните ни планове и намерения. После с лекота ще ни изхвърли от бизнеса.

— Глупости! — намръщи се старецът. — Нищо няма да научи.

— Откъде си толкова сигурен?

На лицето му се изписа победоносна усмивка.

— Защото той е свикнал не да научава как другите вършат своята работа, а да променя начина, по който работят. Освен това ще можем да го държим под око и накрая да му вземем хилядарката. И запомни, че обикновено те прегазва не влакът, който виждаш, а този, който не забелязваш.

— Съгласна съм. Обаче, когато си завързан за релсите, ще бъдеш смачкан, независимо от това дали виждаш, или не приближаващия се влак.

В понеделник сутринта Райнър се появи на тържището. Пресече халето и се приближи към разговарящите Джордан и Тери.

— Явявам се на работа — обяви той на висок глас така, че всички да чуят думите му.

— Изчезвай! — промълви тя толкова тихо, че само той я чу.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че се отказваш от помощта ми?

Тя го погледна решително.

— Справям се с тази работа от десет години и без твоята помощ. Имам намерение и в бъдеще да продължа да я върша, без да ми помагаш. А и не забравяй, че договорът ти с чичо Клит бе да помагаш не тук, а в „Корнкоп“.

— Не си разбрала всичко както трябва — скръсти той ръце на гърдите си с вече познатия тон — Договорихме се да работя с теб. И понеже си тук, идвам да ти помагам.

— Щом искаш да работиш с мен, трябва да изпълняваш всичките ми наредждания. Ето, сега ти заявявам съвсем прямо, че нямам нужда от помощта ти.

Тръгна с Тери към хладилното помещение, където натовариха догоре количката с марули, лук и репички. През цялото време Райнър вървеше след тях. По едно време Джордан се обърна към него и каза с подигравателна усмивка:

— Колкото и да вървиш по петите ми, няма да научиш как търгуваме в „Корнкоп“.

— Точно обратното — възрази сериозно той. — Тъй като твърдиш, че изискванията на клиентите от северния район са различни, стоката, която избираш, ще ми подскаже какви са техните вкусове. А по количеството на поръчките ти ще преценя какви са потенциалните продажби.

Тери буташе количката и си подсвиркваше, сякаш бе глух и ням за кратката им схватка.

Ама че нерви имаше този човек, възмущаваше се Джордан, Как щеше да издържи цяла седмица да го мъкне след нея и да следи всяко движение на ръцете ѝ? Дори не искаше да помисли за саркастичните двусмислени забележки, които щяха да ѝ подхвърлят продавачите. Единственият въпрос беше кога ще започнат и кой ще е първият...

Не ѝ се наложи да чака дълго. Когато застана до палета със зеления лук, се появи приятелката ѝ Андреа и с шепот я попита:

— Какво става? Не можеш да си представиш какви слухове са плъзнали по цялото тържище...

— Мислиш ли, че не зная? Първо, че Райнър Торсен иска да купи „Корнкоп“. Второ, че за да го постигне, ни шпионира. Трето, мисли, че ще се добере до магазина чрез мен. Надявам се, че ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш какво ще излезе от всичко това.

— Четвърто — добави Андреа, — всички смятат, че ти спиш с него. Аз, разбира се, не мисля така. Но на твоето място не бих отминала такива приказки с пренебрежение...

Джордан я погледна смяяна и с ужас затвори очи.

— По дяволите! — избухна гневът ѝ.

— Успокой се и ми обясни какво точно става — настоя Андреа.

— Ако не си била достатъчно глупава да се поддадеш на чара на един Торсен, тогава какво правиш тук с Райнър?

След като изслуша обяснението ѝ, Андреа въздъхна тежко.

— Това, което правите, е чисто самоубийство. По-добре веднага да му бяхте продали магазина. Да се бори човек с Райнър или с който и да е от фамилията Торсен е все едно да се опитва да спре океанския прилив.

В този момент се появи самият Райнър. Огледа с лека неприязън Андреа и попита Джордан:

— Още ли пазаруваш? Или имаш разговор, на който попречих?

— Съвсем не — заекна Андреа и побърза да се отдалечи.

Джордан се намръщи, разбрала, че въпреки неприязненото си отношение към Торсенови, приятелката ѝ не можеше да си позволи да ги нагруби, без да си навлече гнева на стария Константин. Изглежда Андреа, както и тя, Джордан, бяха попаднали поотделно в хитро поставени капани...

— Къде е Тери? — попита Джордан, колкото да каже нещо.

— Товари стоката. Обещах му да извозя всичко, което ще вземеш допълнително. През това време ти би могла да платиш сметката на касата.

— Нямам какво да плащам. Тук имаме открит кредит.

— Късметлии — промърмори викингът и лицето му придоби обикновеното си студено изражение.

Трябваше да направи нещо, за да прекрати намесата му в работата ѝ. Още с връщането си в „Корнкоп“ щеше да разработи основни правила, които щяха да бъдат задължителни за поведението му през предстоящата седмица!

Когато пристигнаха с покупките, Джордан внимателно паркира камиона до рампата за разтоварване. През целия път от тържището дотук чувствуващо почти физически присъствието на червената спортна

кола, която я следваше неотстъпно. Скочи от кабината на камиона и се озова лице в лице с Райнър.

— Не тук — прошепна, разбрала правилно какво означава изразът на лицето му. Той обаче я хвана за ръка и я повлече към къщата. — Махни лапите си от мен! — лудо се съпротивляваща тя.

— Избирай — спря се за миг той. — Или тук пред хората, или насаме вкъщи.

— Вътре — предаде се Джордан.

В момента, в който влязоха в къщата, тя обяви:

— Тази няма да я бъде! Подведе чичо ми да ти разреши да започнеш работа при нас, за да научиш всичките ни тайни. Но не си в състояние да заблудиш мен!

— Аз само те целунах — поправи я той с невинен поглед.

— Това е част от заблудата. Но да оставим това на страна. Можеш да ме целуваш, можеш и да работиш в „Корнкоп“. Обаче няма да ти разреша да идваш сутрин с мен на тържището!

— Вместо да се горещиш напразно, по-добре ми разкажи какво ти каза твоята руса приятелка. И не се преструвай, че не знаеш за какво говоря. Настоявам да ми повториш всичко, което ти каза Андреа Константин, макар че се досещам.

— Не ми каза нищо, което вече да не се е шушукало на тържището!

— Сега разбирам. — Поклати глава и я погледна полуусмикнато.

— Хората мислят, че помежду ни има любовна връзка.

— Точно така. Сега разбираш ли защо не бива да идваш сутрин с мен на тържището?

— Ясно...

— Значи всичко е решено — усмихна се доволно тя.

— Не. Колкото и да съжалявам за клюките, те няма да ми попречат да си гледам работата.

— Значи твоята работа е по-важна от моята репутация, така ли?

— Аз не вредя на репутацията ти — отговори той съвсем спокойно. — Все още не спим заедно. Но и да го правехме, това щеше да е само наша работа и ничия друга!

Все още... Какво ли искаше да каже? Нима не разбираше, че тя държи на него?

— Ако искаш, ще говоря с Ник Константин — продължи Райнър с твърда непоколебимост. — Ще му обясня, че искам да купя „Корнкоп“ и ще го помоля да спре слуховете. Но нямам никакво намерение да се лишавам от сутрешното посещение на тържището. Ако това не те устрива, нека чичо ти ходи да пазарува. Тогава ще бъда не с теб, а с него.

— Знаеш, че това е невъзможно — опита се да протестира Джордан. — Здравето не му го позволява!

— Тогава ти си тази, която трябва да вземе решение по нашето предложение. Знаеш ли, чудя се как си се справяла с толкова много работа години наред. Кога си имала време за себе си?

— Престани да ме учиш как да живея! — сопна му се тя.

— Ти нямаш личен живот — погледна я той със съжаление. — Имаш работа.

— Която мога да върша и без твоите безценни съвети — парира Джордан.

— Моля те — протегна ръце и я притегли в прегръдките си той, — не се бори с мен! Знаеш, че ще загубиш... — Устните му я докоснаха нежно.

— Ако не се боря с теб, ще ми отнемеш всичко, което имам! — простена тя отчаяно.

— Не мисли, че съм свикнал само да вземам. — Целуна я още веднъж с безкрайна нежност. — Още не ме познаваш достатъчно, любов моя. Но ще ме опознаеш...

Джордан стисна очи.

Затова не можа да прочете какво ѝ казваше погледът на зелените му като морето очи. Ако го беше сторила, би осъзнала, че е загубена завинаги...

Райнър я целуваше страстно. И тя престана да мисли за бъдещето и се предаде на завладяващото я желание, което я изгаряше...

Скоро след това се върнаха в магазина. Джордан се гмурна в хаоса с нескрито задоволство. Предстоеше ѝ много работа, а това нямаше да ѝ остави вземе да преживява и премисля случилото се. Все пак не можеше да забрави, че това бе първият от шестте дни, през които Райнър Торсен ще е тук.

Не искаше да анализира емоционалното си състояние. Сигурно се дължеше на хормонален дисбаланс. Не можеше и не биваше да е любов! Ако не за друго, поне защото нямаше нито време, нито опит в отношенията си с някой като него.

Погледна към Райнър. Сякаш усетил погледа й, той вдигна глава и впи очи в нейните. Това й беше достатъчно, за да се разтрепери. Въпреки всичко, трябваше да се вземе в ръце, преди да е хълтнала безвъзвратно. Съзнанието за създаденото положение я изпълни със страх. Трябваше да намери някакъв изход, и то бързо.

Райнър не я попита нищо. Само че през цялото време следеше най- внимателно всяко нейно действие, без да си разрешава да го коментира. Същевременно работеше повече от всеки друг в магазина. Тя забеляза, че само за пет минути върши това, за което на нея й трябваха тридесет.

Точно в девет отвориха магазина и всичко, до най-малката дреболия, бе в пълна готовност за клиентите.

— Никога не бих помислила, че това е възможно — не се стърпя да каже, когато малко по-късно двамата се срещнаха.

— Защото аз не съм работил при теб — отвърна с усмивка Райнър Торсен. — Виждаш ли колко малко помощ е необходима, за да бъде всичко наред?

— Знаеш ли — продължи дружелюбно младото момиче, — винаги ми се е искало всичко да бъде готово за отварянето на магазина. Днес го постигнахме за първи път и въпреки това не съм напълно щастлива.

— Защото го постигна не ти, а аз.

— Принуждаваш ме да заемам от branителна позиция — опита да не се заяде с него.

— По-точно би било, ако кажеш позиционна отбрана. Аз зная всичко за нея. — Приближи се, наведе бавно глава и доближи устни до ухото й. Топлият му дъх погали слепоочието й. — Вземам това, което искам. И държа здраво това, което имам. А сега ми покажи кое прави „Корнкоп“ толкова различен от другите магазини за плодове и зеленчуци.

Без да дочека отговора й, се приближи към стената, на която бяха закачени една до друга детските рисунки. Разгледа внимателно неумелите опити на малките художници и се обърна към нея.

— Това е интересна идея, обаче, доколкото разбирам, не могат да се похвалят с някаква — дори незначителна, художествена стойност.

— Да, но са направени тук, в магазина, от децата на наши клиенти. Те се занимават с рисуване, докато родителите им пазаруват — кимна с глава към поставената в един ъгъл маса.

— Мислех да те питам за това. Не си ли обсъждала с чично си възможността да използваш това пространство, за да изложиш повече стока? Така би могла да увеличиш продажбите с...

— Не повече от десет процента — продължи тя с възможно най-неприветливия си глас.

— Не искам да ме разбереш неправилно. Обаче да използваш търговска площ не по предназначението й, да разрешаваш безплатни продажби на клиенти като този Сам — всичко това е в пълен разрез с изискванията на професионализма.

— Вероятно си прав — усмихна му се подигравателно.

Би могла да обясни много неща на Райнър, ала нямаше намерение да му разкрива малките тайни на техния магазин. Той имаше на разположение цели шест дни, през които можеше да научи всичко, което пожелае. Обаче тя нямаше намерение да взема участие в този процес.

— Какво друго ще препоръчаш да изменим? — не го оставяше на мира, решила, че е дошло време за малка тренировка преди някой по-голям сблъсък.

— Добре, предавам се. Само ще слушам и гледам, няма повече да се меся в начина, по който сте организирали работата. В края на седмицата, която ми предстои да прекарам при вас, отново ще се върнем на тази тема.

Дните от седмицата сякаш отлетяха. Джордан свикна да пазарува на тържището с Райнър. Така и не разбра какво бе казал той на Ник Константин, обаче клюките изведнъж спряха. В „Корнкоп“ нещата също вървяха съвсем гладко. Ядосваше я само фактът, че все повече разчита на неговата помощ. Той явно знаеше всичко, което се отнасяше до този бизнес, умееше да работи отлично с хората, а освен това беше силен и едър.

Хареса го даже чично й Клит, който можеше безкрайно да обсъжда с него философската същност на различните плодове и зеленчуци. Райнър го слушаше с такова внимание, което, вместо да я

радва, я караше да стои нащрек. Бе сигурна, че той преследва някаква скрита цел. Едва ли правеше всичко това от някакъв алtruизъм.

Погледна към мястото, където Райнър разговаряше оживено с червенокоса красавица, постоянна клиентка на магазина. Без да иска, започна да изпитва раздразнение. Какво искаше тя от него, след като си имаше прекрасен съпруг и чудесни деца? В същия момент едно от тях докосна внимателно ръката на Джордан и я попита срамежливо:

— Бих искала да нарисувам едно грозно кафяво нещо, а не зная как. Ще ми помогнеш ли?

— И какво е това грозно кафяво нещо? — усмихна се тя и последва малкото момиченце към щанда за плодове. Там то й показва купчината с киви. Тя взе един плод и започна да обяснява: — Това грозно нещо е много вкусно — взе нож и го разряза на четири. След като обели внимателно резенчетата, подаде на всяко дете по едно и ги посъветва: — Можете да ги ядете с малките черни семчици. Е, какво ще кажете? Вкусно ли е?

Децата ги погледнаха колебливо, после внимателно опитаха от светлозелените резенчета. Колебанието им се смени с учудване от това колко вкусни и ароматични са. Като по команда затичаха към родителите си. Джордан бе повече от уверена, че за този ден е осигурила достатъчно купувачи на киви.

Пак потърси очите на Райнър. С учудване съзря, че в тях се бе появило някакво липсващо досега разбиране. В същия момент чу думите на червенокосата клиентка:

— Предпочитам да пазарувам в „Корнкоп“, защото мога да огледам спокойно предлаганата стока и избера това, което ми харесва най-много, понеже не се тревожа за децата. Не само съм свободна, но докато пазарувам, Джордан ги учи на много полезни неща. Само благодарение на нея те започнаха да ядат повече плодове и зеленчуци.

Джордан не успя да скрие усмивката на задоволство, която се появи на лицето й. Може би най-после Райнър ще разбере какво има тя предвид, когато говори за уникалността на техния магазин и ще ги остави на мира. Ако искаше да открива магазини в северния район, защо да не направи това в Аляска например.

Съботният ден беше ясен и слънчев. Джордан караше камиона към тържището на Ник Константин и се любуваше на гледката, която се откриваше пред очите й от височината на шофьорската кабина.

Единственото, което помрачаваше този чудесен ден, бе фактът, че бе последният от престоя на Райнър в „Корнкоп“. Не можеше да сдържи любопитството си дали е стигнал до някакво определено решение относно купуването на магазина от нея и чичо й.

През тази седмица си даде сметка колко самотен живот води. До нахлуването в ежедневието й на викинга, това не ѝ бе правило впечатление. Сега обаче би предпочела да работи не сама, а с партньор. Когато пред входа на тържището не видя червената спортна кола, не слезе веднага от шофьорското място, а реши да го почака. Обаче минаха петнадесет минути и той не се появи.

Раздразнена, скочи от кабината и се отправи към халето. Тръгна без никакво желание след Тери, който като я видя сама, не се сдържа и след като се огледа внимателно наоколо, попита саркастично:

— Великият господар под гаранция ли те пусна?

— Не се тревожи, Тери. Ако Ник научи, че клюкарстваш, ще ми се наложи да те спасявам. Досега би трябвало да си разбрал, че Райнър и аз сме свободни, независещи един от друг хора.

„Великият господар“ изобщо не се появи на тържището. Когато се върна със закупените плодове и зеленчуци, не го намери и в „Корнкоп“. Без него подготовката за отварянето на магазина се превърна в истинско бедствие. Като че ли нищо не вървеше както трябва. Дори когато дядо й се оплака, че не разбира философските му мисли за маринованите краставички и копъра, и съжали, че Райнър не е тук, за да сподели с него новите си виждания, тя не се стърпя и почти избухна.

— Да, обаче Райнър го няма! Трябва да се задоволиш с моето присъствие.

— Някакви проблеми ли има? — чу в този момент зад себе си до болка познатия плътен глас.

Джордан и чичо й Клит се обърнаха едновременно. Лицето на стареца просия, а момичето се намръщи.

— Райнър, момчето ми, толкова исках да те видя! — погледна страшно към племенницата си чичо Клит.

— Става дума за маринованите краставички и копъра, които трябва да поставя в бурканите със саламура...

Но високият мъж гледаше към стиснатите устни на Джордан, която бе обърнала главата си настрани. Изчака миг, два. После я

докосна внимателно за ръката.

— Ей, малката, минава девет. Време е да отваряш. За маринованите краставички ще се погрижа аз.

Със сърдита маршова стъпка Джордан се запъти към входа на магазина и шумно разтвори вратите. Успя да се скара на първата клиентка — дребна възрастна женица, която я погледна плахо и се обърна с намерението да излезе. Тя разбра, че я е обидила и се почувства ужасно. Не знаеше как да ѝ се извини.

Докато стоеше на едно място и гледаше безпомощно набразденото от бръчки лице на старицата, усети как някой я обхвана за кръста и започна да я дърпа към вътрешността на магазина. Нямаше нужда да пита кой е. Успя само да процеди през зъби:

— Не пред хората!

— Тогава ела доброволно в помещението за хранене на персонала — предложи Райнър съвсем тихо.

Влязоха в приветливото помещение и той внимателно затвори вратата.

— Защото не беше тук! — изпълзнаха се сами думите от устата ѝ и тя затвори очи.

В следващия момент ги отвори рязко, усетила нежната му целувка. Беше я прегърнал, а докосването му, вместо с желание и страсть, я изпъльваше със странен покой. Точно това ѝ трябваше, ала не само сега, а завинаги.

Никога не бе изпитвала такава нужна от закрилата на силното му тяло. Всякакво желание за борба я напусна. Сгуши се в сигурността на топлата прегръдка.

— Мила, някой може да влезе.

— Не ме е грижа. — Намести се още по-удобно, макар да бе сигурна, че не бива да прави така.

— Радвам се, че постъпваш именно по този начин — усмихна ѝ се нежно Райнър.

Като се подчини на някакво отдавна появило се в нея желание, Джордан вдигна ръка, докосна малката златна светкавица, която винаги блестеше на ухото му, и попита:

— Какво въсьност символизира това украшение?

— То ми напомня за дълга, който имам към семейството си, към всичко, което му принадлежи. За задължението ми винаги да

побеждавам в името на тези свети за мен неща.

Неща, които всъщност стояха между тях и ги разделяха. Щеше да е много по-добре, ако изобщо не беше задавала този, както сега ѝ се струваше, глупав въпрос.

— Знаеш ли, исках да те видя насаме, защото имам молба към теб. — Видя проблесналото в очите ѝ любопитство и продължи: — Мога ли да остана във вашия магазин още една седмица?

— Защо? — попита тя, макар да ѝ се искаше вместо въпрос веднага да бе изразила съгласието си.

— По няколко причини. Все още не съм научил всичко за магазина, за пазара на плодове и зеленчуци в северния район. Не сме се споразумели за неговото бъдеще. А да не говорим, че имаме да уреждаме и някои лични въпроси помежду си.

— Мисля, че бих могла да убедя чично Клит да те остави и тази седмица — съгласи се тя след кратко колебание. Не искаше той да разбере колко я зарадва възможността да бъде с него още една седмица. — Ще говоря с него за тази втора седмица да ни платиш само петстотин долара.

— Сърдечно ти благодаря.

С влизането на Райнър в магазина като с вълшебна пръчка всичко потръгна с нормалния си ритъм. Трябваше да признае, че чарът на викинга вършеше чудеса. С едно повдигане на веждите или лека усмивка той постигаше повече, отколкото тя след едночасов спор.

Този ден имаше толкова много купувачи, че през остатъка от работното време не успяха да си разменят нито дума. Само за половин час след затварянето всичко бе почистено и поставено на място. Продавачите побързаха да си тръгнат, а чично Клит и Уолкър се отправиха към къщи, за да изиграят последната за деня партия шах.

Райнър изключи осветлението и магазинът потъна в полумрак. Приближи се до нея и внимателно попита:

— Имаш ли време да поговорим за „Корнкоп“? — Почувства как момичето веднага настръхна и побърза да уточи: — По-скоро за нещата, които го различават от магазините „Горсен“. Макар да разбрах някои неща, не успях да схвана всичко. Така например масата за рисуване на децата. Тя отнема от търговската площ, обаче във вашия магазин изглежда напълно на мястото си. Ще се въздържа да коментирам благотворителните ти наклонности към този особняк Сет,

например. Но не мога да разбера количеството стока, която раздаваш бесплатно на клиентите, за да я опитат, преди да купят. Зная, че съгласно теорията на нашия бизнес, това със сигурност води до увеличаване на оборота. Но ти наистина прекаляваш, тези мостри по стойност са толкова, колкото е дневната ти печалба.

— Обяснението е съвсем просто — така аз създавам ново потребителско търсене. Едва ли някой би купил от екзотичното манго например, ако не познава неговия вкус.

— Добре, добре. Ала не бих приел никакво обяснение за стената, която е заета от семейните снимки. Представи си колко по-полезно би било на тяхно място да се постави голям хладилен шкаф, в който да се подредят различни видове бисквити и соленки, например.

— Да се разделя със семейните снимки! Изобщо забрави за това — отговори Джордан, без дори да се замисли.

— Защо?

— Защото семейните снимки са живата история на този магазин. Някои от тях са стояли окачени толкова дълго време на стената, че сигурно вече са пуснали корени в нея. Няма да ги махна, дори да ми предложат всички банани, които произвежда Коста Рика.

— Извинявай, ала досега не съм намерил време да ги разгледам подробно. Нека го направим заедно, така ще можеш да mi разкажеш за хората, които са на тях.

Отиде до стената, а тя бе принудена да го последва.

— Това, например, кой е? — взря се той в първата и явно — най-стара снимка.

— Дядо Джо, той е основал магазин, в който продавал всичко, и го нарекъл „Хранителни продукти — Робъртс“. Когато го наследили, баща ми и чичо сменили името, като го нарекли „Корнкоп“. Пак те решили да го специализират в продажбите на плодове, зеленчуци и млечни продукти. След смъртта на баща ми се разделихме с млечните продукти. Да си призная честно, мисълта да започна отново да ги продавам ме съблазнява. Но вече съм сигурна, че мястото им не е тук.

— А коя е тази жена?

— Майка ми, веднага след моето раждане. — В очите ѝ се появиха сълзи. — А това е единствената снимка, на която са всички членове на фамилията Робъртс.

Райнър сложи ръка на рамото ѝ и я притисна към себе си. Сякаш искаше да компенсира топлината на всички роднини, които Джордан беше загубила. Тя се облегна на силното му тяло и почувства как в студената ѝ самота се влива живителна топлинка.

— А на тази снимка, която е и последна, можеш да видиш мен и чично Клит. Ако се взрещ, ще откриеш също така Уолкър, който се подава от един прозорец. Горкият, в никакъв случай не искаше да бъде забравен от историята. Много се наскърби, когато чично му каза, че не може да се снима с нас, защото не е член на семейството.

— Имаш ли друг роднини, освен чично си?

— Естествено — усмихна се предизвикателно младото момиче.
— Имам „Корнкоп“. Всъщност магазинът замества цялото семейство, което би трябвало да имам. Затова, моля те, откажи се от него. Притежаваш цяла дузина чудесни нови магазини. Остави нашия на мира.

— Бих искал да съм единственият, от когото зависи вземането на това решение — каза той и скулите му заиграха. — Обаче има много други хора, с чиито интереси следва да се съобразявам. От мен зависят не само членовете на семейството, но и нашите служители, всички, които притежават акции в бизнеса. Ако искам да остана още една седмица при вас, то е, за да добия съвсем ясна представа за всичко. Тогава ще седнем да обсъдим някои неща. И се надявам да постигнем едно наистина приятелско споразумение.

— Не виждам какъв компромис би могъл да се направи. Трябва да знаеш, че единият от двама ни ще спечели, а другият ще загуби.

— Нека не гадаем какво ще ни донесе бъдещето. Да преживеем идващата седмица, пък тогава ще видим какво може да се направи. А сега имам една молба към теб, моя Валкирия.

Погледна я с дълбоките си зелени очи и каза съвсем тихо:

— Искам те. Моля те, бъди моя тази нощ!

ОСМА ГЛАВА

„Да, да, да!“ — почти простена Джордан, ала вместо това попита невярващо:

— Моля? Ти, какво...

— Чух отговора ти и той беше „да“, макар да не пожела да го изречеш на глас — усмихна се Райнър. — Да го пренебрегна ли, или това би било твърде мъчително за теб?

— Предпочитам пренебрежението.

— Няма начин. Аз те искам, ти — също. Чух едно „да“ и това слага край на спора. Хайде да тръгваме.

— Къде? — преглътна тя.

— Където и да е. Избери ти.

Джордан бе изпълнена с копнеж, който едва сдържаше. Въпреки това нямаше право да се отдаде на желанието си. Затвори очи, за да не вижда лицето му, на което ясно се бе изписала борбата, която се водеше в него между страстта и здравия разум.

— Моля те, Райнър, недей. Ние не можем...

— Добре — едва промълви той след дълго мълчание. — Този път ще се въздържа... Имам алтернативно предложение, което няма да е твърде приятно. Ала поне ще бъдем заедно. Ела с мен на тържеството по случай рождения ден на баща ми.

Това бе последното нещо, което очакваше да чуе от него.

— Защо? За да проведем още някой и друг делови разговор ли?

— Не. Съображенията ми са съвсем лични — каза той и лицето му изведнъж помръкна.

— Не мога да дойда.

— Къде? — чу се гласът на чично Й Клит и Джордан мигновено се отдалечи от Райнър. Старецът ги гледаше с лека изненада от задната врата. — Вие двамата още ли сте тук? Къде се каните да отивате?

— Никъде — отговори твърдо племенницата му, ала за всеки случай погледна към Райнър.

— Поканих я на тържеството по случай шестдесетия рожден ден на баща ми — отговори младият мъж и я погледна почти свирепо. — Хайде, кажи защо не искаш да дойдеш?

— Бих искала — опита да се оправдае тя, — обаче трябва да пригответя тази реклама за вестника.

— Още работа?

— Джордан, защо не отидеш? — приближи се чичо Й, като гледаше ту единия, ту другия. — Ти никъде не излизаш. Няма да ми е приятно, ако заради работата, и тази вечер останеш вкъщи.

— Изглежда не съм единственият, който мисли, че нямаш достатъчно развлечения — последва коментарът на Райнър.

— Много мило от твоя страна, но... — обърна се с укор към възрастния човек Джордан.

— Този път номерът ти няма да мине! — избухна в отговор чично Клит.

Джордан наистина искаше да се поразвлече. Но също така бе уверена, че чично Й не може да се справи с подготвяното на рекламата. Особено след случая с разменените табелки с цените в магазина.

Изглежда нещо от съмнението Й се бе изписало на лицето, защото възрастният човек я погледна тъжно.

— Значи не ми доверяваш тази работа?

Не можеше да го обиди, като му каже истината. Не и когато Райнър ги гледаше с любопитство. Въздъхна, разбрала, че няма друг изход. Добре, нека чично Й направи рекламата, а тя ще има грижата задължително да я провери, преди да я дадат за публикуване. Доволна, че е намерила приемливо решение, не й оставаше нищо друго, освен да се предаде с достойнство.

— Благодаря ти, чично Клит. Щом си сигурен, че това няма да те измори... Е, като че ли тръгваме — въздъхна Джордан тежко. — Ще ми дадеш ли една минута, за да се пригответя?

— Не една, давам ти пет — предложи чично Й великолушно.

Върна се след десет. Но всяка допълнителна минута си струваше, дори само за да види възхищението, с което Райнър я огледа.

— Този костюм ти отива — облиза устните си той и започна да съжалява, че отиват на рождения ден на баща му. — Честно казано, бих предпочел да остана насаме с теб.

— Знаеш, че при родителите ти ще бъдем на по-сигурно място.

— Може би... За един-два часа.

— Да, и след това ще се върнем там, откъдето започнахме — че ти искаш „Корнкоп“.

— Поне тази вечер забрави за проклетия магазин, за чичо си и работата, за това, което трябва и което не трябва да правиш!

Стигнаха за съвсем кратко време. Слязоха от колата и Джордан спря за миг, за да се полюбува на августовската нощ. Бледата луна се отразяваше в тъмните води на Пюджет Саунд. В далечината премигваха светлините на фериботите. Тя инстинктивно потрепери, макар да не беше студено.

— Притесняващ ли се?

— Нали си спомняш, че предишното ми посещение у вас не се оказа особено... успешно.

— Обещавам ти цялата вечер да не се отделям от теб. Дори няма да играя футбол с децата.

От отворените прозорци на ярко осветената къща долита смях и музика. Още с влизането си Джордан видя Тор, който й напомни за всичко, което искаше тази вечер да забрави. Огледа се леко уплашена. Къде бе останал борбеният ѝ дух? Един поглед към брата на Райнър я изпълваше със страх. Обаче в никакъв случай нямаше да се предаде! Вдигна упорито брадичката си.

— Джордан, добре дошла — приветства я сестрата на Райнър, Брита. — Надявах се да те видя тази вечер. А ти честити ли рождения ден на татко?

— Не още, нали виждаш, че току-що пристигаме — отговори вместо нея Райнър.

— Ела с мен да се видиш с мама, тя е в кухнята — предложи Брита и без да дочека съгласието на брат си, хвана Джордан за ръка и я поведе към задната част на къщата.

Влязоха в голямото помещение, всеки сантиметър от което беше изпълнено от хора и ядене. В средата на суетната се намираше Соня. Тя вдигна глава и се усмихна на гостенката.

— Добре дошли, Джордан. Сигурна съм, че не сте вечеряли. И понеже тази вечер сме на бюфет, сервирайте си сама. Брита, дай ѝ чиния, прибори и чаша. Доколкото познавам сина си, сигурно е оставил горкото момиче да прегладнее.

Малко по-късно, след като опита от вкусните ястия, Джордан се поуспокои. Застанала встрани, с удоволствие се потопи в топлата атмосфера на семейното тържество. Затова почти подскочи, когато до нея отново се разнесе гласът на Брита:

— И така, какво реши за магазина? Вече във война ли сме?
— Не още.

— Момичета, тази вечер забравете разговорите за работа — стълча ги Соня и даде един поднос със сандвичи, като я помоли да го занесе в дневната. — Намери Лео, той ме помоли специално да ги приготвя, защото били неговите любими.

— Пак ли обърках нещо? — погледна майка си шеговито Брита.

— За Лео Голдбрик ли става дума? — не се стърпя да допита Джордан. — Този, който бе собственик на един малък магазин за плодове и зеленчуци?

— Да, същият. А що се отнася до магазина, купихме го от него още преди няколко години. — Брита я погледна учудено, после се усмихна, сетила се за какво става дума. — Сигурно си чула да се разправя, че сме предизвикиали фалита му. Но това не е вярно. Ние първо купихме неговия магазин, а после отворихме наш, но предпочетохме друго място.

— Значи все пак не сте толкова коравосърдечни — промърмори Джордан под нос.

— Не се лъжете. Когато се налага, те са наистина безпощадни. Тор е такъв, поради стечение на обстоятелствата, а Райнър, защото приема изключително сериозно задълженията си към семейството. Когато става дума за него, той наистина може да бъде безмилостен. Аз обаче приех мъжете от фамилията такива, каквито са, и това сложи край на терзанията ми.

Джордан погледна трохите в празната си чиния, за да скрие сграбчващата сърцето ѝ тревога. Веднъж завинаги трябваше да разбере, че с отстраняването на „Корнкоп“ Райнър щеше да изпълни дълга, който имаше към семейството и неговите традиции.

Огледа се и видя, че мъжът, за когото мислеше, си пробива път към нея. Очите им се срещнаха. И в този момент Джордан разбра, че го обича! Прободе я силна болка. Жестокостта на ситуацията, в която се бе оказала, безнадеждността на чувството ѝ, сякаш превърна всичко в нея на пепел и прах...

— И така, какво се случи пак, докато ме нямаше? С кого се сблъска този път — с някой от Торсенови или с „Корнкоп“? — попита я той с нескрита загриженост, докато я връщаše с колата си у тях.

„С факта, че те обичам“ — искаше ѝ се да отговори, ала вместо това каза:

— Нищо, всички бяха много мили. — След това смени темата. — Не знаех, че баща ти е на инвалидна количка.

— Да, от петнадесет години, когато падна от една стълба и си счупи гръбнака. Ала ти не отбягвай въпроса ми, а отговори.

— Мисля си за ситуацията, в която попаднах. И честно казано, не виждам изход — въздъхна тежко тя.

— Всичко ще се оправи — прошепна той.

— Как? Не вярвам да се съгласиш с чично Клит, който смята, че ще ни плащаš, за да работиш цял живот при нас. Или, че една сутрин ще се събуди и ще види, че всичките му проблеми са изчезнали от само себе си.

Остатъка от пътя мълчаха, всеки зает с мислите си. Скоро стигнаха, заобиколиха къщата и спряха пред входа. Райнър слезе и като я прегърна леко, закрачи до нея.

Изведнъж тишината на нощта бе нарушена от диво мяукане. Десет остри нокътя се забиха в крака на Райнър. Той изохка и се наведе в отчаян опит да прогони злобното животно, което явно бранеше територията си. Но това не се оказа толкова лесно, той залитна и падна във високата неокосена трева, като повлече и Джордан със себе си. Тя се опита да го отблъсне.

— Никой ли не ти е казвал, че си тежък?

— Това не съм само аз. Котаракът сега е на гърба ми — разтърси той мощните си рамене.

С последно победно мяукане котаракът се оттегли с достойнство. Скочи върху капака на луксозната червена кола и невъзмутимо започна да облизва лапата си.

— Ако не се чувствах толкова удобно, щях да го убия — повдигна се на лакти Райнър над притиснатото под него момиче. — Приятно е, нали? — усмихна се той, когато тя несъзнателно се размърда, за да се нагласи по-удобно. Пръстите му бавно проследиха

линията на шията, стигнаха до материята на дрехата и внимателно я отстраниха. Мраморната белота на кожата ѝ блесна на лунната светлина.

— Райнър, някой ще ни види — простена тя.

— Едва ли, тревата е достатъчно висока. — Докосна с устни примамващата го топлина на тялото ѝ.

— Чичо Клит...

— ... Сигурно вече отдавна спи, както и всички наоколо. В целия свят будни сме само ние двамата. — Надигна се, погледна неясните очертания на лицето ѝ и отново се отпусна върху нея. Устните му намериха нейните.

Загубиха всяка реална представа за времето. По едно време ги стресна някакъв звук, приличащ на ръмжене. Двамата вдигнаха глави. Незабелязано до тях се бе сгущил котаракът, а това ръмжене всъщност бе... мъркане. Райнър не можа да се сдържи и инстинктивно посегна към него. Това се оказа фатална грешка, защото движението му бе последвано от сърцераздирателно мяукане.

— Какъв е този шум? — отвори се вратата на къщата и на прага застана чичо Клит. — Какво става тук?

Райнър постави предупредително пръст върху устните ѝ. Тя се подчини. Това обаче не помогна.

— Джордан, какво правиш там в тревата? Да не си се ударила?

— Не... — заекна тя, седна и започна да почиства полепналите по нея тревички. До нея в тъмнината проблеснаха русите коси на нейния викинг.

— Добре, няма да придавам по-голямо значение, отколкото заслужава на това, което току-що видях. Като добре възпитан и деликатен човек ще предположа най-доброто и ще затворя вратата. С Уолкър ще си продължим играта, а вие можете да продължите... — Явно затруднен, чичо Клит заекна, после хлопна входната врата и призрачната тъмнина отново се възцари.

— Какво ще правим сега? — попита той и се засмя весело.

— Как какво? Ако искам репутацията ми да не бъде опетнена, имам не повече от десетина секунди, за да се прибера вкъщи.

— Добре — подаде ѝ той ръка, за да стане. — Тогава защо не се видим утре? В неделя магазинът е затворен и ще разполагаш с целия ден. Можем да го прекараме заедно.

— Да, да — съгласи се тя, преди да е измислила цял куп извинения и да му откаже. Погледна гузно към вратата и като не видя никой, повдигна се на пръсти и нежно го докосна с устни.

Той обаче я прегърна и здраво я притисна към себе си. След това започна да я целува така, както бе мечтала от дълго време. След това изведнъж я пусна и тя се втурна към къщи.

Почти влетя при чичо Клит и Уолкър. Двамата я погледнаха изпитателно, а чично й не се стърпя и каза осъдително:

— Не мислиш ли, че двамата започвате да свиквате един с друг повече, отколкото е здравословно? Помисли докъде ще те доведе всичко това.

Джордан не отговори, а бавно заизкачва стълбите към стаята си. Райнър щеше да работи още една седмица при тях. Имаше още шест работни дни, през които да постигнат някакво съгласие. Въпреки неразумно добрите им лични отношения, не се бяха приближили нито на йота до някакво решение по отношение на магазина. Неминуемо ще се стигне до момент, когато дори нямаше да се поглеждат.

Хвърли се на леглото. Въпреки мрачните мисли, все още можеше да разчита на утрешната си среща с нейния викинг. По-разумно беше да изостави лошите мисли и да се отдае напълно на удоволствието да прекара няколко часа с него. Защото, когато свърши следващата седмица, той окончателно щеше да напусне живота й. При тази мисъл сълзите бавно се затъркаляха по лицето й.

— Накъде да карам? — попита я Райнър, когато се срещнаха рано на следващата сутрин.

— Ако искаш, първо да отидем да се разходим до вълнолома. Там можем да закусим, а после да отскочим до някой от отворените магазини, за да сравним качеството на цените и стоките с тези, които продаваме ние.

— Не можеш да забравиш напълно за работата — констатира престорено тъжно той. — Все пак си отделила целия ден за мен.

— Да, така е — отговори тя и го погледна неочеквано смело в очите. Наум добави: „Може да се окаже последния“.

— Тогава да тръгваме — усмихна се Райнър и подкара колата.

Разходката по вълнолома на Пюджет Саунд изостри апетита и на двамата. Затова, когато отидоха на открития пазар, не откъсваха лакомите си очи от богатото разнообразие кифлички, палачинки и какво ли още не. Трябваше да признаят, че качеството на предлаганите храни бе от най-висока класа. Макар че не можеше изобщо да се сравнява нито с „Корнкоп“, нито с магазините от веригата „Торсен“.

Обядваха на открито в малко ресторантче, после продължиха да скитат безцелно където им видят очи. Той се наслаждаваше на всичко не по-малко от нея. Така следобедът отлетя неусетно. Все още не им се разделяше. След като вечеряха, се качиха на ферибота. Там, под ромона на водата и лъчите на бледата луна, той извади от джоба си изящна златна верижка, на която висеше малък, изработен от злато, домат. Погледна я и го закачи на врата ѝ. После се наведе и нежно я целуна.

Когато малко преди полунощ слязоха от ферибота, Джордан знаеше, че цял живот ще пази спомена за този ден. Тръгнаха, здраво сплели пръстите на ръцете си. Джордан нежно се притисна в Райнър и свободната ѝ ръка докосна златния талисман.

— В понеделник ще се видим на тържището — обеща той в колата. — Страхувам се, че те задържах до толкова късно. Чичо ти да не те натупа?

— Няма — притисна се тя по-силно в него. — А що се отнася до късното лягане, винаги мога да си отспя.

Дните от седмицата сякаш летяха. Единственото, за което Джордан можеше да мисли, бе Райнър и бързият ход на времето, който щеше да издигне непреодолима преграда между двамата. От налегналите я тежки мисли не можеше да спи, под очите ѝ се появиха тъмни кръгове, естествената жизнерадостност я напусна.

Да можеше да намери поне една опорна точка! Докосна златния талисман, ала и това не помогна. Приглади с ръка падналите над челото ѝ кичури коса и се огледа. Поне подреждането на стоката вървеше нормално. От мислите ѝ я изтръгна гласът на Райнър:

— Джордан, чу ли какво ти казах? Какво става и защо пред вратите започва да се струпва огромна тълпа? — Почти грубо я хвана за раменете и я обърна с лице към остькления вход.

— Сигурно днес е сряда — отговори Джордан, сякаш събудила се от дълбок сън. — Днес във вестниците трябваше да излязат някои реклами. Искахме да видим не бихме ли могли...

— ... да разсеете заплахата от Торсенови — довърши той вместо нея.

— Нещо такова — съмънка тя и го погледна предизвикателно. После се обърна към другите в магазина: — А сега всички на работа. Тази сутрин ще имаме малко повече работа от обикновено.

Дори в най-смелите си мечти не бе очаквала толкова хора. Малко се разочарова от това, че в кошниците на купувачите имаше само от обявените в рекламата намалени стоки. Идеята й за тези ниски цени имаше за цел да привлече нови клиенти, а не да разпродаде напълно редовна стока на загуба.

В този момент към нея се приближи една жена, която носеше две кошници, пълни с грозде и дюли. Джордан ѝ се усмихна.

— Петдесет и девет цента за половин килограм грозде не е лоша цена, нали?

— Да — не отвърна на усмивката ѝ непознатата клиентка. — Обаче не е деветнадесет цента, както е обявено в рекламата — извади тя от чантата си и ѝ подаде сутрешния вестник.

Цените, които бяха обявени в заелата почти половина страница реклама, замъглиха погледа на Джордан. Обхвана я ужас. Да, това бе рекламата, която остави да бъде подгответа от чичо Клит, за да може да излезе с Райнър. Рекламата, която трябваше да провери задължително, а забрави да го направи, погълната от мислите за викинга...

— Това е никаква грешка — извини се тя.

— Сигурно — заговори жената твърде високо и привлече погледите на близко стоящите клиенти. — Но сте длъжни да спазвате това, което сте обявили във вестниците. Не мисля, че това е най-добрият начин да запазите клиентите си, да не говорим да спечелите нови.

Всички погледи вече бяха вторачени към недоволната жена. Джордан стисна ръце, за да скрие треперенето им. В този момент се появи Райнър.

— Какво става тук? — попита спокойно.

— Някаква грешка в рекламата — оправда се тя.

— Какво мога да направя, за да ти помогна?

— Следи в магазина да има достатъчно стока с намалени цени — помоли го тя. Доловил тревогата в гласа ѝ, прегълтна думите, които сигурно искаше да ѝ каже, обърна се и тръгна към хладилното помещение.

След един час се разбра, че количествата, с които разполагат, са недостатъчни. Трябаше да направи нещо. Единствената възможност бе да отскочи до тържището на Константин за нова стока. Докато чакаше Лерой да ѝ донесе ключа от камиона, до нея се доближи Райнър.

— Не смяташ ли, че трябва да прекратиш това безумие? При това веднага, преди да е станало твърде късно. Можем да сложим обява, че вестникът е допуснал грешка в рекламата.

— Сгрешил е не вестникът — погледна го тя с широко отворени очи. — Грешката е моя. Пропуснах да проверя рекламата, която състави чично Клит. Единственото, което можем да направим, за да запазим репутацията на магазина, е да изпълним обещанието си.

Обърна се и почти тичешком се качи в камиона. За миг отпусна глава на волана. Как щеше да се оправи с тази бъркотия? Нямаше представа, обаче трябаше да опита нещо.

Прегълтна заседналата в гърлото ѝ буца и запали мотора. Предстоеше ѝ работа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като затвориха магазина в сряда вечерта, Джордан застана в средата, загледана в останките на това, което някога бе магазин „Корнкоп“. Никога през петдесетгодишното си съществуване не е бил в такова състояние. Ядосваше се преди всичко на себе си. Бе оставила личните й проблеми да заемат по-важно място в мислите й, отколкото семейния бизнес, който провали.

Магазинът винаги бе свързан както с нейното минало, така и с бъдещето й. По начина, по който изглеждаше в този момент, той не би могъл да й предложи каквото и да е бъдеще. Погледът ѝ се плъзна по изпочупените щандове, търкалящите се по пода измачкани плодове и зеленчуци, разхвърляните навсякъде кошници за пазаруване.

Това разрушение представляваше в момента името Робъртс. Ако само за малко бе забравила Райнър и бе помислила за магазина, това със сигурност нямаше да се случи. Но тя бе позволила страстта и копнежът да замъглат ума й, да я накарат да забрави всичко останало...

Погледна към Анди, Лерой и Мишел. Бяха така изморени, че едва се държаха на краката си. Това само засили чувството й на вина.

— В хладилника на стаята за хранене има газирана вода. Вземете си, ако искате — предложи тя.

Те си размениха обезсърчени погледи, кимнаха и без никакво желание се затътриха към задната част на магазина. На всяка цена трябваше да измисли нещо, и то колкото по-бързо, толкова по-добре. Иначе утре сутринта щеше да посрещне деня с трима служители по-малко. И това беше само след днешната лудница. А как щяха да издържат още три дни поред?

Събра всичките си сили и влезе в стаята за хранене. Огледа изтощените си от войната с клиентите служители. Тримата седяха отпуснати на столове около масата и пиеха на малки гълтъки газирана вода. Уолкър дремеше в един ъгъл, а чично й Клит се бе облегнал на стената с угрожен вид. Джордан си пое дъх и каза:

— Е, добре, имам за вас и добри, и лоши новини. — В този момент влезе Райнър и застана до вратата. Тя се постара да не обръща внимание на присъствието му и продължи: — Започвам с лошата. А тя е, че обявените в рекламата цени са валидни до събота. Можем да очакваме още три подобни дни. А добрата е, че всички вие ще получите допълнително възнаграждение за работата си през това време.

— Хубаво е, че ни го предлагате — започна Мишел, след като размени многозначителни погледи с двамата си колеги, — обаче ние се отказваме. Заедно ще съrbаме това, което сме надробили.

— Благодаря ви за разбирането — просълзи се тя и погледна немръдналия от влизането си до този момент Райнър. — А сега по-добре си отивайте да почивате. Утре ни чака работа.

Когато останаха сами, чичо Клит започна да се вайка, че всичко е по негова вина. Джордан пък поемаше неблагополучието върху себе си. Сега трябваше да внимава чичо й да не получи повторен удар от днешното беспокойство. Това щеше да прелее чашата. Като го видя толкова смазан, Джордан реши малко да го поободри.

— А за нас също има добра новина. Андреа ми каза, че утре ще ни продаде рекламираните стоки на костуеми цени. Това ще ни помогне, макар и съвсем малко. Ще ни се наложи да позатегнем коланите.

— Но аз нося тиранти! — обърна се към нея чичо й Клит с объркан вид. Джордан изруга наум.

— Защо вие двамата с Уолкър не отидете да изиграете партия шах, докато ние с Райнър приберем и затворим магазина?

Двамата възрастни мъже едва бяха изчезнали, когато пред нея застана Райнър. Погледна я и предложи:

— Хайде да обсъдим някои неща. Това, че служителите са ви верни и лоялни, е чудесно. Но защо оправдаваш чичо си? За тази бъркотия е виновен само той. И тъй като магазинът е негов, защо той да не поеме отговорността за случилото се?

— Чичо Клит е допуснал грешка при пресмятането — настоя тя. — А и мислиш ли, че бих се почувствала по-добре, ако го натоваря с цялата вина? Важното е, че не само успях да задържа служителите ни, но разбрах как да превърна загубите от тази ужасна бъркотия в предимства. Ако това не ти харесва, можеш да напуснеш веднага.

— Тук вече събърка, скъпа. Не забравяй, че платих петстотин долара, за да уча занаята. А сега, вместо да говорим глупости, по-добре да се захванем за работата. От това как изглежда магазинът мога да направя извод, че няма да свършим скоро.

— Райнър, аз... — думите заседнаха в гърлото й и тя прегълътна с мъка. — Благодаря ти, че ми предложи помощта си. Никога няма да забравя добрината ти.

Работата се оказа дори повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Свършиха към два след полунощ. Джордан едва се довлече до леглото си. Имаше усещането, че цялата представлява един огромен кървяц нерв. Не знаеше как ще оцелее през оставащите дни до края на седмицата, за които бяха обявили намалението. Те щяха да й отнемат и последната частичка издръжливост и решителност, които притежаваше. Но все никак щеше да оцелее. Не само тя, но и „Корнкоп“!

През следващите два дни Джордан разбра значението на думата ад. Изглеждащите безкрайни часове отминаваха невероятно бавно, изпълнени с упорит труд до изнемогване. Обаче не и в сълзи. Едва ли бе разменила няколко думи с Райнър. Знаеше, че той се тревожи за нея.

Знаеше също така, че очаква тя да се превие, да се предаде, да се откаже от магазина. И в края на краишата да го продаде на Торсенови. Това тя нямаше в никакъв случай да направи.

В петък вечерта тя заключи вратата и си помисли, че остава само един ден от разпродажбата. Надяваше се да може да изтърпи още двадесет и четири часа.

Взе едно полуразкъсано кашонче с няколко репички и ръцете й не го издържаха. Това, че го изпусна не беше най-лошото. По-страшно бе, че нямаше сила да се наведе и го вдигне. В това време се появи Райнър, който внимателно я отмести от пътя си. Не свали ръце от раменете й, а доволно констатира.

— Ще паднеш дори от една целувка! Слушай — продължи той след миг. — Защо не оставиш чично си да носи последствията. Та това е негова грешка и той трябва да понесе последствията. Не е лошо да разбере какво ти причинява.

— Нищо! — с раздразнение отвърна тя. — Защо пак се връщаме на това? Аз бях длъжна да проверя рекламиите, преди да ги пуснем във вестниците. Ако бях изпълнила добросъвестно задълженията си, всичко това просто нямаше да се случи.

— Ти не можеш да продължаваш да се товариш с цялата работа. И да нямаш свой личен живот.

— Хей, не говори така. Само защото нямам време за едно търкаляне с теб в тревата не означава, че нямам личен живот. Той е именно тук и даже много ме удовлетворява.

— Виждам колко те удовлетворява. Толкова, че моята Валкирия започна да се топи пред очите ми — протегна се той и помилва с длан лицето ѝ. — Очите ти са хълтнали, заобиколени с дълбоки сенки, без блясък. В тях няма нито бури и вулкани, нито жар и упорство. Виж на какво си заприличала. Не гледай само „Корнкоп“, помисли какво друго, освен него, може да изпъльва живота ти.

— Да не би да искаш да ми препоръчаш да намеря място в него и за теб? — попита тя и въпреки усилието, гласът ѝ прозвуча вяло. — Изобщо не се надявай! Защото ти си този, който ме вкара в цялата бъркотия. Бях толкова погълната от мислите за теб, че забравих работата си, забравих „Корнкоп“...

— Ти не си вярваш на това, което говориш? — попита той и в гласа му прозвучаха заплашителни нотки.

— Разбира се, че точно това имам предвид. Не мога да си позволя в живота ми да има място и за магазина, и за емоционална връзка с някой като теб. Това означава, че трябва да се разделя с едно от двете.

— Тогава избирай сега — присви той очите си, които започнаха да мятат зелени светковици.

— Ти знаеш прекрасно кое съм избрала — вдигна тя предизвикателно глава. — Утре можеш и да не идваш.

— Добре — съгласи се след известно премисляне. — Но ти давам време само до понеделник. Тогава цялата тази бъркотия трябва да намери своето разрешение.

Без физическата и емоционалната помощ на Райнър съботният ден се оказа безкрайно тежък. Едва не рухна преди последният посетител да напусне магазина. Побърза да заключи. Извади малката

сума пари от касата и тръгна бавно към къщи. Сети се, че парите трябва да се занесат в банката. Знаеше, че не бива да ги държи вкъщи.

Нямаше обаче сила за нищо. В момента, в който видя леглото, рухна върху него и заспа. Събуди се към един следобед в неделя. Набързо се облече, отиде до банката да внесе парите и се върна. Смени дрехите си с работни и се зае да почисти и подреди магазина. Скоро всичко блестеше от чистота и ред.

След това седна и започна да мисли. Едва ли нейните най-близки хора — дядо й, майка й и баща й, биха искали да жертва абсолютно всичко заради бизнеса. Защото колкото и да олицетворяваше семейните традиции, „Корнкоп“ в крайна сметка бе само бизнес. А тя го постави пред всичко друго в живота си — дори пред собственото си щастие.

И пред Райнър.

Но вече — край. Нямаше да си затваря нито миг повече очите пред истината. Искаше от живота повече от един магазин — любов, семейство... Райнър. Спомни си думите му да се огледа и да види какво още би имало място в живота й.

Усети как от раменете ѝ се смъква огромен товар. Толкова дълго бе носила товара на задълженията, че не бе знаела какво означава да се освободи от него. Ако изгуби магазина, животът нямаше да свърши. Щеше да намери с какво да го запълни. За първи път от много дни се засмя от сърце.

Усети, че е гладна като вълк. Като отиде в кухнята да си направи омлет, намери бележка от чичо си:

„Трябва да свърша една работа. Не се тревожи за магазина, ще се погрижа за всичко. Утре, преди да излезеш, ме събуди. Обичам те, момиче.“

На следващата сутрин тя надзърна в спалнята, ала старецът още спеше. Изглеждаше толкова изтощен, че ѝ стана жал да го събуди. Реши първо да отиде до тържището на Ник Константин и после да изпълни заръката му.

Райнър бе казал, че ѝ дава краен срок до днес. Дали щеше да го види на тържището? Само при мисълта за него по тялото ѝ се разля

топла вълна и тя натисна малко повече педала на газта.

Скоро стигна и с подобрено настроение влезе в халето. Вътре цареше обичайната бъркотия. Когато се появи, изведнъж всички гласове секнаха. Въз pari се гробна тишина. Тя не обърна особено внимание и махна на Марко. Той обаче обърна гръб и се направи, че не я вижда. Същото стори и неговият колега Мел.

Запъти се към склада, за да потърси Тери. Видя го разгорещено да спори за нещо с Марко. Той я видя и се оттегли по стълбите. Тери обаче се обърна и дойде при Джордан.

— Какво правиш тук? Мислехме, че си у дома.

— Какво ще правя вкъщи? Днес е понеделник и трябва да заредя магазина. Спомняш ли си ден през всичките тези години, когато съм пропуснала да направя това?

— Не — отговори той и погледна встрани, сякаш отбягваше да я погледне в очите. — Но това беше преди... Ти знаеш.

Преди да успее да реагира, чу някой да я вика от втория етаж. Беше Андреа, която я канеше при себе си.

— Е, госпожица шефката ще ти каже за какво точно става дума

— зарадвано продума Тери.

Джордан сериозно се разтревожи. Какво, по дяволите, ставаше тук? Да не би да са научили, че Андреа им е продала рекламираните стоки на по-ниски цени? Тя погледна нагоре и видя, че приятелката ѝ я чака с необичайно намръщено лице.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита Джордан още с влизането си в малката канцелария.

— Първо седни — показа ѝ един стол русото момиче.

— Не искам да сядам. Искам да разбера какво става.

— Кога за последен път си виждала чично си?

— Да не би да му се е случило нещо? — разтревожи се не на шега Джордан.

— Доколкото ми е известно, физическото му състояние е добро. Не това обаче бих казала за умственото. Твоето присъствие днес тук потвърждава най-лошите ми опасения. Той трябва да бъде държан заключен, а ключът да бъде глътнат от гърмяща змия.

— Ще ми кажеш ли най-после за какво става дума? — тропна с крак Джордан.

— Преди всичко трябва да знаеш, че проверих и е чиста истина — чичо ти е продал магазина на Торсенови!

— Невъзможно! — засмя се с облекчение. — За нищо на света! И след милион години, и за милион... — изведнъж млъкна и като погледна втренчено Андреа, попита: — Ти сигурна ли си в това, което току-що ми каза?

— Проверих и е съвсем вярно.

— Значи Райнър постигна своето. А аз... Като последна глупачка мислех... Вярвах... Въщност не съм имала никакво значение за него. През цялото време той е искал само магазина. И най-после се е възползвал от затрудненото ни положение, за да накара чичо...

— Чакай, чакай — спря я с жест Андреа. — Трябва да знаеш, че чичо ти отиде при Райнър, а не обратното. Райнър Торсен няма нищо общо с решението на чичо ти Клит.

В гърдите на Джордан се надигна гняв.

— Той знаеше за финансовите ни неблагополучия. Чичо Клит е имал нужда от съвсем малко насърчение. Затова Райнър Торсен ми каза, че до понеделник всичко ще се оправи. Каква глупачка съм била да не се сетя какво точно е имал предвид.

— Ти го обичаш, нали? — попита тихо и бавно Андреа. Джордан я погледна и не отговори. — Няма нужда ми отговаряш. Изразът на лицето ти е достатъчно красноречив. Разрешавам си да ти кажа нещо. Не съм почитателка на никой от семейство Торсен. Но не прави прибързани изводи. Преди да предприемеш каквото и да било, отиди и поговори с Райнър. Не бързай. Първо се успокой! — погали я Андреа по ръката.

Джордан поклати глава. Бе поразена от двуличието на своя викинг. Въщност той никога не бе искал от нея нищо друго, освен магазина. Не можеше да го обвинява, че е крил това — бе ѝ го казал в самото начало.

— Права си — отговори тя с изведнъж завладялата я отново решителност. — Трябва да видя лицето му, да го погледна в очите и да науча истината за неговата постъпка.

Намери Райнър след три часа. Отпращаха я от един в друг магазин от веригата на Торсен. Току-що бил тук, отишъл до южния клон, отбил се до банката... Дали новото име на „Корнкоп“ ще бъде

„Торсен — Север“ — мина през ума ѝ по едно време, ала скоро забрави мисълта си.

Най-после въздъхна с облекчение, когато Брита ѝ каза:

— Да, тук е, в канцеларията. Ще ти покажа къде е.

Докато вървяха, младата жена я погледна внимателно и след известно колебание помоли със съвсем тих глас:

— Макар да знам, че не е моя работа, много те моля, не бъди... груба с него. Той те чакаше да дойдеш отдавна...

Джордан посрещна думите ѝ с ледено спокойствие. Нищо не можеше да пробие черупката, в която бе скрила чувствата си. Даже гневът ѝ бе загаснал и стягаше като ледена топка сърцето ѝ.

Най-после стигна до дълъг коридор, в началото на който имаше приветлива секретарка. Като видя посетителката, тя се усмихна и любезно попита:

— Какво обичате, моля?

— Търся господин Райнър Торсен — отговори съвсем тихо Джордан.

— Как се казвате?

— Робъртс. Джордан Робъртс.

— Господин Торсен ви очаква, госпожице Робъртс. Кабинетът му е в края на коридора.

Джордан тръгна по дългия коридор. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Спра пред затворената врата и изтри изпотените си длани в джинсите. След това докосна златния си талисман, като се надяваше допирът до него да ѝ донесе поне малко сила и увереност. После сви устни, пое дълбоко дъх и почука.

Вратата се отвори. На прага застана самият Райнър. Беше облечен в костюм и изглеждаше като исполин.

— Влез, Валкирия — покани я той гостоприемно. — Чаках те.

Преглътна с труд и едва се сдържа да не избяга. Вместо това гордо вдигна глава, прекрачи прага и влезе. Погледна го и започна да я обзema страшен гняв. Всичко в него — от скъпия костюм до студения поглед, дори обещата, предупреждаваха, че ѝ предстои сблъсък с цялата решителност и мощ, които той притежаваше.

Сети се как я бе накарал да повярва, че не му е безразлична. И всичко е правил, само и само да получи това, което всъщност е искал

— „Корнкоп“! Каква глупачка е била да мисли, че всичко би могло да свърши и другояче...

— Предполагам, че вече си научила за продажбата — наруши мълчанието Райнър.

— Да. Ти, лицемерен двуличник такъв... — Задъха се и не можа да продължи.

— Значи да приема, че това не те е зарадвало. Така ли?

— Можеше поне да ме включиш в окончателните разговори. А не да договаряш купуването на моя магазин зад гърба ми.

— Но ти знаеш, че собственик е чично ти.

— Значи за теб нашите лични отношения нямаха никакво значение. — Гласът ѝ секна и тя го погледна безпомощно.

— Хайде да оставим глупостите настрана. Нима не знаеш, че за мен само това има значение. — И като я сграбчи в обятията си, започна да я целува.

Джордан за кой ли път си даде сметка, че обича този мъж. И какво ли щеше да е, ако тази любов бе взаимна... За миг се отпусна в нежната топлина на допира му. Като в просьница го чу да казва:

— Искам те, Джордан. Искам те тук. И веднага!

— Не ти вярвам. Ти получи това, което искаше — „Корнкоп“. А сега ми дай това, което искам аз — дължиш ми едно обяснение — и отстъпи назад, за да го погледне в очите.

— Ако искаш да знаеш как точно стоят нещата, защо не говориш с чично си? — попита я той и в очите му се появи странна загриженост.

— За какво? Нима всичко не е повече от ясно? Ухажваше ме, за да мълча, и когато намери подходящ момент, нанесе удара си.

— Почекай, почакай. Нима не ме познаваш достатъчно, за да разбереш, че не бих могъл да те ухажвам само заради магазина? Ако наистина мислиш така за мен, по-добре да поговориш с чично си и тогава да се срещнем пак.

Разбра, че разговорът им е приключи. Сълзи започнаха да пълнят очите ѝ и за да не ги забележи той, Джордан рязко се обърна и без да продума дума, излезе. Преди да се втурне по коридора, спря и избърса с длан търкалящите се по лицето ѝ сълзи. Само това липсваше, някой да види как излиза плачеща от кабинета на Великия Райнър Торсен.

Не бе успяла да направи дори няколко крачки, когато долови шум от отваряща се врата. В следващия миг една силна ръка я сграбчи. Обърна се и с огромна изненада видя Тор, който почти насила я вмъкна в кабинета си. След като затвори вратата след себе си, извади носна кърпа и й я подаде.

— Престани да вършиш глупости. Предполагам, че си се опитала да обясниш на Райнър неща, които той не е приел. Изобщо не мога да разбера защо и двамата не си признаете, че сте влюбени до уши един в друг. Не смей да отричаш, това е безспорен факт.

— Не искам да обсъждам нито личния си живот, нито чично Клит или магазина.

— Защо не си дадеш сметка, че чично ти не е никакъв бизнесмен и изобщо не трябва да се занимава с търговия? Що се отнася до теб, „Корнкоп“ не може и не трябва да замества любовта или семейството ти за цял живот.

Отпусна се на един стол и започна напрегнато да мисли. Борбеността постепенно я напусна, заместена от реалностите на истинския живот. Разумът ѝ подсказа, че трябва да отстъпи.

— Прав си — съгласи се въпреки нежеланието.

— Тогава не жертвай живота си заради магазина. Не си заслужава. Още повече, че не Райнър е виновен за развитието на нещата с продажбата на „Корнкоп“. Поговори с чично си. И не забравяй, че не си заслужава да загубиш и магазина, и Райнър. А сега ще те изпратя.

По пътя за вкъщи премисли няколко пъти разговора си както с Райнър, така и с брат му. Продажбата на магазина бе установлен факт. Но защо чично ѝ е постъпил така можеше да научи само от самия него.

Мина край магазина, който бе тъмен и затворен. На вратата му вече висеше табелка, която обявяваше, че ще бъде отворен следващата седмица. Торсенови работеха наистина ефикасно и експедитивно.

Паркира пред къщата и влезе. Още от прага извика:

— Чично Клит, къде си?

— Тук, вътре — чу се веднага отговорът на възрастния човек.

Втурна се към хола, който за нейна изненада тънеше в тъмнина. Запали осветлението и видя чично си, който седеше на любимия стол и гледаше с празен поглед.

— Нали разбра вече, че продадох магазина — уведоми я той вместо поздрав.

— Да, зная. Но много те моля, кажи ми защо го продаде?

— Трябва да ми повярваш — просто нямах друг избор. — Той въздъхна съкрушен. — Постъпвах с теб като голям egoист. Зная, че не ставам за бизнесмен. И въпреки това запазих магазина, грижата за който погълъщаше изцяло живота ти. Сигурно нямаше да го разбера, ако не се беше появил Райнър. Той ми отвори очите за живота, който наистина ти принадлежи и който трябва да изживееш. А не да се погребваш в работата.

Като че ли канара падна от раменете й. Ето защо чично й бе взел решение да продаде „Корнкоп“! Значи Райнър не бе я ухажвал с единствената цел да получи това, което иска.

— Освен това нямах желание да го запазвам, след като научих, че ти и Райнър ще се жените — изплю накрая камъчето. — Макар да няма нищо официално обявено, разреши на стария човек да има очи, които виждат някои неща.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще се женим с Райнър? — Не можеше да се преструва, че не е чула думите му или че те не са заинтересували.

— Знаеш ли, бащата на Райнър — Аларик, както и аз сме хора, които ценят традициите. Сигурен съм, че и синовете са възпитани в този дух. А така възпитаните хора не се... търкалят в тревата, без да имат сериозни и честни намерения...

По-късно тя тръгна към магазина, за да се сбогува с него. Влезе и започна да го оглежда. Какви ли изменения щяха да направят новите собственици? Бе сигурна, че няма да пипнат детския ъгъл. Райнър се бе убедил в ползата от него.

А виж, стената със семейните снимки... Приближи се до живата памет и история на тяхната фамилия. Винаги бе мечтала, когато наследи магазина, да сложи и своята снимка сред другите. Сега я заболя, защото разбра, че мечтата ѝ никога няма да се създне.

Обаче още по-жестока бе болката от мисълта, че е изгубила Райнър. И то завинаги. Не му бе повярвала, когато ѝ каза, че не е насилил чично ѝ да му продаде магазина. А за нейния горд викинг доверието бе жизненоважна част от традициите. Сълзите отново започнаха да напират в очите ѝ.

Изведнъж в нея се събуди решителността на дядо Й, който бе успял да се пребори с живота и създаде магазина за поколенията. Макар да бе продаден, тя нямаше право да хленчи. Трябваше да се бори за това, което искаше, което й бе скъпо.

Може би трябваше да опита една наистина последна възможност. За по-малко от половин час стигна до сградата, в която се намираше кабинетът на Райнър. Паркира и се затича по коридора. Не спря при секретарката, а продължи до вратата, зад която се надяваше да го намери. Почука и с нетърпение зачака.

— Райнър не е тук — каза й появилият се зад нея Тор.

— Къде е? — Пое дълбоко дъх.

— А защо трябва да ти казвам?

— Даже да не ми кажеш къде е, не можеш да ме спреш! Ако се наложи, ще мина през теб, ще преобърна всичките ви магазини, но ще го намеря! И няма да мълча. Ще му кажа всичко, което ми се е насьбрало!

— Аха, значи Валкирия най-после се е събудила. Да не би да си дошла да отведеш воина във Валхала?

— Ако се наложи готова съм да го отвлека на Тамбукуту. Сега се отмести от пътя ми.

— Той е долу — отстъпи той от пътя й. — Обаче искам да те предупредя, че е много, много ядосан.

Ядосан, та това беше повече от чудесно и означаваше, че не е безразличен, че все още е запазил някакво чувство към нея. Ядът му можеше да бъде обуздан. Може би.

Видя го веднага, щом влезе в магазина. Заедно с останалите работници пренасяше чували с картофи. Настигна го при щанда с доматите. Обърна се и я погледна с престорено безразличие.

— Какво искаш?

— Дойдох да ти кажа, че аз сгреших, правият се оказа ти. Извинявай.

— Значи повече не съм големият лош човек. Подхвърляш ми едно извинение, и толкова.

— Не е съвсем така. Ала може да бъде една солидна основа, върху която да започнем да градим отношенията си.

— Не си въобразявай врели-некипели.

— Няма да се отървеш лесно от мен — погледна го тя с немигащи очи, въпреки че сърцето ѝ се сви от съмнение. — Ако не разбираш, ще ти кажа, че се върнах, защото разбрах колко много се нуждаем един от друг. По дяволите, Райнър, та аз те обичам! А сега ми отговори дали ти ме обичаш!

В очите му проблесна гняв и той я сграбчи за кръста.

— Дали те обичам? Та ти не се интересуваш от любов, а само от онзи проклет магазин.

Тя повдигна ръце и пред ужасените купувачи го прегърна. Почти увисна на шията му.

— И въпреки това, не ми отговори на въпроса обичаш ли ме — попита го колкото може по-силно, за да ги чуят всички.

— Откъде мога да зная, че не ме искаш само защото притежавам скъпоценния ти магазин? — отвърна той със собствените ѝ думи. — Откъде да съм сигурен, че не ме ухажваш заради „Корнкоп“?

— Можем да разрешим спора си по начина, по който го сторихме още при първата си среща — предложи тя и извади фалшивата монета.

— Макар че няма нужда. На която и страна да падне, ще е едно и също. Обичам теб, а не „Корнкоп“.

Райнър дълго се взира в очите ѝ. После я притисна силно към себе си. Монетата със звън се търколи на пода.

— Обичам те, Джордан Робъртс! — обяви той на всеослушание с висок и ясен глас. — Ти си моят живот и моята любов. Искам да бъдеш до мен до края на дните ми. — После прошепна съвсем тихо на ухото ѝ: — Е, как е, доволна ли си?

Тя се засмя и го погали по лицето. Пръстите ѝ се спряха на златната обеца.

— Нали ми бе казал, че винаги вземаш това, което искаш? Надявах се, че ме искаш достатъчно силно, за да не се откажеш от мен. А сега, след като всички видяха как се целуваме, няма ли да помислиш за репутацията ми?

— Няма как, ще трябва да се ожениш за мен, моя Валкирия — зарови той пръсти в тъмните ѝ коси и я целуна дълго и жадно.

ЕПИЛОГ

— Нямаме много време, госпожо Торсен — съобщи разтревожено фотографът и погледна смрачаващото се септемврийско небе. — Ако не направим веднага тази снимка, после светлината няма да е достатъчна.

Веждите на Джордан се свъсиха. Толкова години бе очаквала този ден и сега, когато бе настъпил, не желаеше да пропусне нито един детайл.

— Само още една минутка — погледна го умолително тя. Сигурно ще се появят ей сега. — След това се обърна и извика към вътрешността на магазина: — Хайде, побързайте.

— Успокой се, скъпа — усмихна се току-що появилият се Райнър.

— Не ми се сърди — погледна го тя малко виновно. — Но нали знаеш колко е важна за мен тази снимка? Затова искам да е идеална.

— Зная, моя Валкирия — целуна я той нежно. Винаги, когато бе нервна, съпругът ѝ я успокояваше по този колкото приятен, толкова и ефикасен начин. Джордан се притисна до него и обхваналото я нервно напрежение тутакси изчезна. На устните ѝ се появи щастлива усмивка, а бузите порозовяха.

Никога през живота си не беше живяла по-щастливо, отколкото през последните дванадесет месеца. Утре щяха да отбележат първата годишнина от сватбата им. Ден след ден любовта и щастието им растяха.

— Много се вълнуваш — отбеляза загрижено Райнър.

— Не се беспокой, от щастие е.

— Госпожо Торсен — изкашля се фотографът. — Готова ли сте вече?

— Мисля, че да. Моля ви да проверите още веднъж дали се вижда новият надпис на магазина. Нали ще се вижда и на снимката?

— Това не представлява никакъв проблем — погледна той към светлата бяло-зелена таблица. — „Корнкоп I“ — добре работите заедно.

— И не само по отношение на бизнеса — намигна му Райнър и погледна гордо жена си, после се обърна към него. — Ако искате, не пропускайте да ни посетите в края на следващия месец

— Ей, не забравяй, че утре се открива „Корнкоп II“. Макар че и дума не може да става за сравнение между него и този тук.

— Права си — съгласи се той с нея. — Този е първият и поне за нас винаги ще си остане нещо коренно различно от всички други магазини на света.

— Светлината почти изчезна — напомни им фотографът и се намръщи. — Повече не можем да чакаме.

— Къде е чично Клит? — огледа се неспокойно Джордан. — Не можем да се снимаме без него.

В този момент се появи самият той.

— Идвам, идвам. Каква е тази врява? Човек не може да довърши спокойно играта си. Отдавна трябваше да замина за ранчото си, за да не се оставям да ме тормозите. Оставаха ми само три хода, за да спечеля.

— Шест — дочу се възмутено мърморене. Зад чично Клит надникна Уолкър, който погледна с надежда към Джордан и попита с трепет в гласа. — Може ли и аз да се снимам с вас?

Преди чично й Клит да каже каквото и да е, тя хвана ръката на Уолкър и го дръпна при тях.

— Разбира се, че ще се снимаш с нас. Тази снимка ще влезе в историята на семейството. А това означава, че на нея трябва да бъдем всички ние — усмихна се тя и докосна с ръка наедрелия си корем. — Защото скоро ще ни трябва много по-голяма стена за семейните снимки!

Издание:

Дей Леклеър. Рог на изобилието
ИК „Арлекин-България“, София, 1993
Редактор: Ани Димитрова
ISBN: 954-11-0119-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.